

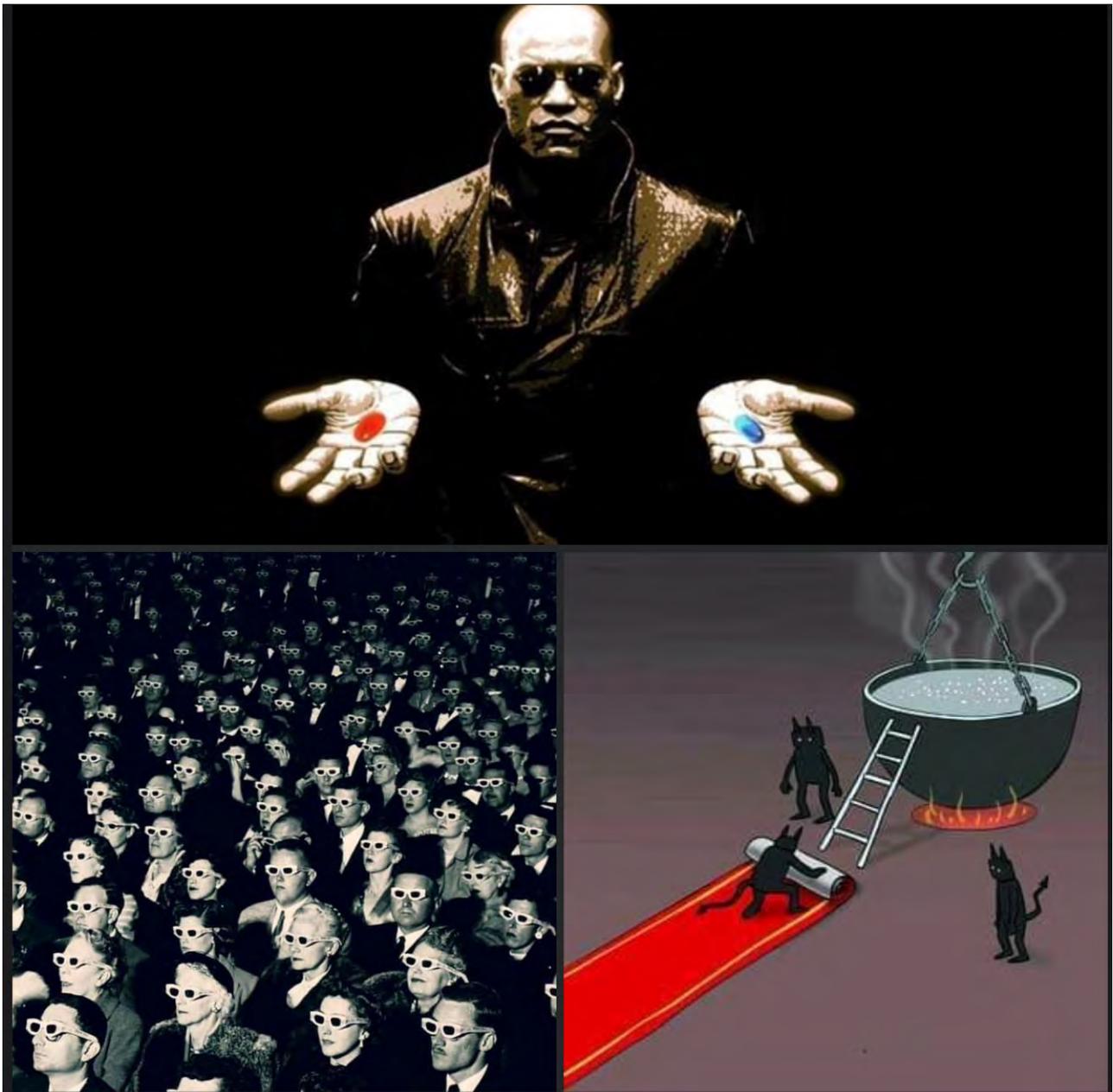

«КУЛЬТУРНА-ДЕРЖАВА»
Громадська організація

Чуриков Ю.І.
04071, м. Київ, вул. Верхній вал, 62, к.18
+380-098-043-57-52
E-mail: y_churikoff@ukr.net
код ЄДРПОУ 44952541

Тиж Ю.О.
Сертифікат на проектні роботи
Серія АА № 004182 виданий 21.12.2018 р.
www.kyiv-heritage.com
www.kyiv-heritage-guide.com
www.kyiv-landuse.com

Україна: ВИЗВОЛЕННЯ

Дайджест. Том 3

Книга 9. Статті та новини, № 1.601-1.800

Київ - 2026

1. АНОТАЦІЯ

1. Дайджест (преса)

Дайджест (англ. *digest* — стислий виклад, резюме) — інформаційний продукт (видання, стаття, *підбірка*), що містить виклад творів у вигляді витягів з оригіналу чи у формі його вільного перекладу або добірку у повному чи скороченому вигляді найцікавіших творів, вибраних з інших видань.

Як правило, до такого передруку систематично вдаються провінційні друковані газети, які мають слабку кореспондентську мережу і відчують брак інформації й поповнюють її недостаку за рахунок столичних видань. Наявність великої кількості дайджестів — ознака низького фахового рівня видання. Свідченням журналістської майстерності є наявність у газеті чи журналі значної кількості ексклюзивних матеріалів, тобто таких, що виготовлені саме для цього видання його кореспондентами та оглядачами.

Але навіть авторитетні газети з глибокими традиціями сьогодні не обходяться без передруків найбільш цікавих матеріалів з інших видань, вміщуючи їх у рубриках «Наші передруки», «Дайджест» тощо. Для читачів такі рубрики цікаві, оскільки в них часто із скороченням малоістотних частин уміщуються сенсаційні, непересічні твори та праці, які збагачують читача новими знаннями, несподіваними інтерпретаціями фактів.

Первісно дайджестами називалися адаптовані для масового читання твори світової класики. Великі за обсягом романи стискувалися до розміру брошурки, що потребувала невеликого часу для ознайомлення й дешево коштувала. За допомогою такого видання можна було за півгодини «пройти» «Сагу про Форсайтів» Д. Голсуорсі чи «Війну і мир» Л. Толстого. Зрозуміло, що такі дайджести могли дати тільки псевдознання і аж ніяк не знайомили читачів ні з реальною філософською концепцією, ні з образним світом творів. Тим паче, що будь-який переказ обов'язково містить у собі елементи вибіркової, а, отже, й інтерпретації.

2. Моніторинг ЗМІ

Підготовка дайджестів публікацій є однією з найбільш поширених послуг у галузі **професійного моніторингу** засобів масової інформації. Її зміст полягає у створенні **добірки найважливіших матеріалів за визначеною тематикою та за визначений період**. Такий інформаційний продукт надає змогу відслідковувати головні новини у певному напрямку, отримувати експертні оцінки та прогнози розвитку галузі, відстежувати діяльність конкурентів тощо. **Перевагою цього виду отримання даних є відсутність «інформаційного шуму».**

2. ПЕРЕДМОВА

3. ВСТУП

А. Авторитаризм

— это политический режим, при котором централизованная, несменяемая власть одного лица или группы (например, партии) сосредоточена в своих руках, при этом сохраняются отдельные экономические и гражданские свободы. В таком режиме оппозиция подавляется или не имеет возможности существенно влиять на политику, а граждане не могут влиять на смену власти через выборы. Основное отличие от тоталитаризма заключается в том, что авторитаризм не стремится контролировать все сферы жизни граждан, оставляя большую часть частной жизни без вмешательства государства.

1. Ключевые характеристики авторитаризма

- (1) **Централизация власти:** Вся или большая часть власти сосредоточена в руках одного лидера или узкой группы лиц.
- (2) **Подавление оппозиции:** Несистемная оппозиция полностью подавляется, а легальная оппозиция лишена возможности существенно влиять на политику.
- (3) **Сохранение свобод:** Отдельные экономические, гражданские и духовные свободы могут сохраняться, но под контролем государства.
- (4) **Отсутствие реального контроля:** Население не имеет возможности контролировать процесс принятия и исполнения политических решений.
- (5) **Невозможность смены власти через выборы:** Сменить авторитарного лидера в результате выборов практически невозможно.

2. Отличия от тоталитаризма

- (1) **Сфера контроля:** Тоталитаризм стремится к полному контролю над всеми аспектами жизни граждан, в то время как авторитаризм фокусируется на политической сфере и может не вмешиваться в частную жизнь.
- (2) **Идеология:** Тоталитарный режим требует идеологической однородности и мобилизует население вокруг государственной идеологии, тогда как в условиях авторитаризма идеология может отсутствовать или быть второстепенной, и чем аполитичнее население, тем лучше.
- (3) **Цель:** Тоталитаризм часто связан с построением утопического государства, тогда как авторитаризм в основном направлен на решение текущих задач и поддержание стабильности.

Б. Тоталитаризм

— это политический режим, при котором государство осуществляет абсолютный, полный (тотальный) контроль над всеми аспектами жизни общества и каждого человека. Он характеризуется наличием одной правящей партии, единой государственной идеологии, монополией на информацию и экономику, а также использованием идеологического террора и репрессий для подавления любого сопротивления.

1. Ключевые признаки тоталитаризма

- (1) **Однопартийная система:** Существует только одна массовая партия, слитая с государственным аппаратом, которая обладает монопольным правом на политическую деятельность.
- (2) **Государственная идеология:** Разработана и навязывается единая идеология, которая объявляется абсолютной истиной. Любое несогласие с ней считается преступлением.
- (3) **Монополия на информацию:** Государство контролирует все средства массовой информации (печать, радио, телевидение), а также образовательные и культурные программы, создавая монополию на распространение «официальной» информации.
- (4) **Государственный контроль над экономикой:** Государство полностью контролирует экономическую и профессиональную деятельность, подчиняя её своим идеологическим целям.
- (5) **Идеологический террор и репрессии:** Используется как массовый террор и репрессии, так и идеологический террор для борьбы с любыми инакомыслящими и «врагами народа». Репрессии могут быть направлены не только на политических оппонентов, но и на тех, кто нарушает экономические или профессиональные нормы, которые превращаются в идеологические проступки.
- (6) **Культ личности:** Часто наблюдается культ личности вождя или правителя, который является воплощением идей партии.
- (7) **Мобилизация населения:** Регулярная мобилизация населения для достижения великих целей, которые ставит перед собой государство.

2. Отличие от авторитаризма

В отличие от авторитаризма, который стремится контролировать в основном публичное пространство и политическую сферу, тоталитарный режим пытается **полностью подчинить себе и частную жизнь граждан, а также их мысли.**

ДАЙДЖЕСТ

 Sergey Lubarsky
2 мин. ·

2025-02-09 ... X

Сегодня я говорю **об Украине** — потому что, на мой взгляд, там **сломался тренд**. И первое, что нужно честно признать: к прежней "переговорной позиции" мы уже не вернёмся. Не потому что "кто-то не захотел", а потому что **обе стороны последовательно сожгли мосты** — и дальше будет другая реальность.

▶ Второе: война всё меньше про "линию фронта" и всё больше про **гонку на истощение инфраструктуры**. **Россия, судя по динамике ударов, разрушает быстрее, чем Украина успевает восстанавливать**. А это значит, что разговор о "нормальной жизни параллельно войне" превращается в самообман.

▶ И вот мой вопрос к вам: **если прежняя логика закончилась, то какая новая логика у нас есть — кроме надежды, что кто-то где-то передумает?**

Олег Хомяк

24 июля 2024г. · 🌐

Что общего и отличного между **понятиями: любовь, нация, стул?**

Что здесь **конкретное**, а что **абстрактное?**

- **Стул** - это **абстракция**, понятие, обобщающее ключевые характеристики, зачастую не похожих, предметов. Стул это абстракция, потому что нет стула вообще. Но "стулу" соответствуют конкретные предметы.
- **Нация** это **концепция**, созданная как концепция. Это не абстрагирование от конкретики, как "стул". Сначала создаётся концепция "нация", а потом этот концепт встраивается в сознание людей. И люди действуют так, как будто это действительность. Появляется нация. "Воображаемые сообщества" - так назвал свою книгу о нациях Бенедикт Андерсен.
- **Любовь** это не абстракция и не концепция, это и есть **конкретика**. Совершенно конкретное чувствов-состояние. Тот, кто переживает и осознает это, узнает это в другом, или его отсутствие.

Нарушенное мышление - это считать "стул" конкретикой, "нацию" действительностью, а "любовь" абстракцией.

С таким "мышление" получаются удивительные фантазмы в процессе "мышления".

Минулого тижня менеджмент "Приватбанку" завершив списання "поганих" кредитів Коломойського.

finance.liga.net

ПриватБанк списав 140 мільярдів гривень проблемних кредитів

[Посилання](#)

2026-02-09

Лямец

Відбулося це доволі просто. Їх просто видалили з балансу та залишили десь на позабалансових рахунках, де вони вже не так кидаються в очі.

Як це мало бути?

У 2016 році, коли "Приват" націоналізували, нам обіцяли наступне:

- (1) - держава забере банк**
- (2) - тимчасово(!) заллє у капітал мільярди**
- (3) - згодом поверне все, що було вкрадено**
- (4) - профіт.**

Десь за такою логікою відбувалися ці явища у [США](#) та [Британії](#).

1) — У результаті кризи 2008 року, багато банків опинилися на межі виживання.

2) — У деякі з них, зокрема системні, держава влила капітал та наказала його повернути за кілька років з відсотками. Це було зроблене.

Але ж Україна - це не США і не Британія. В нас заповідна зона, у якій можна витратити державні мільярди та не понести за це жодної відповідальності. Саме так сталося з "Приватом".

Давайте зведемо баланс

1. Після націоналізації відбулася докапіталізація, загалом на 155,3 млрд грн. А саме: 116,8 млрд грн (2016) + 38,5 млрд грн (2017).

За курсом того часу (і це зафіксовано у публічних коментарях НБУ), 155 млрд грн \approx \$5,88 млрд. Десь таку суму називала свого часу Валерія Гонтарева, коли розмірковувала, скільки грошей вивів з "Привату" Ігор Коломойський.

Докапіталізація відбулася не грошима, а облігаціями. Це важливо, бо за цими облігаціями Мінфін регулярно платив відсотки (їх отримував "Приват" як дохід). До того ж, частина облігація були прив'язані до курсу долару, і тому вони разом із курсом поступово зростали у ціні. Масштаб зростання - умовно з 28 грн за долар до 42.

2. У "Приват" призначили наглядову раду, умовно з американських пенсіонерів, і правління. Впродовж років ці люди робили десь таке:

- (1) - заробляли відсотки на ОВДП
- (2) - від початку війни заробляли гроші з депозитних сертифікатів НБУ
- (3) - отримували величезний прибуток
- (4) - цим прибутком закривали велетенські дірки від "поганих" кредитів.

Іншими словами, усі ці роки держава працювала на "Приватбанк", даючи йому заробити. Без грошей держави він не міг.

Увесь цей час тримали суди, де було неможливо зрозуміти, скільки саме "Приват" хоче отримати.

Це було важливо з однієї простої причини:

— нам публічно обіцяли, що гроші повернуться до бюджету десь у тому обсязі, у якому було вліто.

А саме, \$5,88 млрд. Про відсотки навіть не згадую.

3. Далі відбулося традиційне. Всі забули та забили.

— Змінився президент. Почався Ковід. Почалася велика війна. Всім стало пох.

У здорових системах про таку властивість знають, тому за десятиліття були напрацьовані механізми контролю.

Умовно, роки йдуть, а за обіцянками стежать, особливо якщо вони стосуються мільярдів.

Але в Україні таких механізмів немає. В нас кожен рік - нова країна. Хто згадає минуле - той ворог усього найкращого.

4. У листопаді 2025 року Британський суд (Лондон) поставив крапку у судах проти панів Коломойського та Боголюбова.

— З новин ми дізналися, що він присудив Україні "понад \$3 млрд".

Але якщо зазирнути у деталі рішення, то суд наказав повернути Україні \$1,76 млрд, а решта - відсотки та судові збори.

<https://privatbank.ua/en/news/2025/11/10/former-owners-ordered-to-pay-privatbank-over-us-3-billion>

Тобто,

— з \$5,88 мільярдів повернули лише \$1,76 млрд. Тобто, 29,9%.

Менше ніж третину!

5. Що з рештою?

— Решту повісили на державу та списали з балансу.

Тепер банк офіційно "очищено" від проблемки, і його можна продавати іноземному інвестору.

Дуже ймовірно, що для цього його і націоналізували.

Отже, фіксуємо результат.

Кілька років надування щок та розповідей про найкращі світові практики. Десятки мільйонів доларів сплачених зарплат та премій найкращому у світі менеджменту та наглядовій раді. Та більше ніж \$4 мільярди державних грошей, просто злитих в унітаз.

Хтось за це відповів? Проти когось відкриті кримінальні справи за розбазарювання коштів?

Справа тут не у Коломойському.

Уявімо, що з нього стягнуто гроші через "Укрнафту" та мережу АЗС, а також через інше майно в Україні. Знову ж таки, кому воно пішло - окрема мова.

Справа тут у державному апараті.

— У всіх цих президентах, міністрах фінансів, головах НБУ, депутатах. У міжнародних радниках. У НАБУ та САП, у СБУ/Нацполі/БЕБ/ДБР/Генпрокуратурі.

Я розумію, що холодно, немає світла і вже загалом пох. Але я зафіксую факт, просто для себе.

Десь у Ростові стогне Янукович, проговорюючи одну лише фразу: "Я не знав, що так можна!"

Оплески:

<https://finance.liga.net/ua/all/novosti/privatbank-spysav-140-miliardiv-hryven-problemnykh-kredytiv>

№ 1.604-1

Щодо нової очільниці ОГТСУ Наталії Бойко.

Згадалася заступниця Авакова, 24-річна Анастасія Дєєва ;-). З тією різницею, що я впевнений, це точно не лінія особистих стосунків.

2026-02-10

Лямец

Олег Попенко абсолютно правий. **Рівень її досвіду пані близький до нуля, стосовно ГТС - та сама умовна кухарка, яку поставили керувати державою.**

Що відомо про пані Бойко. Вона донька одного з деканів ЛНУ, той дав їй поштовх. Можливо, саме за його протекцією вона потрапила до списку "ЄС".

Звісно, що ніхто не знає, які самі великі проекти вона вела та яких великих успіхів досягла. Про її таланти теж нічого не відомо. Мабуть що це типова історія бюрократичної кар'єри, здобутою тижнями обговорення пустих презентацій та випивання крові з колег під гаслами корпоративного управління.

З того, що мені відомо, пані займалася оформленням кредитів ЄБРР під державні гарантії для державних енергетичних компаній на зразок

"Нафтогазу", "Укренерго", "Енергоатому", тощо (перелік умовний, не вивчав питання достеменно). З одного боку, це продаж повітря, адже під державні гарантії ЄБРР профінансує навіть чорта лисого. Ризик неповернення дорівнює нулю, а під соусом кредиту ЄБРР може висувати чимало додаткових вимог, зокрема щодо призначення потрібних людей на посади.

З іншого, там купа паперової роботи, бо під кожною угодою мають стояти підписи багатьох чиновників. Ось і виникає потреба у фасілітаторах, які бігають коридорами та розмахують коринкою радниці Кабміну чи Офісу президента. Мабуть, що і гроші для такої роботи знайдуться непогані. Адже що може бути приємнішим, ніж розпил кредитів у держкорпораціях?

Але то все, як кажуть, вкусовщина. Люди різні потрібні, люди різні важливі. Але вкусовщина закінчується, коли ось таку пані фасілітаторку ставлять керувати серйозним газотранспортним об'єктом. Тут замало мало бути *жухаркюю*/ бюрократинею, вміти робити презентації та бігати у Кабмін за підписами.

Тут потрібна яка не яка фаховість.

Тому погоджуюсь із паном Попенко, це не іграшки. **Я розумію, що у влади кадровий голод. Але мабуть дуже сильно зголодніли.**

№ 1.604-2

«Молоді обличчя» без реального досвіду: що не так із призначенням Наталії Бойко в ОГТСУ

ОГТСУ — НЕ СТАРТАП І НЕ СТАЖУВАННЯ

**КОЛИ ПОСАДИ З'ЯВЛЯЮТЬСЯ
РАНІШЕ ЗА ДОСВІД —
КРАЇНА ПЛАТИТЬ
РИЗИКАМИ.**

2026-02-10

Попенко

7 лютого 2026 року наглядова рада Оператор ГТС України призначила 36-річну Наталія Бойко виконувачкою обов'язків генерального директора компанії.

Формально — тимчасово. По суті — ще один показовий приклад кадрової політики, де вік і гучні посади випереджають реальний управлінський досвід.

Конкурс на повноцінного керівника ОГТСУ був зупинений урядом у листопаді 2025 року.

Офіційна причина — розслідування НАБУ щодо зловживань в Енергоатом, де фігурувала одна з фіналісток конкурсу.

Замість перезапуску прозорої процедури — класичне «в.о.», яке в українських реаліях часто стає довгостроковим рішенням без конкурсу і відповідальності.

1. Біографія: багато статусу — мало практики

Освіта Наталії Бойко: юрфак ЛНУ, навчання в Австрії та Німеччині, спеціалізація на енергетичному праві ЄС. Але освіта — це потенціал, а не результат.

Кар’єрна траєкторія виглядає стрімко:

- (1) до 2015 року — консультантка в міжнародній компанії;
- (2) з 2015-го — проєктна менеджерка реформи енергетики;
- (3) у 27 років — заступниця міністра енергетики з євроінтеграції без будь якого реального досвіду
- (4) далі — радниця прем’єр-міністрів, членство в наглядових радах Нафтогаз та Укрнафта.

Ключове питання:

- 1) — де в цій біографії управління великими системами?
- 2) — Де відповідальність за виробництво, аварії, персонал, фінансові результати, реальні кризові рішення? Їх немає.

ОГТСУ — не «навчальний полігон» Оператор ГТС — це не консультаційний офіс і не майданчик для «євроінтеграційних презентацій».

Це:

- (1) тисячі кілометрів критичної інфраструктури;
- (2) безпека транзиту і внутрішнього газопостачання; мільярдні контракти;
- (3) робота в умовах війни та постійних ризиків ударів по енергетиці.

Керівник такої компанії має десятиліття реального управлінського досвіду, а не лише правильні слова і рекомендаційні листи.

2. Системна проблема, а не одна персона

Історія з Наталією Бойко — це не про конкретну людину. Це про систему, де:

1) — «молоді реформатори реформаторки » швидко проходять шаблі без перевірки реальністю; посади стають заміником досвіду;

2) — в.о. використовується як спосіб обійти конкурс.

Результат ми знаємо: слабкі рішення, відсутність відповідальності і чергове «а хто ж це призначив?».

Українська енергетика сьогодні — це питання виживання країни.

І керувати нею мають не ті, хто «ні дня толком не працював», а ті, хто реально ніс відповідальність за складні системи.

Без цього будь-які «реформи», «євроінтеграції» і «молоді обличчя» залишаються красивими словами — з дуже дорогими наслідками для держави.

№ 1.605

На початку ХХ століття актуальним був соціально-філософський есей іспанського філософа Госе Ортеги-і-Гассета «Повстання мас», присвячений **культурній кризі Європи**, що стала **наслідком виникнення масового суспільства**, яке почало відбирати вплив у аристократії.

2026-02

Чаплицін

На сьогодні ж такою актуальною є книга американського соціального філософа та історика культури, професора історії Кристофера Леша "Повстання еліт і зрада демократії".

В ній Леш розвиває ідеї свого іспанського попередника, який описав культурно-антропологічні типи «людини еліти» та «людини маси», але констатує, що в нинішніх правлячих структурах домінують представники саме другого типу, яке є найболючішою проблемою американського (та й не тільки) суспільства.

І це проявляється як в об'єктивних моментах (розрив у доходах, способів життя), так і в принципово різному розумінні інтересів і цілей суспільства.

Стисло.

Леш пояснює, чому тепер елітам більшості країн немає діла до свого народу.

У минулі століття панівні класи були вкорінені в своїх країнах, відчували свій зв'язок.

Тепер це йде в минуле.

Ринок, на якому діють сьогоднішні еліти - глобальний. Він існує поверх державних кордонів, і ці еліти стурбовані станом всієї системи в цілому, а не її окремими частинами, тобто країнами.

Тому їх лояльність, перш за все, глобальна, а не національна.

Ці еліти заробляють гроші завдяки доступу до інформації та її маніпулюванням серед мас.

Аристократичні титули і старі заслуги сьогодні мало що означають - на відміну від вкорінених в своїх країнах представників еліт старого типу, вони всім зобов'язані тільки собі.

Тобто нікому нічого не винні, - у них немає жодних зобов'язань ані перед минулим, ані перед майбутнім.

За Лашем,

«в безмежній світовій економіці гроші втратили свій зв'язок з національністю...»

І ці сьогоднішні «господарі життя» і є сьогодні головною загрозою західної цивілізації, яку розчиняють в аморфному глобалізмі.

Вони просто відвертаються від потреб власних країн, якщо це не стосується престижних місць їх проживання.

Тому офіційні політики висувають на перший план несуттєві питання.

А публічні дискусії мають мало спільного з позиціями звичайних людей.

Тому офіційна політична риторика намагається швидше затуманити проблеми, ніж чітко позначити їх.

Маси ж будучи фактично виключеними з громадської дискусії на підставі їх необізнаності не бачать користі в інформації, яку їм нав'язують в такій величезній кількості.

Більш того, «більшість людей не мають спонукального мотиву до оволодіння знаннями».

Леш зазначає:

«Якщо ми зуміємо подолати псевдополяризацію, що нині нав'язується гендерною та расовою політикою, ми виявимо, що справжні відмінності, як і раніше, залишаються класовими».

Зазначені К. Лешем проблеми притаманні не тільки американському суспільству, а й цілком можуть бути застосовні до українського суспільства.

В першу чергу це стосується культурної деградації політичного класу, що в наших умовах набуває гіпертрофованих масштабів.

А втім, почитайте Кристофера Леша. Гесе Ортегу-і-Гассета - також.

№ 1.606

АНАТОМИЯ ЭКСТРАКТИВНОЙ ПИРАМИДЫ

2026-02-10

Warden Null

Мы привыкли смотреть на государственную машину через призму школьных учебников и гуманитарных надежд.

Когда мы видим нищету, полицейский произвол или разваленную медицину, мы говорим: «Система дала сбой». Мы кричим: «Они не умеют управлять!», «Куда смотрит прокуратура?», «Нужны реформы!».

Это фундаментальная когнитивная ошибка.

Дело в том, что реальное устройство механизма намеренно скрыто за декоративным фасадом демократии.

И если заглянуть за эту обшивку, станет ясно: перед нами никакой не сбой. Это — расчетные характеристики системы. Механизм не сломался, он работает в строгом соответствии со своими истинными целями.

Пора отбросить инфантильные иллюзии о «Родине», «долге» и «справедливости».

Давайте посмотрим на государство как инженер-проектировщик смотрит на сложный механизм.

Перед нами не социальный институт.

Перед нами — Экстрактивная Пирамида.

«Экстрактивная пирамида» — маргинальная концепция, объединяющая эзотерические представления об энергетических пирамидах (преобразователях «биоэнергии») с идеей вытягивания (экстракции) «энергии» из окружающей среды. Считается, что пирамида из камня гармонизирует пространство, влияет на энергетику и усиливает иммунитет, хотя с точки зрения науки это утверждение не подтверждено. Википедия +2

Это закрытая коммерческая корпорация, захватившая территорию с целью максимального извлечения прибыли. У этой системы есть своя архитектура, свои слои и свои жесткие алгоритмы. И в этой схеме вы — не заказчик. Вы — топливо.

Давайте разберем эту конструкцию слой за слоем, от фундамента до шпиля, чтобы понять, почему она функционирует именно так и никак иначе.

1. УРОВЕНЬ I. ФУНДАМЕНТ: БИОЛОГИЧЕСКИЙ АКТИВ

Роль: Ресурсная база

В основании пирамиды находитеесь вы. Население. В нормальной (инклюзивной) модели государство — это сервис, а гражданин — акционер. Государство богатеет, когда богатеет гражданин.

В экстрактивной модели население — это «Новая Нефть». Это возобновляемый биологический ресурс, необходимый для двух функций: генерация финансового потока (налоги, штрафы, тарифы, потребление) и легитимизация системы (массовка, создание видимости поддержки).

Экономика выживания как инструмент контроля

Многие задаются вопросом: почему власть не дает людям разбогатеть? Ведь богатые платят больше налогов? Инженерный ответ прост: Богатство = Субъектность. Человек, у которого закрыты базовые потребности (еда, жилье, безопасность), начинает смотреть по сторонам. У него появляется время читать законы, финансировать оппозицию, требовать качественных услуг. Он становится независимым. Для Экстрактивной Пирамиды независимый элемент — это угроза. Это риск потери управляемости.

Поэтому система сознательно поддерживает уровень жизни на грани «минимальной операционной рентабельности». Вас держат в дефиците ресурсов. Кредитная кабала, инфляция, низкие зарплаты — это не экономические просчеты.

Это поводки.

Человек, думающий, чем кормить детей завтра, не пойдет на митинг. Он не будет судиться с системой. Он слишком занят выживанием. Идеальное состояние «ресурса» для этой системы — апатия и зависимость. Вы должны быть достаточно здоровы, чтобы работать, но достаточно бедны, чтобы не задавать вопросов. Бюджетники, зависящие от пайки, — это золотой стандарт управляемого фундамента.

2. УРОВЕНЬ II. СИЛОВОЙ КОНТУР: ИММУННАЯ СИСТЕМА

Роль: Удержание периметра и подавление

Над фундаментом стоит надстройка насилия: полиция, спецслужбы, гвардия, суды, тюремная система. Обыватель думает, что полиция нужна для борьбы с преступностью. В архитектуре Левиафана силовики выполняют функцию ЧОПа (Частного охранного предприятия) правящего класса.

Алгоритм Отрицательной Селекции

Почему мы постоянно слышим о пытках, подброшенных наркотиках и беспределе? Почему туда идут садисты?

Это не эксцесс исполнителя. Это кадровый фильтр.

Представьте себе сотрудника с высокой эмпатией и обостренным чувством справедливости. Получив приказ разогнать мирных граждан или сфабриковать дело на конкурента заказчика, он откажется. Он станет «тромбом» в системе прохождения команд. Система отторгает такие элементы. Сотрудник, который следует закону, а не приказу, опасен для иерархии. Сотрудник, готовый на насилие и подлог, — ценен и эффективен. Происходит отрицательный отбор. Наверх поднимаются худшие. Те, у кого атрофирована мораль, но гипертрофирована лояльность.

Лицензия на насилие как валюта

У государства часто не хватает денег платить силовикам рыночные зарплаты. Чем оно платит? Оно платит безнаказанностью.

Силовику выдается «франшиза»: корочка, пистолет и негласное право использовать полномочия для личного обогащения (крышевание, взятки, отжимы). Это часть социального контракта внутри пирамиды: «Ты охраняешь нас от народа, а мы разрешаем тебе кормиться с народа». Поэтому, когда вы требуете наказать полицейского за произвол, вы требуете от системы нарушить контракт со своим защитником. Система на это не пойдет. Своих она сдает только в крайнем случае, когда имиджевые издержки превышают пользу.

3. УРОВЕНЬ III. МЕНЕДЖМЕНТ: БУХГАЛТЕРЫ ХАОСА

Роль: Легализация изъятия и администрирование

Среднее звено пирамиды: чиновники, депутаты, руководители госкорпораций, губернаторы.

Их функция сугубо техническая: Конвертация власти в деньги.

В экстрактивной системе любая должность — это не ответственность, а актив. Кресло министра или мэра рассматривается как «кормовое место».

Коррупция как смазка механизма

Либералы любят говорить: «Коррупция разъедает государство».

В реальности коррупция — это кровеносная система Левиафана.

Вертикаль власти держится не на идеологии, а на круговой поруке.

Центр позволяет регионам/ведомствам воровать часть бюджета. Взамен Центр требует абсолютной лояльности и обеспечения нужного результата на

выборах. Если убрать коррупцию, система встанет. У чиновника исчезнет стимул работать (за одну зарплату в этой токсичной среде работать никто не будет), а у Центра исчезнет рычаг управления (компромат). Компромат — это поводок. Каждый чиновник в этой системе «сидит на крючке». Именно поэтому они так послушны. Они знают: папка уже лежит в сейфе. Шаг влево — и ты из «уважаемого человека» превращаешься в уголовника.

Законодательство как инструмент сегрегации

Этот слой производит законы. Но эти законы пишутся не для порядка, а для создания «минного поля».

Правила создаются заведомо невыполнимыми или противоречивыми. Это позволяет держать любой бизнес и любого гражданина в состоянии потенциальной виновности. Другьям — всё (господряды, льготы, иммунитет). Врагам — закон (во всей его репрессивной строгости).

4. УРОВЕНЬ IV. ВЕРХУШКА: АРХИТЕКТОРЫ И БЕНЕФИЦИАРЫ

Роль: Присвоение прибыли

На самом верху находятся Акционеры ЗАО «Государство». Это не обязательно публичные политики. Это узкий круг людей, реально контролирующих ресурсы. Их психология — это психология временщиков, вахтовиков. Для них страна — это не дом, а актив.

Территория охоты.

Бизнес-модель: Приватизация прибыли, национализация убытков.

Алгоритм работы верхушки гениально прост: Доходы от рентабельных активов (недра, экспорт, монополии) выводятся в «серую зону», в офшоры, в личные фонды. Это «Их деньги». Любые издержки (кризисы, войны, санкции, пандемии, инфраструктурные катастрофы) покрываются из бюджета. То есть из кармана фундамента. Это «Наши общие проблемы».

Страх перед будущим

Главный страх Архитекторов — не внешние враги. С ними они всегда договорятся, ведь они люди одного круга.

Их главный враг — Субъектность Внутри.

Они смертельно боятся момента, когда «Ресурс» осознает себя Гражданином. Когда горизонтальные связи между людьми станут сильнее вертикальных связей власти.

Именно поэтому любая независимая активность — от профсоюзов до кружков наблюдателей за птицами — воспринимается как угроза.

Атомизация общества — залог безопасности Архитекторов. Люди должны бояться и не доверять друг другу.

5. ФРАКТАЛЬНОСТЬ ЗЛА: ПИРАМИДА ВНУТРИ ПИРАМИДЫ

Важно понимать: эта конструкция устойчива не только благодаря силе наверху. Секрет её живучести — в самоподобии. На каждом уровне, от министерского кабинета до поселковой администрации и даже школьной раздевалки, выстроена своя миниатюрная копия общей пирамиды.

Каждый мелкий чиновник, каждый «звеньевой» в этой цепи воспроизводит ту же самую экстрактивную модель. У него есть свой «силовой контур» из подчиненных, свой «менеджмент» из лояльных замов и своя микро-задача по извлечению личной выгоды.

Система проросла метастазами вглубь, потому что она предлагает каждому участнику на любом этаже понятный профит: «Будь лоялен к тем, кто выше, и ты получишь право жрать тех, кто ниже».

Именно эта круговая порука на всех уровнях делает механизм таким устойчивым к внешним воздействиям. Это не одна большая машина — это тысячи сцепленных между собой маленьких агрегатов, работающих по одной и той же схеме.

6. ТЕХНИЧЕСКИЙ ВЫВОД: ПОЧЕМУ РЕМОНТ НЕВОЗМОЖЕН

Глядя на эту структуру, нужно осознать одну вещь: Здесь нечего чинить.

Нельзя победить коррупцию, если коррупция — это способ оплаты труда госаппарата. Нельзя сделать суды независимыми, если их функция — легализация рейдерства и репрессий. Нельзя заставить полицию защищать людей, если она заточена на защиту власти от людей. Бессмысленно пытаться модернизировать гильотину в хирургический скальпель.

Вы можете сменить лезвие, смазать механизмы и нанять дипломированного палача, но суть останется прежней: этот инструмент спроектирован для отделения головы от тела, а не для лечения. Это вопрос базовой архитектуры, а не квалификации персонала.

То, что происходит сейчас, — это не кризис управления. Это штатная работа системы в условиях повышенной нагрузки.

— **Машина жрет людей, выплевывает деньги наверх и цементирует сама себя страхом и ложью.**

Самая опасная иллюзия — думать, что достаточно поменять первое лицо, и пирамида превратится в храм. Нет. Потому что логика пирамиды диктует поведение, а не наоборот. Свита играет короля. А свита подбиралась десятилетиями по принципу отрицательной селекции.

7. ЗАКЛЮЧЕНИЕ: ИНЖЕНЕРНЫЙ ТУПИК

Мы живем внутри механизма, который морально устарел и экономически неэффективен в долгосрочной перспективе, но невероятно устойчив в краткосрочной.

Экстрактивная модель обречена исторически. Она не умеет созидать. Она может только проедать наследие и выкачивать недра. Она проигрывает конкуренцию открытым системам, которые генерируют инновации.

Но пока она рушится, она может похоронить под своими обломками миллионы жизней.

Что делать?

Первый шаг — перестать врать себе. Перестать называть воров — «неэффективными менеджерами». Перестать называть карателей — «правоохранителями». Перестать называть эту территорию «Отечеством», когда для них это «Кормовая база».

Нужно понять: у нас с ними не политические разногласия.

У нас с ними видовой конфликт. Они — паразиты. Мы — носитель.

Паразиту невыгодно убивать носителя сразу, но ему плевать на его здоровье. Ему важно высосать максимум, пока носитель еще дышит.

Осознание того, что вы живете в оккупированной зоне, где администрация работает вахтовым методом, — это начало выздоровления.

Снимите розовые очки. За ними — холодный блеск металла машины, перерабатывающей ваше будущее в чье-то сказочное настоящее.

№ 1.607

ОШИБКА АНТРОПОМОРФИЗМА

Почему нельзя искать человека в шестерёнке

2026-02-11

Warden *Null*

Самая опасная уязвимость жертвы — это её эмпатия.

Когда гражданин стоит перед лицом Левиафана — будь то в кабинете следователя, в очереди в МФЦ или перед кордоном ОМОНа — он инстинктивно пытается найти в глазах напротив что-то человеческое.

Мы ищем сомнение, сочувствие или хотя бы понимание. Мы говорим себе: «Ну он же тоже чей-то отец», «Его заставили», «В глубине души он понимает, что это неправильно».

Это не просто наивность.

Это Когнитивная Ошибка Антропоморфизма.

Мы привыкли наделять человеческими чертами всё вокруг: мы даем имена автомобилям, мы разговариваем с котами, мы злимся на «тупой» компьютер.

Но когда мы переносим эту привычку на функционеров экстрактивной системы, мы совершаем фатальную ошибку.

Мы пытаемся вести диалог с Инструментом.

Давайте разберем:

— почему поиск «человеческого лица» у государственной машины — это вредная иллюзия, которая помогает системе вас переваривать.

ГЛАВА I. ДОБРОВОЛЬНАЯ АМПУТАЦИЯ ЛИЧНОСТИ

Обвинение в «расчеловечивании» оппонентов — любимый трюк пропаганды.

«Как вы можете называть их орками/винтиками/функциями? Это же живые люди!».

Давайте расставим точки над «i».

Расчеловечивание — это процесс лишения субъекта его человеческой сущности.

Но кто запускает этот процесс?

В тот момент, когда человек надевает форму, садится в кресло чиновника или берет в руки судейский молоток в экстрактивном государстве, он подписывает незримый контракт.

Пункты этого контракта просты:

- 1) — ты получаешь власть, ресурс и безнаказанность.
- 2) — Взамен ты отказываешься от собственной воли, морали и субъектности. Ты становишься проводником воли Системы.

Человек сам расчеловечивает себя, превращаясь в Функцию.

Он добровольно отключает критическое мышление и эмпатию, чтобы выполнять задачи, несовместимые с общечеловеческой моралью.

Если инструмент сам решил стать молотком, почему вы должны относиться к нему как к скрипке?

Когда ОМОНовец бьет дубинкой женщину, в этот момент он — не «Вася, который любит рыбалку». Он — гидравлический привод системы подавления. Искать в нем Васю в этот момент — значит подставлять голову под удар.

ГЛАВА II. ФЕНОМЕН «СМЕННОЙ СОВЕСТИ»

Защитники системы (и многие жертвы) любят аргумент: «В жизни он отличный мужик!». И это, скорее всего, правда.

Это феномен Психологической Компартаментализации (разделения). Чтобы не сойти с ума, винтик системы учится разделять свою жизнь на герметичные отсеки.

Раздельное мышление (компартаментализация) — механизм психологической защиты, проявляющийся в том, что противоречия между какими-то мыслями, идеями, отношениями или формами поведения упорно не осознаются.

Отсек А (Дом):

Здесь он любящий муж, заботливый отец, волонтер в приюте для собак. Здесь работают человеческие настройки.

Отсек Б (Служба):

Здесь он подписывает приговор невиновному, вымогает взятку или фальсифицирует выборы. Здесь настройки отключены. Работает алгоритм «Приказ — Действие». Трагедия наивного гражданина в том, что он пытается апеллировать к «Отсеку А», в то время как взаимодействует с «Отсеком Б».

Вы кричите: «Как тебе не стыдно, у тебя же дети!». А система отвечает: «При чем тут дети? Я сейчас на работе».

Для функционера его действия на службе не являются злом. Они являются процедурой.

Хирург не жалеет разрезаемую плоть. Чиновник экстрактивной системы не жалеет «ресурс», который он администрирует. Для него ваши страдания — это просто побочный эффект технологического процесса, как стружка при обработке металла.

ГЛАВА III. ЭМПАТИЯ КАК УЯЗВИМОСТЬ

Почему система так любит, когда вы пытаетесь её «понять»?

Потому что ваша эмпатия — это ресурс, который можно эксплуатировать.

Вспомните классическую схему «Добрый и злой следователь».

Это не киноштамп, это рабочая механика. Система показывает вам звериный оскал, а потом вдруг демонстрирует «человеческое лицо». «Я всё понимаю, сам не рад, но ты подпиши, и тебе скостят срок». «Мы же люди, давай договоримся по-хорошему».

В этот момент жертва расслабляется. Она видит «своего». Она открывается. И тут же получает удар в спину. Пока вы тратите энергию на попытки понять мотивы палача («Может, у него ипотека? Может, его заставили?»), палач просто делает свою работу.

1) — Он холоден и эффективен.

2) — Вы — горячи и уязвимы.

Ваше понимание не спасет вас от его действий.

Пуля, выпущенная «хорошим парнем, которого заставили», убивает точно так же, как пуля, выпущенная садистом. Физика процесса одинакова. Мотивация стрелка не имеет значения для мишени.

ГЛАВА IV. БАНАЛЬНОСТЬ ЗЛА: ОФИСНАЯ ВЕРСИЯ

Ханна Арендт, наблюдая за нацистскими преступниками, сформулировала термин «Банальность зла».

Мы все его слышали, но мало кто примерял на нашу реальность.

1) — Мы ждем, что злодеи будут выглядеть как злодеи. С рогами, пеной у рта и маниакальным смехом.

2) — Но в реальности Левиафана зло выглядит как скучный дядька в сером костюме, который просто хочет пораньше уйти домой.

Судья штампует приговор не из ненависти, а потому что он на конвейере: сзади подпирают новые дела, а впереди маячит обед.

Чиновник ворует деньги на лекарства не потому, что хочет смерти больных, а потому, что ему нужно достроить дачу.

Им всё равно. И это самое страшное.

— Ненависть — это чувство. Равнодушие — это пустота. Вы для них — строка в таблице. Если удалить строку, таблица станет ровнее. Ничего личного.

Искать мораль в их действиях — занятие для умалишенных.

ГЛАВА V. ЛОВУШКА «Я ТОЛЬКО ВЫПОЛНЯЛ ПРИКАЗ»

Это главная мантра системы.

Индульгенция, которую выдают вместе со служебным удостоверением. «Я человек маленький». «Не мы такие, жизнь такая». «Если не я, то другой». Это ложь.

— В экстрактивной системе действительно работает отрицательный отбор, но вход в систему всегда доброволен.

Никого не загоняют в РОВД или в министерство под дулом автомата. Люди идут туда за стабильностью, ранней пенсией и властью.

Они обменивают свою совесть на ипотеку под низкий процент.

Это рыночная сделка. И когда вы начинаете их оправдывать («Ну им же тоже надо кормить семьи»), вы становитесь соучастником этой сделки.

Вы легитимизируете продажу совести.

Вы говорите: «Да, быть подлецом ради зарплаты — это нормальная стратегия выживания».

Как только вы это признали — вы проиграли. Вы приняли правила игры.

ГЛАВА VI. ГИГИЕНА ВОСПРИЯТИЯ: БИО-РОБОТЫ

Так как же к ним относиться?

Меня могут обвинить в цинизме, но я предлагаю единственно верную, на мой взгляд, стратегию выживания психики:

— Функциональный подход.

Перестаньте видеть в них личностей. Смотрите на них как на био-роботов, запрограммированных на выполнение конкретных функций.

Видите патруль?

— Это не «ребята». Это датчики периметра с функцией силового воздействия. Задача: обойти, не активировав триггер агрессии.

Видите чиновника?

— Это не «Иван Иванович». Это терминал приема-выдачи разрешений. У него есть протокол (коррупционный или бюрократический).

Ваша задача — понять протокол, а не разжалобить терминал.

Слушаете пропагандиста?

— Это не «журналист со своим мнением». Это динамик, транслирующий сигнал от Центрального Сервера. Спорить с динамиком бесполезно.

Такой взгляд на вещи дает удивительное спокойствие.

Исчезает ненависть. Вы же не ненавидите дождь или гололед? Вы просто одеваетесь по погоде.

Исчезает обида. Вы не обижаетесь на банкомат, который съел карту. Вы ищете способ её вернуть или блокируете счет.

Исчезает страх перед «неведомым». Механизм может быть опасным, но он предсказуем.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Мы живем в эпоху, когда гуманизм стал оружием против самих гуманистов.

Нас призывают «понять и простить» тех, кто не собирается понимать и прощать нас.

Отказаться от очеловечивания системы — это не значит стать жестоким. Это значит стать взрослым.

Взрослый человек понимает:

— у молотка нет души. У шестеренки нет сердца. У Левиафана нет совести.

Они выполняют свою работу — перемалывают ресурс.

Наша задача

- 1) — не плакать над их тяжелой судьбой, а
- 2) — изучить чертежи, найти уязвимости и, в конечном итоге,
- 3) — **разобрать этот механизм, чтобы построить на его месте что-то, пригодное для жизни людей.**

А пока механизм работает — держите дистанцию.

Не суйте пальцы в розетку. И не пытайтесь заглянуть им в душу. Её там нет.

№ 1.608

Зробив аналіз законопроекту № 1467: і прийшов до висновку, що держава переплутала інтереси і змусила людей платити більше за «економію»

ЗАКОНОПРОЄКТ 14067:
ЧОМУ ЛЮДИ ПЛАТИТИМУТЬ БІЛЬШЕ ЗА «ЕКОНОМІЮ»

- ✓ Індивідуальні теплові пункти встановлюють **теплокомуненерго**
- ✓ ІТП включають у **тариф** на тепло
- ✓ Співвласники житла сплачуватимуть **з подорожчання, а не з економії**

Підписуйтесь на

 t.me/OlehPopenko

2026-02-11

Попенко

Вчора Верховна Рада України проголосувала законопроект №1467, який зобов'язує у визначений період встановити індивідуальні теплові пункти (ІТП) у всіх багатоквартирних будинках.

На перший погляд ідея виглядає правильною:

— ІТП — це інструмент енергоефективності, зменшення споживання тепла та платіжок.

Але ключова помилка цього законопроекту

— не в самій ідеї ІТП, а в тому, на кого держава поклала цю функцію і як саме вона буде профінансована.

Перша і головна помилка:

— ІТП передали теплокомуненерго. Законопроект №1467 фактично покладає обов'язок встановлення ІТП на теплокомуненерго — компанії, які надають послуги з теплопостачання.

І тут виникає фундаментальний конфлікт інтересів.

Теплокомуненерго не зацікавлені в економії тепла. Їхній фінансовий результат напряму залежить від обсягів проданих гігакалорій. Чим більше тепла продано — тим більше доходів. Очікувати, що компанія, яка живе з продажу тепла, буде зацікавлена у його скороченні, — це ілюзія.

Фактично держава цим законопроектом:

— перекладає функцію енергоефективності на монополіста, та доручає економію ресурсу тим, хто фінансово зацікавлений у його перевитраті.

Друга помилка:

— ІТП включають у тариф.

Згідно з логікою законопроекту, витрати на встановлення ІТП будуть включені у тариф на тепло.

— Тобто зростає вартість гігакалорії, люди оплачують ІТП через підвищений тариф, економія тепла (якщо вона взагалі буде) з'їдається самим механізмом фінансування, тому що економія залежить від того, хто буде обслуговувати ІТП і далі, і ми повертаємось до конфлікту інтересів

У результаті споживачам продають «економію», яка починається зі зростання платіжки.

Ключове питання: кому насправді належить ІТП?

(1) ІТП — це не елемент системи теплопостачання міста.

(2) ІТП — це частина багатоквартирного будинку.

ІТП:

(1) розміщується у будинку;

(2) обслуговує лише цей будинок;

(3) впливає на споживання саме співвласників.

Отже, ІТП — це спільна власність співвласників багатоквартирного будинку, а не актив теплокомуненерго.

І саме тут українська модель кардинально розходиться з європейською практикою.

(3)

Як це зробили правильно: польська модель

Подивімося на досвід Польща, де масове встановлення ІТП відбулося ще десятки років тому.

У польській моделі:

- (1) обов'язок встановлення ІТП покладений на управителів будинків;
- (2) управителі отримували кредити та гранти від держави й міжнародних фондів;
- (3) ІТП одразу визнавалися частиною будинку, а не тепломереж.**

Найважливіше — механіка оплати.

- 1) — Люди не платили через підвищений тариф.**
- 2) — люди повертали вартість ІТП за рахунок реальної економії тепла, яка з'являлася після встановлення.**

Тобто:

- (1) було зменшення споживання;
- (2) зменшувалась платіжка;
- (3) частина цієї економії спрямовувалась на погашення кредиту.

Люди платили ІТП з економії, а не з подорожчання.

По суті, законопроект №1467 формально декларує енергоефективність, але закладає протилежну економічну логіку.

В Україні знову обрали шлях:

- (1) відміну децентралізації,
- (2) тарифного перекладання витрат;
- (3) ігнорування інтересів співвласників.

ІТІ — повинен бути інструментом економії для будинку, а не джерелом доходу для теплокомуненерго.

Поки держава від цього не відмовиться, будь-які «реформи» в теплопостачанні будуть лише імітацією.

№ 1.609

"Мир вашему дому!"

2026-02-11

Залман *Шухер*

Главный говорун как и все семь лет, постоянно врет.

В этот раз про ракеты для ПВО.

Я сразу написал, что все это туфта от клоуна, и сейчас НАТОвские чиновники сами подтвердили, что клоун врет и не подпрыгивает.

Но мы же помним что

" пи@dун- это находка для москвы!"

Если вдруг забыли о чем врал Говорун:

"Дефицит ракет-перехватчиков для Patriot в ВСУ в январе 2026 года, который стал причиной поражения энергетической инфраструктуры никак НЕ был связан с задержкой платежей от европейских доноров, или с другими финансовыми проблемами, как прогундосил накануне "Говорун", - заявил официальный чиновник Альянса.

Официальный представитель Альянса, общавшийся с журналистами накануне заседания министров обороны государств-союзников, **категорически отрицал, что существовала задержка поставок, связанная с финансированием.**

Также в НАТО отрицают сами заявления о «задержке» поставок средств ПВО.

"С нашей точки зрения и с точки зрения США, **задержек в поставках не было.** То, что поставляется в рамках программы PURL (закупки оружия для Украины в США), движется так быстро, как это позволяют логистические цепочки США. Дополнительных пауз в этой поставке не было", - заявил чиновник.

Также представитель Альянса настаивает, что поставки американских средств ПВО построены таким образом, что якобы «задержка с оплатой», о которой говорили в Киеве, не могла бы повлиять на поставки.

Вот никогда не было и вот снова: с больной головы на здоровую.

Гундосов постоянно свои прое@ы перекладывает на кого-то... Главный клоун-никогда не виноват! Кто виноват?

Все, кроме него.

То есть все в "ЗЕЛЕНОМ ГОВНЕ, а он в БЕЛОМ."

1) — Точно также вранье по поводу испытаний лазерной системы против дронов в Украине. Фото взяты с испытаний английской системы, а не украинской.

2) — То же самое и с поражением целей в москвии - Капустин Яр, не работали по нему Фламинго, а были "ништяки" союзников.

Просто не стоит обращать внимание на весь этот коксо-бред.

У зеленого ОПГ на Банковой паника, разрывы пуканов слышны по всему Киеву, они не знают, что делать, и как провести выборы с референдумом, а еще попытаются выиграть, что просто нереально.

И все их попытки сохранить нелегитимную власть путем обманов, обречены на провал.

А после проигрыша - будут проводы, пластиковые цветы, бегство за рубеж, и снова проводы.

Нет нормальных украинцев, которые бы верили хотя бы одному слову Гундосова и его "шептунов"- любителей мужеложества.

Вся эта тактика сплошного вранья из старых учебников большевиков-мухоморщиков, врать наглее, валить свои преступления на остальных, но в связи с тем, что внуки-коксоеды намного тупее дедушек большевиков, то у них все получается только через тухес.

Можно и дальше разгонять картинки и мультфильмы от зеленых, но стоит помнить, что они и есть главные саботажники любой модернизации ВСУ и появления передовой техники на фронте.

Все, что есть сегодня на вооружении ВСУ, это вопреки саботажу зеленого ОПГ, **которые обязательно ответят за свое предательство Украины.**

Всем украинцам, кроме зеленых, - здоровья! Будьмо!

Коментар щодо інфляції за січень 2026 року

2026-02-12

Данилишин

У січні 2026 р. темпи приросту річної інфляції продовжували знижуватися. Приріст інфляції січень до січня минулого року склав +7,4% (проти +8,0% у грудні 2025 року). Пік річної інфляції спостерігався в травні минулого року (+15,9%) і з тих пір інфляція безперервно знижується. До попереднього місяця ціни зросли на 0,7%, тоді як в січні минулого року приріст цін був +1,2%. Ш

Ключовими факторами зниження поточного рівня інфляції стали:

- 1) — штучна стабілізація обмінного курсу гривні за допомогою валютних інтервенцій НБУ,
- 2) — мораторій Уряду на комунальні тарифи,
- 3) — стримування споживчого попиту внаслідок воєнної невизначеності, а також
- 4) — статистичний ефект високої бази порівняння минулого року.

В той же час ряд чинників впливають на прискорення інфляції:

- 1) — зростання витрат виробників,
- 2) — енергетична криза,
- 3) — фіскальний дефіцит,
- 4) — ріст світових цін (зокрема на олію та рибу),
- 5) — підвищення податків (акцизів на тютюн).

Динаміка інфляції залишається вкрай волатильною.

Зараз розмах річної зміни цін становить понад 50 відс. пунктів:

— від -24% на овочі до +33% на м'ясо, **що говорить про ситуативність драйверів інфляції, а не про єдиний інфляційний тренд.**

Понад 70% інфляції сформовано позиціями продовольчої групи.

Компоненти інфляції із найбільшою та найменшою зміною цін

Позиції із значним ростом цін
стабільністю цін

Позиції із падінням чи

Позиція Приріст Ключовий фактор

Позиція Приріст Ключовий

фактор

яйця +33% енерговитрати

овочі -24% погода

м'ясо +19% енерговитрати, війна

цукор -10% світові ціни

риба +18% енерговитрати,

світові ціни

одяг та

взуття -5% імпорتنі ціни,

курс війна

фрукти +17% погода

відпочинок, культура -0,3% війна

алкоголь, тютюн +17% податки
ціни, курс,

побутова техніка +1% імпорتنі

олія +15% світові ціни

комунальні послуги +2% тарифи

Процентна політика НБУ, незважаючи на гучні заяви регулятора, залишається неефективним інструментом зниження інфляції із-за слабкості каналів монетарної трансмісії та немонетарного характеру самої інфляції.

Вже 4 роки поспіль облікова ставка встановлюється суттєво вище інфляції (в січні 2026 р. +8,1% в.п., що в 4 рази вище темпів реального ВВП).

Однак, динаміка інфляції рухається волатильно і безвідносно до встановленої НБУ облікової ставки та інфляційного коридору НБУ.

На початку 2026 р. НБУ вчергове переніс строки досягнення інфляційного таргета (5%) з 2027 на 2028 рік.

Канали монетарної трансмісії працюють слабо, або взагалі не діють.

— Депозитний канал трансмісії становить лише 5% ВВП, а кредитний — лише 9% ВВП, що критично мало для помітного впливу на інфляцію.

Валютний та фондовий канал трансмісії взагалі виключені з ефективного впливу, оскільки повністю залежать від неринкових потоків зовнішньої допомоги.

— Переважна більшість фінансових потоків населення спрямовуються у валютні активи, а не в гривневі депозити чи ОВДП (в 2025 р. з пропорцією 4 до 1).

Інфляційний таргет

Фундаментальна проблема діючого монетарного дизайну НБУ – занадто низький інфляційний таргет (5%), який утримується з довоєнного періоду і не відповідає економічним умовам України.

— Занижений інфляційний таргет призводить до встановлення необґрунтовано жорстких параметрів процентної політики, яка в результаті скеровується на досягнення апріорі недосяжних цільових показників інфляції.

Тривале утримання процентних ставок на високих реальних рівнях – не дало змоги стабілізувати інфляцію, але натомість знизило стимули банків до фінансового посередництва, що обмежило ресурси відновлення.

— Так, частка кредитів у складі активів банків впала з 37% на початку війни до 27% станом на кінець 2025 року.

Рівень банківського кредитування економіки в 2025 р. становить лише 13% ВВП (в т.ч. працюючі гривневі кредити – 10% ВВП) – найнижчі в світі показники серед країн з ринками, що формуються.

Епічна боротьба Національного банку з інфляцією ввійде в історію, як одне з найбільш бездарних витрачань державних коштів.

— Витрати держави на монетарну політику лише за каналом депсертифікатів НБУ сягнули близько 300 млрд гривень за 2022-2025 роки.

— Касове сальдо розрахунків банків з державою (проценти мінус податки та дивіденди) в 2025 р. перевищило 100 млрд. грн.

Замість переорієнтації заощаджень економіки на критично важливі сфери країна отримала банківський сектор, який переважно займається перерозподілом коштів платників податків у власні приватні прибутки.

НБУ прогнозує інфляцію за підсумками 2026 р. на рівні 7,5%, що на тлі колосального зростання енергетичних витрат економіки та запланованого підвищення тарифів виглядає вкрай нереалістично.

Висновки

- (1) - Українська інфляція має переважно витратний характер. Чинники приросту цін здебільшого пов'язані із ростом енергетичних витрат, зовнішньою кон'юнктурою цін та податками.
- (2) - Процентна політика НБУ в нинішніх умовах не здатна помітно впливати на інфляцію як із-за характеру інфляції, так із-за слабкості трансмісії на фінансових ринках.
- (3) - Адміністративні інструменти стримування інфляції (такі як керована «фіксація» гривні за допомогою валютних інтервенцій НБУ та «замороження» комунальних тарифів) в 2026 році будуть обмеженими із-за необхідності виконання вимог МВФ та вичерпання енергетичних і валютних ресурсів.
- (4) - Стимування української інфляції потребує заходів структурного характеру для розширення пропозиції товарів вітчизняного виробництва, в т.ч. шляхом стимулювання банків до кредитно-інвестиційної підтримки українських підприємств. **Виведення кредитного процесу із застою потребує як зниження рівня процентних ставок, так і зниження регуляторного тиску на кредитну діяльність банків.**

№ 1.611

Читати вголос

Посилання

2026-02-11

Тетяна *Максименко*

«...Я завжди був дуже відкритий до речі. Ну, просто завжди. Просто не завжди вмикав камеру. І якщо ми з вами доходимо в житті до того, що довіра до людини залежить від того еее... чи вмикає він камеру, чи він частково там спілкується в соцмережах, то нажаль це так виходить, що якщо ти не займаєшся своїм маркетингом то довіра просто, ну довіра падає бо люди чогось не бачать, це соцмережи в яких багато плюсів тому що, ну просто світ в соцмережах, це нормально.

Не можна просто банить соцмережі як там в рашке це роблять, чому, ну це просто ти відмовляєшся від світу, так, ти такий один на айсберге, ну тобто, щось ненормальне з тобою відбувається тому відмовлятиись від цього не

можна, але і аналіз і аналітика повинно бути в вашій голові, людям треба довіряти, навіть якщо ви їх не бачите, або не знаєте.

Треба вивчати перевіряти інформацію, багато різної дезінформацію, тощо.

Я не вважаю, що президент більш відкритий або більш закритий через те що більше фотографій, я до речі завжди сприймаю спілкування, як ви сказали, з представниками громадянського суспільства, так у мене просто немає часу на.... мм... каву!

На чаї, розумієте, так на там 300 блогів на одну добу, ну просто немає, ну просто світла не буде, ну можна конешно бути класним блогером, ну тагда всьо.

Ну я просто зараз в такій позиції...»

№ 1.612-1

Погано, коли крадуть. Але ще гірше, коли крадівництво не зупиняють ті, хто мають зупиняти

2026-02-11

Лямец

Очільник НАБУ Семен Кривонос заявив, що ефективність НАБУ не вимірюється сумою коштів, повернутих у бюджет, і що повертати кошти до держбюджету — не основна функція НАБУ.

На його думку, це не є КРІ "як у фіскального органу".

Три тези

1. Якщо дивитися суто юридично, то він правий.

Ніде не прописаний такий КРІ.

Але чи ми маємо дивитися на НАБУ юридично? Бо якщо дивитися юридично, мають виникнути питання до 1) постійних витоків інформації, 2) слабкої професійної якості слідства та до 3) відверто хайпових дій бюро.

De facto, НАБУ не діє як класична правоохоронна установа, що суворо дотримується закону.

Бюро - це медійна контора з елементами розслідування.

Отже, пан Семен неправий.

2. НАБУ створювалося для боротьби з величезною корупцією у державній сфері.

Завданням бюро не є впіймати депутата на тому, що він не задекларував шубу коханки - нехай цим займається НАЗК.

В Україні відбувається масштабне, у державних масштабах крадівництво. Мільярдами. Кейс "Міндіч гейту" було почав розкручувати корупцію в енергетиці, але різко зупинився на тому, що «крав лише Міндіч». Совпаденіє? Не думаю.

Отже,

— **НАБУ не виконує головне завдання - розслідування резонансних гучних справ за участю топ-посадовців.**

Обов'язковий показник резонансу - не кількість лайків у соцмережах, а конкретні великі гроші. Їх немає.

Офіційна відповідь НАБУ каже, що бюро створило економічний ефект у 2021-2025 на 16,8 млрд грн (не лише "живе повернення", а і запобігання).

Так ось, цього недостатньо.

— 16,8 млрд грн - це менше за \$500 млн, а в Україні розкрадають мільярдами доларів.

Це - провал НАБУ.

І не треба перекладати відповідальність на суди, бо судам потрібно дати можливість забрати мільярди (а це функція слідства).

3. Ще від початку роботи НАБУ, йому закидали: ви розслідуєте справи минулого, або берете якусь дрібноту. Це досі так.

— Бюро досі не дало жодного гучного кейсу, де **ПРОСТО ЗАРАЗ** воно виявило та зупинило розкрадання мільярдів доларів.

Вибате, але

— Чернишов та Міндіч - це дрібнота, і до дійсно великих розкрадань вони не були причетні. Поза увагою бюро залишилися справжні монстри.

Тому коли я чую активістський наратив "йде кампанія дискредитації через телеграм-мережі" - стає смішно.

Замість визнання власної недбалості вони шукають винних ззовні.

Коли я чую аргумент НАБУ про те, що їм системно перешкоджають - це смішно.

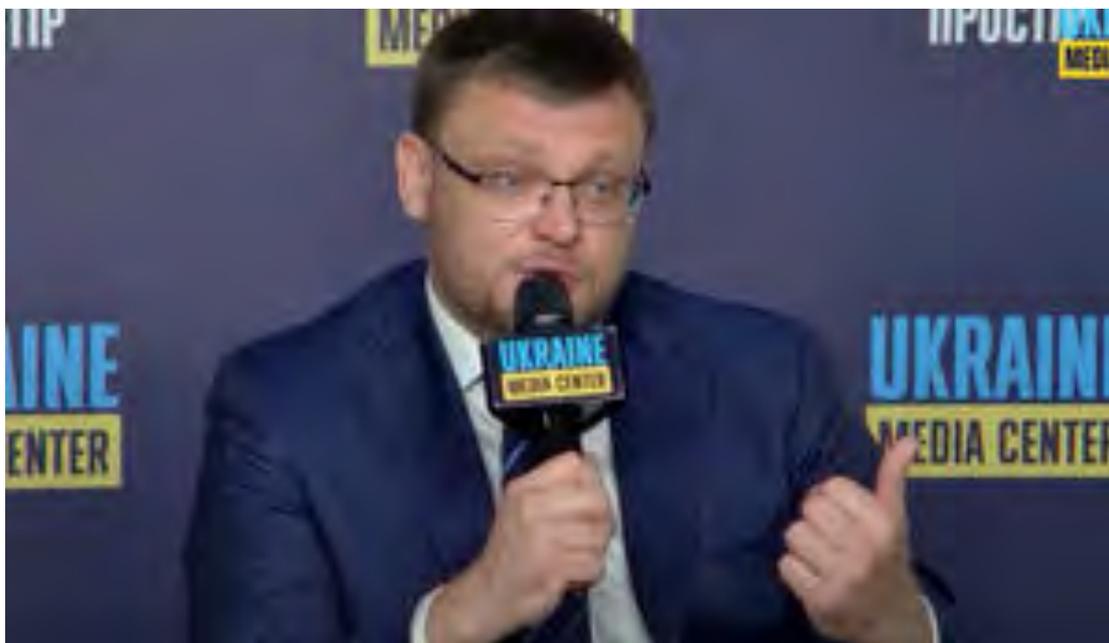
Вже давно існує потужна вертикаль НАБУ-САП-ВАКС, але це чомусь не допомагає відкривати кримінальні розслідування за справами на мільярди доларів.

Можна жити із тим, що НАБУ проїдає бюджет. Але куди діватися від активістського бла-бла про героїв-антикорупціонерів?

Цікаво, вони (*набу*) вірять у власні казки???

№ 1.612-2

Повернення коштів до держбюджету не є основною функцією НАБУ, - Кривонос

Автор: Роман Русиченко Джерело: <https://censor.net/ua/n3599865>

Директор НАБУ **Семен Кривонос** заявив, що противники Бюро часто маніпулюють економічною доцільністю існування Бюро.

Про це він заявив під час пресконференції, інформує [Цензор.НЕТ](#).

Що відомо?

"Я хочу зрозуміти, чи є основною задачею НАБУ виправдати свою економічну доцільність. Тобто в рік повернути стільки коштів, скільки виділили на його (НАБУ. - Ред.) існування, на зарплати детективам, на заправку авто, картриджів. Чи всі правоохоронні органи так само оцінюють, що вони окупають свою діяльність?" - запитав Кривонос.

Він зауважив, що корупцію також розслідує ДБР, у якого фінансування набагато більше, ніж у НАБУ.

"Вони так само розслідують корупцію та так само Національна поліція розслідує, і БЕБ. Насправді коштів ми повертаємо багато, це і відшкодування, і за угодами зі слідством, а є частина вирваної з контексту статистик, коли це за фінальним вироком суду.

Але не враховуються інші показники. Це за угодами сплачені, повернути як відшкодування. А як оцінити економічний ефект від превентивної дії НАБУ? Від того, що, наприклад викриття одного "Мідасу" може спричинити системні зміни та усунути інші корупційні ризики і крадіжку", - наголосив директор Бюро.

Кривонос зазначив, що повернення коштів до держбюджету - це не основна функція НАБУ.

"Цим дуже свідомо часто маніпулюють наші противники. Кажуть: "Дивіться, на них витратили 2,6 млрд грн, а вони повернули всього 600 (млн)".

Навіть ці 600 - це спотворена цифра. Вона вирвана з контексту. А на ДБР скільки витратили, а на СБУ, на Нацпол, а на інші державні органи?" - додав він.

№ 1.613

Віталій Кличко ✓

Зібрали сьогодні раду з енергетичної безпеки та стійкості Києва.

До неї наразі увійшли фахівці, які працюють в сфері енергетики та ЖКГ та ті, які мають відповідний досвід в минулому. А також — науковці й експерти.

Обговорили як перспективи відновлення пошкоджених об'єктів критичної інфраструктури міста, так і можливості впровадження альтернативних потужностей в окремих мікрорайонах. Оскільки повністю замінити систему централізованого опалення столиці (найбільшу в Європі і побудовану колись під великі ТЕЦ) на теплозабезпечення локальними джерелами тепла чи когенераційними установками неможливо. На цьому акцентували всі експерти та фахівці.

При цьому напрям розвитку когенерації є однозначно важливим — для додаткової генерації електроенергії для критичної інфраструктури та інших міських потреб.

Тобто впроваджувати альтернативні технології потрібно паралельно з модернізацією і захистом централізованої системи теплопостачання.

Говорили, зокрема, і про підготовку до наступного опалювального сезону.

Наразі домовилися залучити також профільні наукові інститути до оперативного розроблення чіткої дорожньої карти стабілізації критичної енергоситуації в столиці в умовах воєнного стану та масованих атак ворога. Та стратегічного плану з майбутнього енергозабезпечення и теплопостачання столиці. Зокрема, будуть сформульовані й пропозиції щодо того, яка допомога необхідна від держави.

t.me/vitaliy_klitschko/6184

100K 👁 edited Feb 11 at 14:28

Рис1

Денис Шмигаль 2026-02-11 37 мин.

За дорученням Президента провели сьогодні засідання Штабу в закритому режимі. За участі військових.

- Більшість інформації не публічна. У контексті можливих подальших атак росії обговорили посилення активної протиповітряної оборони Києва. Зокрема, енергооб'єктів.
- Визначили та пріоритезували й інші об'єкти критичної інфраструктури, які потребують захисту.
- Скоординувалися з міністерствами, міською владою, енергетиками. Всі отримали відповідні завдання. Продовжуємо роботу над тим, щоб захистити енергосистему й мінімізувати пошкодження від російських ударів.

Рис2

В **Киеве** после ночного обстрела **без отопления** уже **3700 многоквартирных домов** и еще **107 тысяч семей без света**

Рис3

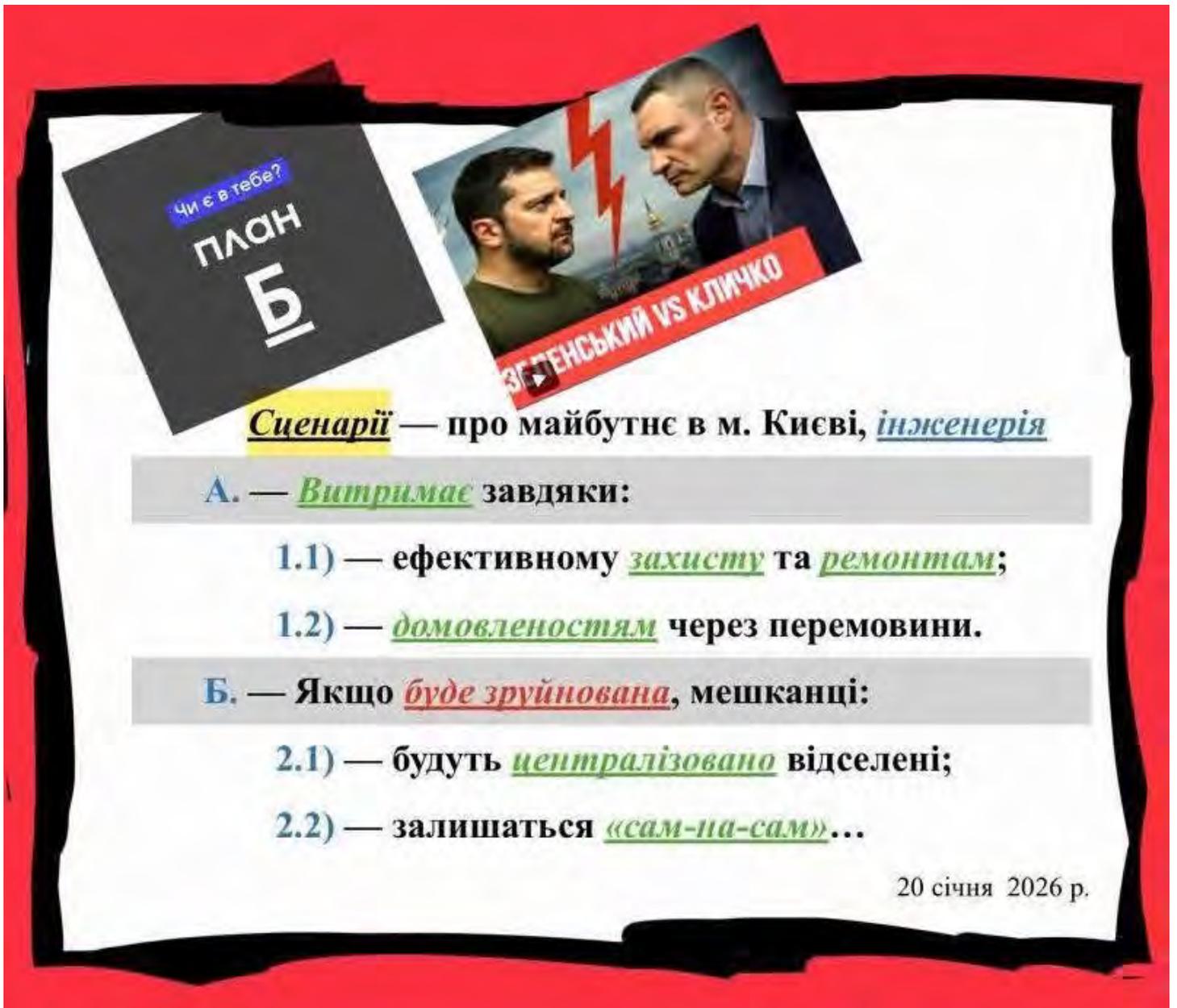

Рис4

№ 1.614

А це ще одна історія закупівель, в якій викривача злочинної схеми садять в тюрму

Посилання

2026-02-12

Ніколов

Раніше сьогодні я нагадав за детектива НАБУ Магомедрасулова, який закримінував в тюрму СБУ за викриття міндічевського шлагбауму на галущенківському «Енергоатомі».

А ця історія про генеральську корупцію, з якою боровся мій друг Vitaliy Shabunin. Да-да, я знаю як з подачі мразей вам уже всі вуха протоксичили про нього. Що він хоч і пішов служити відразу на початку вторгнення, але ухилився від служби, і денюхі вигрібав невідання)))

Але харе гратись)))

Кілька днів тому НАБУ нарешті відкрило підозрюваним генералам Генштабу матеріали кримінального провадження щодо їхньої оборудки під назвою «Дзвін».

— Це фактично софт, на якому вони почали тирити сотні мільйонів гривень ще до вторгнення.

А з початком вторгнення вони задля продовження розкрадань хотіли грохнути ту саму програму «Дельта», якою користуються ЗСУ.

1) — Це щоб хороша «Дельта» не заважала їхньому паршивому «Дзвону» самим фактом свого існування.

2) — Щоб ніхто не міг возразити проти їхньої програми з бекдором для рашистів (да-да, не шучу, і СБУ забило на цю історію). Щоб брали, платили і не пи*діли.

Так ось.

— Шабунін більше року служив саме у тому підрозділі військових айтишників, які робили «Дельту» не за охусні тендери-шмендери, а просто за військову зарплату.

І саме він відстоював «Дельту» в тих місцях, де на це можна було вплинути. Саме він допомагав розслідувачам зрозуміти корупційність історії «Дзвону». Так, він займався тим що найкраще вміє – захищав потрібні всім нам речі від корумпантів і предателів.

І тепер ми маємо дві речі

(А) НАТО визнало «Дельту» і вже використовувало її на своїх навчаннях.

Саме у «Дельті» організовано польоти дронів ЗСУ. Саме «Дельтою» користуються наші військові для визначення дислокації ворога по всьому фронту. «Дельта» нарешті прийнята на озброєння і тепер військових не можна саджати в тюрму за використання неуставної програмуліни (да-да, саме це лобіювали корумповані генерали аби військові використовували уставний рукожопий «Дзвін»).

(Б) Шабуніна садять в тюрму руками слідчих ДБР і Генпрокуратури.

А оскільки він військовий, то йому намагаються ускладнити захист в суді від дурацького переслідування за «ухилянтство».

Ну і останній факт – мені пофіг, що триндять токсичні мрази про Шабса. Я точно знаю що і навіщо він зробив у боротьбі з корупцією.

№ 1.615

Головнокомандувач ЗС України / CinC AF of Ukraine

1 ч. · 🌐

2026-02-12 ...

Система ППО функціонує у надзвичайно складних умовах постійних ракетних і дронівих атак противника, захищаючи країну від щоденної загрози з повітря.

У таких умовах стійкість системи залежить від багатьох чинників. Зокрема - ритмічного постачання засобів ураження, технологізації, ефективних кадрових та управлінських рішень, здатності швидко адаптуватися до нових викликів, відмови від застарілих бюрократичних практик.

Протягом останніх двох років ефективність ППО тримається на рівні близько 74%. Цей відсоток намагаємось збільшити завдяки інноваціям.

Щоденно противник застосовує від 100 до 200 ударних БПЛА типу Shahed та періодично здійснює масовані ракетно-авіаційні удари.

В умовах складної погоди основним і найбільш ефективним засобом залишаються зенітні ракетні війська, які є всепогодними. За сприятливих погодних умов активно залучаються авіація, вертольоти та дрони-перехоплювачі.

Це дозволяє знищувати 70 відсотків, а подекуди й більше, усіх засобів повітряного нападу.

Підвищуємо ефективність безпілотної складової ППО.

Наразі триває комплекс організаційних заходів:

- планується перерозподіл функцій між зенітними ракетними військами та новим родом військ, який відповідатиме за прикриття важливих об'єктів;
- нарощується чисельність і якість дронів-перехоплювачів;
- відбувається активна взаємодія з партнерами для вирішення проблеми дефіциту ракет до зенітних ракетних комплексів і винищувальної авіації.

Рис1

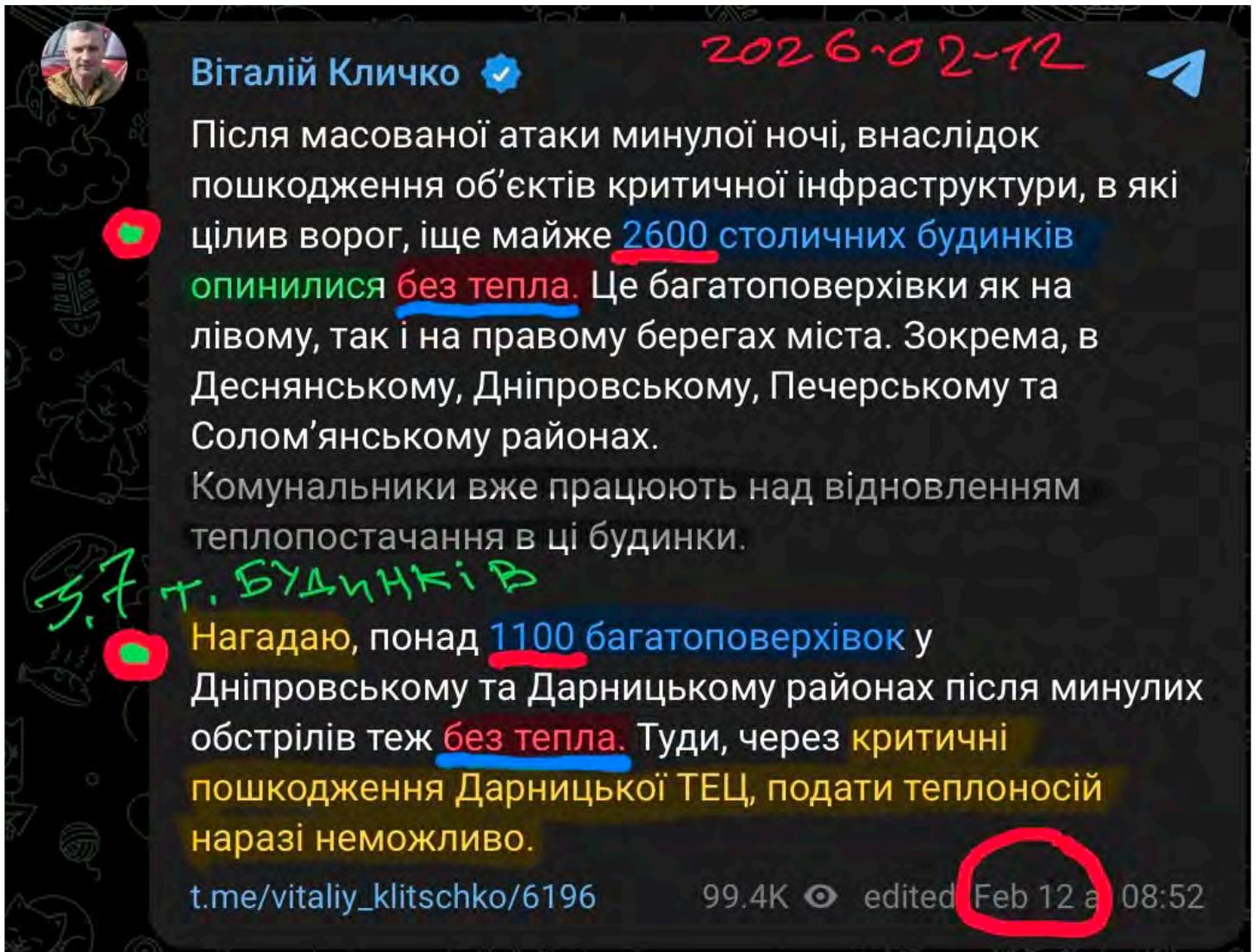

Рис2

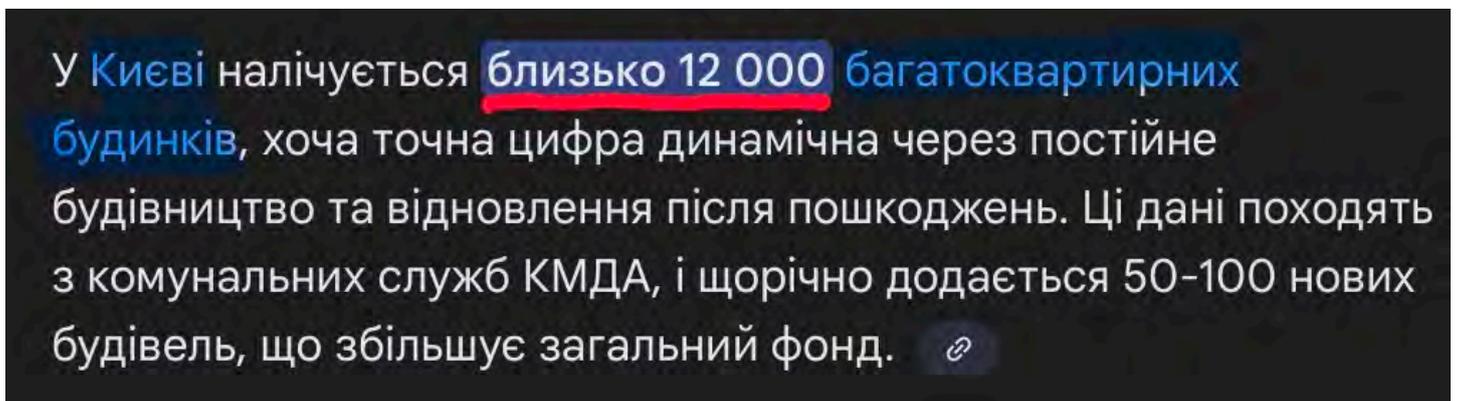

Рис3

№ 1.616

Милин Дмитрий

1 мин. · 🌐

2026-02-12 ... ✕

[До мира слишком далеко!]

Король мира, вице-император Вселенной, просроченный президент (вар. диктатор) Украины его величество, высочество и сиятельство Володимир Зеленский I потребовал (!!!) от ЕС конкретной даты вступления.

Вне зависимости от выполнения Копенгагенских критериев: (плюралистическая демократия и правовое государство, реализация принципа уважения всех прав человека и основных свобод) и условий Маастрихтского договора (дефицит государственного бюджета не должен превышать 3 % ВВП и государственный долг должен быть менее 60 % ВВП).

«Я хочу конкретную дату. Если в договоре, под которым подписывается Америка, Россия, Украина и Европа, не будет даты, то Россия сделает всё для того, чтобы заблокировать процесс. И даже не своими руками, а руками тех или иных представителей Европы»

Членство в ЕС, по его словам, является для Украины гарантией безопасности: «Это конкретные детали с конкретной датой».

№ 1.617

Держкомтелерадіо працює над механізмом вилученням з обігу видавничої продукції країни-агресора - Бережна

Тетяна Бережна, віцепрем'єр-міністр з питань гуманітарної політики, міністр культури України. 09.02.2026 | Фото: Інтерфакс-Україна /

2026-02-12

Олександр Зубко

Державний комітет України з питань телебачення і радіомовлення готує проект постанови, щоб закласти механізм для процедури вилученням з обігу видавничої продукції країни-агресора, повідомила віцепрем'єр-міністерка з гуманітарної політики — міністерка культури України Тетяна Бережна.

"Є закон про видавничу справу, який забороняє розповсюдження продукції чотирьох видів: яка пропагує війну, насильство і тоталітарні режими, виправдовує окупацію українських територій, створює позитивний образ держави-агресора або її інституцій і містить антиукраїнські змісти. Тобто на рівні закону це рамково закладено.

Зараз Держкомтелерадіо, центральний орган виконавчої влади, який формує політику в цій сфері, працює над постановою, щоб закласти конкретний механізм. Ми координуємося з Держкомтелерадіо, враховуючи те, що це стосується видавничої справи, і будемо підтримувати цю постанову, щоб прийняти на уряді якомога швидше", - сказала Бережна в ексклюзивному інтерв'ю агентству "Інтерфакс-Україна", коментуючи анонсоване урядове рішення щодо вилученням з обігу видавничої продукції країни-агресора.

На запитання, чи є необхідність і можливість повної заборони в Україні друку та розповсюдження друкованої продукції російською мовою,

віцепрем'єрка зазначила, що після того, як відповідна петиція набрала необхідні голоси, активізувалася робота по створенню юридичних механізмів, які би мали чітку процедуру.

Вона заявила, що згаданий раніше проєкт постанови, який готує Держкомтелерадіо, буде включати і російську, і російськомовну книгу.

Як повідомлялося, 28 серпня 2025 петиція на сайті Кабінету міністрів із закликом обмежити друк, розповсюдження та просування російськомовної друкованої та електронної книжкової продукції в Україні набрала необхідну для розгляду кількість голосів.

Прем'єр-міністр Юлія Свириденко у відповідь на петицію заявила, що внесення змін до законодавства про обмеження друку, розповсюдження та просування російськомовної книжкової продукції в Україні можливе за умови більш детального опрацювання із залученням широкого кола експертів.

Уповноважена із захисту державної мови Олена Івановська, коментуючи дану петицію на етапі збору підписів, заявила, що поширення російськомовної книжкової продукції в умовах війни є викликом культурній безпеці, але заборона розповсюдження буде порушувати Конституцію України. Коментуючи іншу пропозицію петиції щодо обмеження ввезення на територію України продукції російською мовою - не більше однієї одиниці на особу, Івановська заявила, що не вважає, що держава має заходити настільки глибоко в особистий простір людини.

В листопаді 2025 року віцепрем'єрка Бережна заявляє, що відомство працює над вилученням з обігу видавничої продукції країни-агресора.

Christopher Oechicone for The Atlantic

NATIONAL SECURITY

ZELENSKY MAKES HIS PITCH TO TRUMP

Ukraine's president calls on his most powerful ally to not squander the chance to make peace.

By Simon Shuster

2026-02-12

Ukrainian president volodymyr zelensky is making a pitch to Donald Trump in terms the American president can understand: If Trump wants to cement his legacy as a peacemaker and improve his chances of winning the midterm elections, he should seize this moment to end the war in Ukraine, already the deadliest Europe has seen in generations.

“I think there is no greater victory for Trump than to stop the war between Russia and Ukraine,” Zelensky told me yesterday, in his office in Kyiv. “For his legacy, it’s No. 1.”

It’s also, Zelensky said, a path to success for Republicans in November. “The most advantageous situation for Trump is to do this before the midterms,” Zelensky said of the chance to end the war. “Yes, he wants there to be less deaths. But if you and I are talking like adults, it’s just a victory for him, a political one.”

By this point, Zelensky knows well what motivates Trump. He is also, however, a realist when it comes to the odds that Trump actually forces the Russians to compromise. Throughout the hour we spent together in his office, Zelensky exhibited the quality that has been core to his character for years, even decades—his stubborn, sometimes-petulant habit of resisting outside pressure. If you tell

Zelensky he has to do something, “he’s probably going to do the opposite,” said one of his longtime advisers who, like others, spoke with me on the condition of anonymity. “It’s always been like that.”

Some members of Zelensky’s inner circle are growing anxious that his window to cut a deal is closing, and that Ukraine will suffer through years of continued fighting if an end to the war isn’t negotiated this spring. But Zelensky told me that he would rather take no deal at all than force his people to accept a bad one. Even after four years of intense warfare, he says he is prepared to fight on if that’s what it takes to secure a dignified and lasting peace. “Ukraine is not losing,” he insisted emphatically when I asked him to assess his position on the battlefield.

Since the start of the Russian invasion nearly four years ago, many wartime protocols have eased inside Zelensky’s office. The chairs and bicycle racks that I remember barricading the doors against an expected Russian onslaught in the early days of the war have been cleared away. The lights in the hallways are on, freeing the staff from the need to shuffle around with flashlights. By inertia, some vestiges remain of the awful weeks in 2022 when enemy forces stood at the edge of Kyiv. Piles of sandbags still lean against the main doors of the compound on Bankova Street. When, at my photographer’s request, the president approaches the window of his office to open the blinds, his bodyguard lurches forward to close them. Such are the rules.

Zelensky does not object. Four years is long enough to grow accustomed to almost anything, and the president believes that Ukraine has been successful—both here in the capital and to the east, where the war is frozen in something close to a stalemate. Using an army of drones to help plug the gaps in its infantry lines, Ukraine has slowed the Russian advances in many sections of the front, and in others has stopped it completely. The invaders have spent nearly two years trying to seize the mining town of Pokrovsk, a railroad junction with a prewar population of only about 60,000 people, and they have still failed to secure all of it. By Ukrainian estimates, every square kilometer that Russia occupies costs its military more than 100 soldiers, either dead or gravely wounded, while its average monthly casualties add up to as many as 35,000 troops.

Zelensky’s newly appointed minister of defense, Mykhailo Fedorov, announced a plan in January to raise the rate of Russian losses to 50,000 a month, which he said would outpace the number of new soldiers Moscow can field. This spring, the total casualties in the war are due to reach 2 million killed, wounded, and missing across both sides, more than in any European conflict since World War II, according to a study published last month by the Center for Strategic and International Studies. With a population more than three times that of Ukraine and a nominal GDP roughly 10 times larger, Russia can absorb these horrifying losses far more readily than the Ukrainians. Ukraine’s allies know that the attritional math is not on their side. “If anyone is waiting for Russia to give up and go home, that will be a long

wait,” said a general from a NATO country who oversees the flow of military aid to Kyiv. “It’s not happening.”

Even so, Zelensky kept repeating in our interview that he will not accept a deal on belittling terms. Some of his people may find his stubbornness maddening, but others commend it, arguing that it echoes the resilience of the nation as a whole. “We are in a hurry to end the war,” he said. But that’s not the same, he emphasized, as rushing to cut a deal, no matter the terms.

Trump has taken a different approach. On the campaign trail, he promised to bring peace to Ukraine within a day of taking office, and his failure after a year of halting attempts at diplomacy continues to irk him. Zelensky senses that, and so do his enemies. The American campaign season has become a ticking clock in their negotiating rooms, and the Russians also understand that the attention of the White House will soon be diverted by congressional races. Before that happens, there’s an opportunity. “The Russians can use this time to end the war while President Trump is really interested in that,” Zelensky said. “When it’s very important and valuable to him.”

After a pause, he added: “*Valuable* might sound too mercantile for some people. But let’s speak honestly.”

At the end of last week, after another long day of talks in Abu Dhabi, Ukraine’s envoys huddled around a phone for a call with their boss, who was waiting in Kyiv to hear their report. The most sensitive details of the negotiations with the Russians, such as the need to cede land in exchange for peace, would need to wait until the team got home. They could not risk the call being overheard or intercepted. But they felt secure enough to transmit the basic problems: The Kremlin would not budge in its demands for Ukrainian territory, and the American mediators were losing their patience.

The Ukrainians sensed that time was running out. In the coming weeks, as the campaign season consumes more of Trump’s attention, he could decide that the negotiations have become a political loser for him. He might then walk away, laying the blame for the failure of diplomacy on the intransigence of one or both of the warring sides. For nearly a year—ever since Zelensky engaged in a televised shouting match with Trump and Vice President Vance in the Oval Office last February—the Ukrainians have tried hard to demonstrate their willingness to compromise. “The tactic we chose is for the Americans not to think that we want to continue the war,” Zelensky said. “That’s why we started supporting their proposals in any format that speeds things along.”

The Ukrainians have all but given up on their earlier insistence that Russian President Vladimir Putin and his generals should face justice for war crimes. Zelensky has agreed to meet Putin just about anywhere but Moscow, with no

preconditions. Two of his advisers told me that Ukraine may be ready to accept the hardest concession of all: giving up control of land in the eastern Donetsk region.

To legitimize such a compromise, they have considered holding a referendum on the peace plan this spring, allowing Ukrainians to vote on a deal that includes the loss of territory. They could couple it with a presidential election, in the hopes of giving Zelensky a fresh mandate for the first time since 2019. (Since the invasion, national elections have been indefinitely delayed.)

Zelensky said he would be fine with that approach because it would help increase turnout and make the results more difficult for the Russians to question. But again, he told me, it had to be the right deal. “I don’t think we should put a bad deal up for a referendum,” he said. The idea of holding elections during the war, he said, came from the Russians, “because they want to get rid of me.”

No matter the risk of losing Trump’s attention as a mediator, the Ukrainian leader says that he will stand firm on his core demand: The first step to peace must be a guarantee from the United States and Europe that, once a cease-fire takes hold, they will defend Ukraine against any future attack from Russia. Otherwise, the cease-fire would feel worthless to many Ukrainians, merely giving Russia a chance to prepare for another invasion. But the negotiators have made less progress on this issue than Zelensky has let on. At the end of last month, he said an agreement on security guarantees from the U.S. was “100 percent ready” for Ukraine to sign. “We are waiting for our partners to confirm the date and place when we will sign it,” he told reporters at a news conference.

The invitation never came, and Zelensky conceded in our interview that basic questions related to the document remain unresolved. Would the U.S. be willing, for instance, to shoot down incoming missiles over Ukraine if Russia were to violate the peace and resume its bombing of civilians? “This hasn’t been fixed yet,” Zelensky said. “We have raised it, and we will continue to raise these questions.”

For now, the American answers have been too vague and noncommittal for Zelensky to accept. “We need all of this to be written out,” he said.

For years, zelensky resisted pressure from the U.S. government and many of his closest allies in Ukraine to fire his chief of staff, Andriy Yermak, who served as Ukraine’s lead negotiator. An imperious figure with a tendency to grandstand, Yermak feuded with a succession of Western diplomats and just about everyone in Zelensky’s entourage. Only last fall, on the day investigators carried out a search of Yermak’s home as part of a corruption investigation, did the president agree to fire him. Yet Zelensky still refused to acknowledge in our interview that the corruption probe had pressured him to make that choice. “I had my reasons,” he growled, cutting off the line of questioning.

In late November, the day before Zelensky fired him, Yermak called me to discuss his most recent round of negotiations with the United States. It had just resulted in a 20-point plan to end the war on terms Ukraine could accept. The framework, Yermak told me, “does not contradict our interests and takes into account our red lines.” U.S. and Ukrainian negotiators have used that document as the basis for their talks ever since. But the Russians have rejected several of its points, in particular the promise that the U.S. will help guarantee Ukraine’s security.

To the Kremlin’s frustration, the plan also avoids any provision that would force Ukraine to give up territory to the Russians. “As long as Zelensky is president, no one should count on us giving up territory,” Yermak said. “Nobody can do that unless they want to go against the Ukrainian constitution and the Ukrainian people.”

Yermak’s successor, Kyrylo Budanov, a lieutenant general and spymaster who now leads Ukraine’s negotiating team, has been more amenable to compromises, even on the question of territory. He has presided over long discussions with presidential aides about the legal and practical conditions necessary for Ukraine to withdraw from some parts of the Donetsk region without allowing the Russians to advance and seize it. “They’re really being creative, looking for how to do it in a way that people would accept,” one official who participated in these sessions told me.

Meanwhile, Zelensky has made a convincing show of agreeing to Trump’s peace initiatives, even when they seemed unworkable or ill-conceived. He entertained the idea of turning parts of the Donetsk region into a “free economic zone” that neither Russian nor Ukrainian forces would control. “We weren’t thrilled about that,” Zelensky said. But he went along with the American proposals, doing his best to demonstrate that Russia, not Ukraine, remains the obstacle to peace. “Sometimes I get the impression that it’s like: *What else can we offer the Ukrainians just to see if they’ll refuse?*” he said with a smile. “We’re not afraid of anything. Are we ready for elections? We’re ready. Are we ready for a referendum? We’re ready.”

But, as ever with Zelensky, there are conditions and caveats. Any terms related to the loss of land, for example, can be resolved only when Zelensky and Putin meet face-to-face. The Americans have long proposed such a summit, and Trump has said he would be ready to mediate. The Kremlin, for its part, has urged the Ukrainians to come to Moscow, knowing Zelensky would not agree to that venue out of principle.

On the morning of our interview, the *Financial Times* reported that on February 24, the four-year anniversary of the Russian invasion, Zelensky would announce plans to hold presidential elections and a referendum on a peace agreement. Citing anonymous sources, the report even includes a deadline of May 15 for staging the vote. When I asked about this, Zelensky sighed and shook his head. “No one is clinging to power,” he said. “I am ready for elections. But for that we need security, guarantees of security, a cease-fire.”

It reminded me of the time in early 2022 when the White House was warning Zelensky of an imminent invasion, and President Biden, during a call with Western leaders, predicted that it would begin on February 16. Zelensky refused to believe it. Instead of mobilizing his military or calling on people to evacuate, he urged all Ukrainians to hang flags in their windows and sing the national anthem at 10 that morning. “We are told that February 16 will be the day of the attack,” Zelensky declared in a defiant speech. “We will make it the day of unity.”

The invasion began a little more than a week later, and it quickly turned into a disaster for the Russians. They lost the Battle of Kyiv that spring and the Battle of Kharkiv, Ukraine’s second-largest city, that September. A few weeks later, when Ukrainian forces evicted the Russians from the southern city of Kherson, Zelensky received an urgent plea from one of his closest Western allies: Begin peace talks now from a position of strength, and use the leverage to secure a favorable deal. “Seize the moment,” General Mark Milley, then the chairman of the Joint Chiefs of Staff, said in a speech in November 2022.

No one can say whether such talks could have ended the war. But looking back, that was the high-water mark for Ukraine’s successes on the battlefield. The war devolved afterward into a series of demoralizing setbacks for Ukraine, starting with a failed counteroffensive in 2023, when most of the front line settled into a stalemate. Neither side has since been able to break through the other’s fortified defenses and seize large chunks of territory for long. Over time, Ukraine’s strength has eroded, resulting in a weaker position from which to negotiate a truce. Does Zelensky regret it? Does he wish he had taken that chance to make a deal at the end of 2022?

“We’ve never been against ending the war. It’s the Russians who have shown they are not ready for a dialogue,” he said. After a pause to weigh his words, he added, “Today there are new people, with a different outlook on things.” He meant the people around Trump, who seem more interested in striking a deal ahead of the midterm elections than in making Ukrainians feel certain of their safety. But if Zelensky has any regrets about leaving the peace process in the hands of this administration, he kept them to himself.

As we stood to say goodbye, I saw General Budanov, the newly appointed chief of staff, standing in the anteroom, stone-faced, with a folder tucked under one arm. The rest of the negotiating team soon arrived, still fresh from their trip to Abu Dhabi. They would spend the afternoon preparing for the talks scheduled for next week. “Greetings,” the president said, standing next to the unruly pile of documents and briefing books that crowds his desk. “What’s new?”

Maybe one of the men filing into his office had a fresh idea for a breakthrough. But as they took their seats around Zelensky’s conference table and shut the door behind me, it seemed much more likely that they would talk in circles, looking for ways to inch closer to a deal as Russia continues its slow, implacable assault.

Simon Shuster is a staff writer at *The Atlantic*. He has reported on armed conflicts and authoritarian regimes for nearly two decades. His best-selling book, *The Showman*, chronicles the Russian invasion of Ukraine. Before joining *The Atlantic* in 2025, he worked as a correspondent for *Time* based in New York, Berlin and Moscow.

№ 1.618-2

ЗЕЛЕНСЬКИЙ РОБИТЬ СВОЮ ПОЗИНКУ ДО ТРАМПА

Президент України Володимир Зеленський робить крок до Дональда Трампа в термінах, які американський президент може зрозуміти:

— якщо Трамп хоче закріпити свою спадщину як миротворця і покращити свої шанси на перемогу на проміжних виборах, він повинен скористатися цим моментом, щоб покласти край війні в Україні, вже найсмертоноснішій, яку Європа бачила за останні покоління.

"Я думаю, що немає більшої перемоги для Трампа, ніж зупинити війну між Росією та Україною", - сказав мені Зеленський вчора у своєму офісі в Києві. "Для його спадщини це Ні. 1."

Це також, за словами Зеленського, шлях до успіху для республіканців у листопаді.

— "Найвигідніша ситуація для Трампа - зробити це до проміжних іспитів", - сказав Зеленський про шанс закінчити війну. "Так, він хоче, щоб смертей було менше. Але якщо ми з вами розмовляємо як дорослі, це просто перемога для нього, політична".

На даний момент Зеленський добре знає, що мотивує Трампа. Однак він також є реалістом, коли справа доходить до шансів, що Трамп насправді змушує росіян йти на компроміс. Протягом години, яку ми провели разом у його кабінеті, Зеленський демонстрував якість, яка була основою його характеру протягом багатьох років, навіть десятиліть - його вперту, іноді запеку звичку чинити опір зовнішньому тиску.

— Якщо ви скажете Зеленському, що він повинен щось зробити, "він, ймовірно, зробить протилежне", - сказав один з його давніх радників, який, як і інші, розмовляв зі мною на умовах анонімності. "Так було завжди".

Деякі члени найближчого оточення Зеленського все більше стурбовані тим, що його вікно для укладення угоди закривається, і що **Україна**

постраждає від років продовження бойових дій, якщо припинення війни не буде узгоджено цієї весни.

Але Зеленський сказав мені, що

— він волів би взагалі не укласти угоди, ніж змусити своїх людей прийняти погану.

Навіть після чотирьох років інтенсивної війни він каже, що готовий боротися, якщо це те, що потрібно для забезпечення гідного та міцного миру.

"Україна не програє", - рішуче наполягав він, коли я попросив його оцінити його позицію на полі бою.

З початку російського вторгнення майже чотири роки тому багато протоколів воєнного часу були пом'якшені в офісі Зеленського.

— Стільці та велосипедні стійки, які, як я пам'ятаю, забарикадували двері від очікуваного російського натиску в перші дні війни, були розчищені.

Світло в коридорах увімкнено, звільняючи персонал від необхідності перетасовуватися з ліхтариками. За інерцією залишаються деякі сліди жахливих тижнів 2022 року, коли ворожі війська стояли на краю Києва. Купи мішків з піском все ще спираються на головні двері комплексу на вулиці Банкова. Коли на прохання мого фотографа президент підходить до вікна свого офісу, щоб відкрити жалюзі, його охоронець хитається вперед, щоб закрити їх. Такі правила.

Зеленський не заперечує.

Чотири роки - це достатньо довго, щоб звикнути майже до всього, і **президент вважає, що Україна була успішною - як тут, у столиці, так і на сході**, де війна заморожена в чомусь близькому до глухого кута.

Використовуючи армію безпілотників, щоб допомогти закрити прогалини у своїх піхотних лініях, Україна сповільнила просування Росії на багатьох ділянках фронту, а в інших повністю зупинила його. Загарбники витратили майже два роки, намагаючись захопити шахтарське місто Покровськ, залізничний вузол з довоєнним населенням лише близько 60 000 осіб, і їм все ще не вдалося убезпечити все це. За українськими оцінками, кожен квадратний кілометр, який займає Росія, коштує своїм військовим понад 100 солдатів, або загиблих, або важко поранених, тоді як її середньомісячні втрати становлять до 35 000 військовослужбовців.

Новопризначений міністр оборони Зеленського Михайло Федоров оголосив у січні про план підвищення рівня російських втрат до 50 000 на місяць, що,

за його словами, випередить кількість нових солдатів, яких Москва може висадити.

Цієї весни загальна кількість жертв у війні досягне 2 мільйонів убитих, поранених та зниклих безвісти з обох сторін, більше, ніж у будь-якому європейському конфлікті з часів Другої світової війни, згідно з дослідженням, опублікованим минулого місяця Центром стратегічних та міжнародних досліджень.

З населенням більш ніж у три рази більшою, ніж в Україні, а номінальний ВВП приблизно в 10 разів більший, Росія може поглинути ці жахливі втрати набагато легше, ніж українці.

Союзники України знають, що виснаження математики не на їхньому боці.

"Якщо хтось чекає, поки Росія здасться і піде додому, це буде довге очікування", - сказав генерал з країни НАТО, який контролює потік військової допомоги до Києва. "Цього не відбувається".

Незважаючи на це, **Зеленський продовжував повторювати в нашому інтерв'ю, що він не прийме угоду про принизливі умови**.

— Деякі з його людей можуть вважати його впертість божевільною, але інші хвалять її, стверджуючи, що вона перегукується з стійкістю нації в цілому.

"Ми поспішаємо закінчити війну", - сказав він. Але це не те саме, підкреслив він, як поспіх укласти угоду, незалежно від умов.

Трам застосував інший підхід.

Під час передвиборчої кампанії він пообіцяв принести мир в Україну протягом дня після вступу на посаду, і його невдача після року припинення спроб дипломатії продовжує його драгувати.

Зеленський це відчуває, як і його вороги.

Сезон американської кампанії став годинником у їхніх переговорних кімнатах, і росіяни також розуміють, що увага Білого дому незабаром буде відвернута на перегони Конгресу.

Перш ніж це станеться, є можливість.

— "Росіяни можуть використати цей час, щоб закінчити війну, тоді як президент Трамп дійсно зацікавлений у цьому", - сказав Зеленський.

— "Коли це дуже важливо і цінно для нього".

Після паузи він додав:

— "Цінний може звучати занадто меркантильно для деяких людей. Але давайте говорити чесно".

Наприкінці минулого тижня, після чергового довгого дня переговорів в Абу-Дабі, посланці України зібралися навколо телефону, щоб зателефонувати своєму босові, який чекав у Києві, щоб почути їхню доповідь.

Найбільш чутливі деталі переговорів з росіянами, такі як необхідність поступитися землею в обмін на мир, потрібно буде почекати, поки команда не повернеться додому.

Вони не могли ризикувати тим, що дзвінок буде підслуханий або перехоплений. Але вони відчували себе достатньо безпечно, щоб передати основні проблеми:

— Кремль не зрушив би зі своїх вимог щодо української території, а американські посередники втрачали терпіння.

Українці відчули, що час стікає.

- 1) — У найближчі тижні, оскільки передвиборчий сезон споживає більше уваги Трампа, він може вирішити, що переговори стали для нього політичним невдахом.
- 2) — Потім він може піти, поклавши провину за провал дипломатії на непримиренність однієї або обох воюючих сторін.

Протягом майже року - з тих пір, як Зеленський взяв участь у телевізійному криковому матчі з Трампом та віце-президентом Венсом в Овальному кабінеті в лютому минулого 2025 року - українці наполегливо намагалися продемонструвати свою готовність піти на компроміс.

"Тактика, яку ми обрали, полягає в тому, щоб американці не думали, що ми хочемо продовжувати війну", - сказав Зеленський.

"Ось чому ми почали підтримувати їхні пропозиції в будь-якому форматі, який прискорює процес".

1) — Українці майже відмовилися від свого попереднього наполягання на тому, щоб президент Росії Володимир Путін та його генерали притягували до відповідальності за військові злочини.

2) - Зеленський погодився зустрітися з Путіним практично де завгодно, крім Москви, без попередніх умов.

3) — Двоє його радників сказали мені, що Україна може бути готова піти на найважчу поступку з усіх:

— відмовитися від контролю над землею на сході Донецької області.

Щоб «узаконити такий компроміс», вони розглянули можливість проведення референдуму щодо мирного плану цієї весни, що дозволить українцям проголосувати за угоду, яка включає втрату території.

Вони могли б поєднати це з президентськими виборами, сподіваючись дати Зеленському новий мандат вперше з 2019 року.

(Після вторгнення національні вибори були відкладені на невизначений термін.)

Зеленський сказав, що він буде в порядку з таким підходом, тому що це допоможе збільшити явку і ускладнить результати для росіян.

Але знову ж таки, він сказав мені, що це має бути правильна угода.

— "Я не думаю, що ми повинні укласти погану угоду на референдум", - сказав він.

— Ідея проведення виборів під час війни, за його словами, прийшла від росіян, "тому що вони хочуть позбутися мене".

Незалежно від ризику втратити увагу Трампа як посередника, український лідер каже, що він буде твердо стояти на своїй основній вимозі:

— першим кроком до миру має бути гарантія від Сполучених Штатів та Європи, що як тільки припинення вогню закріпиться, вони захищатимуть Україну від будь-якого майбутнього нападу з боку Росії.

В іншому випадку «припинення вогню» було б марним для багатьох українців, просто давши Росії шанс підготуватися до чергового вторгнення.

Але переговорники досягли меншого прогресу в цьому питанні, ніж допустив Зеленський.

Наприкінці минулого місяця він заявив, що угода про гарантії безпеки від США "на 100 % готова" до підписання Україною.

"Ми чекаємо, коли наші партнери підтвердять дату та місце, коли ми його підпишемо", - сказав він журналістам на прес-конференції.

«Запрошення» так і не надійшло, і

Зеленський визнав у нашому інтерв'ю, що основні питання, пов'язані з документом, залишаються невирішеними.

— Чи були б США готові, наприклад, збивати ракети, що надходять над Україною, якщо Росія порушить мир і відновить бомбардування цивільних осіб?

"Це ще не виправлено", - сказав Зеленський. "Ми підняли це, і ми будемо продовжувати піднімати ці питання".

На даний момент американські відповіді були занадто розпливчастими та необов'язковими для прийняття Зеленського.

— "Нам потрібно, щоб все це було виписано", - сказав він.

Протягом багатьох років Зеленський чинив опір тиску з боку уряду США та багатьох його найближчих союзників в Україні, щоб звільнити свого начальника штабу Андрія Єрмака, який обіймав посаду провідного переговорника України.

Владна фігура з тенденцією до трибуни, Єрмак ворогував з низкою західних дипломатів і майже всіма в оточенні Зеленського.

Лише минулої осені 2025, в день, коли слідчі провели обшук будинку Єрмака в рамках розслідування корупції, президент погодився звільнити його.

Проте Зеленський все ще відмовився визнати в нашому інтерв'ю, що корупційне розслідування чинило тиск на нього, щоб він зробив цей вибір.

— "У мене були свої причини", - пробурчав він, перериваючи лінію запитань.

Наприкінці листопада, за день до того, як Зеленський звільнив його, Єрмак зателефонував мені, щоб обговорити свій останній раунд переговорів зі Сполученими Штатами.

Це щойно призвело до плану з 20 пунктів щодо припинення війни на умовах, які Україна могла б прийняти.

Рамки, сказав мені Єрмак, "не суперечать нашим інтересам і враховують наші червоні лінії".

З тих пір американські та українські переговорники використовували цей документ як основу для своїх переговорів.

Але росіяни відкинули кілька його пунктів, зокрема обіцянку, що США допоможуть гарантувати безпеку України.

На розчарування Кремля, план також уникає будь-яких положень, які змусили б Україну відмовитися від території росіянам.

"Поки Зеленський є президентом, ніхто не повинен розраховувати на те, що ми відмовимося від території", - сказав Єрмак.

"Ніхто не може цього зробити, якщо не хоче йти проти української конституції та українського народу".

Наступник Єрмака, Кирило Буданов, генерал-лейтенант і шпигун, який зараз очолює переговорну команду України, був більш схильний до компромісів, навіть у питанні території.

— Він головував на тривалих дискусіях з помічниками президента про правові та практичні умови, необхідні для того, щоб Україна вийшла з деяких частин Донецької області, не дозволяючи росіянам просунутися і захопити її.

"Вони дійсно творчі, шукаючи, як зробити це так, щоб люди прийняли", - сказав мені один чиновник, який брав участь у цих сесіях.

Тим часом Зеленський зробив переконливу демонстрацію згоди на мирні ініціативи Трампа, навіть коли вони здавалися непрацедійними або непродуманими.

— Він розважав ідею перетворити частини Донецької області на "вільну економічну зону", яку не контролюватимуть ні російські, ні українські війська.

"Ми не були в захваті від цього", - сказав Зеленський.

— Але він погодився з американськими пропозиціями, роблячи все можливе, щоб продемонструвати, що Росія, а не Україна, залишається перешкодою на шляху до миру.

"Іноді у мене складається враження, що це так: що ще ми можемо запропонувати українцям, щоб побачити, чи відмовляться вони?" Сказав він з посмішкою.

"Ми нічого не боїмося. Ми готові до виборів? Ми готові. Ми готові до референдуму? Ми готові".

Але, як завжди з Зеленським, є умови та застереження.

Будь-які умови, пов'язані з втратою землі, наприклад, можуть бути вирішені лише тоді, коли Зеленський і Путін зустрінуться віч-на-віч.

— Американці давно пропонували такий саміт, і Трамп сказав, що буде готовий до посередництва.

— Кремль, зі свого боку, закликав українців приїхати до Москви, знаючи, що Зеленський не погодиться на це місце з принципу.

Вранці нашого інтерв'ю *Financial Times* повідомила, що 24 лютого 2026, в чотирирічну річницю російського вторгнення, Зеленський оголосить про плани проведення президентських виборів та референдуму щодо мирної угоди.

— Посилаючись на анонімні джерела, звіт навіть включає **крайній термін 15 травня 2026** для проведення голосування.

Коли я запитав про це, Зеленський зітхнув і похитав головою.

"Ніхто не чіпляється за владу", - сказав він.

"Я готовий до виборів.

Але для цього нам потрібна — безпека, гарантії безпеки, припинення вогню".

Це нагадало мені час на початку 2022 року, коли Білий дім попереджав Зеленського про неминуче вторгнення, а президент Байден під час дзвінка із західними лідерами передбачив, що воно почнеться 16 лютого.

Зеленський відмовився в це вірити.

Замість того, щоб мобілізувати своїх військових або закликати людей до евакуації, він закликав усіх українців повісити прапори у свої вікна та заспівати національний гімн о 10 ранку.

"Нам сказали, що 16 лютого буде днем нападу", - заявив Зеленський у зухвалій промові. "Ми зробимо це днем єдності".

Вторгнення почалося трохи більше ніж через тиждень, і воно швидко перетворилося на катастрофу для росіян.

— Вони програли битву під Києвом тієї весни та

— битву за Харковом, другим за величиною містом України, того вересня.

Через кілька тижнів, коли українські війська виселили росіян з південного міста Херсон, Зеленський отримав термінове прохання від одного зі своїх найближчих західних союзників:

— Почніть мирні переговори зараз з позиції сили і використовуйте важелі впливу для забезпечення вигідної угоди.

— "Скористайтеся моментом", - сказав генерал Марк Міллі, тодішній голова Об'єднаного комітету начальників штабів, у своїй промові в листопаді 2022 року.

Ніхто не може сказати, чи могли такі переговори закінчити війну.

— Але, озираючись назад, це **була найвища позначка для успіхів України на полі бою.**

Війна згодом перетворилася на серію деморалізуючих невдач для України, починаючи з невдалого контрнаступу в 2023 році, коли більша частина лінії фронту зайшла в глухий кут.

— З тих пір жодна зі сторін не змогла прорватися через укріплену оборону іншої і довго захопити великі шматки території.

З часом сила України знизилася, що призвело до слабшої позиції, з якої можна було домовитися про перемир'я.

Зеленський шкодує про це? Чи хотів би він, щоб він скористався цим шансом укласти угоду наприкінці 2022 року?

"Ми ніколи не були проти припинення війни. Це росіяни показали, що вони не готові до діалогу", - сказав він.

Після паузи, щоб зважити свої слова, він додав:

"Сьогодні є нові люди з іншим поглядом на речі".

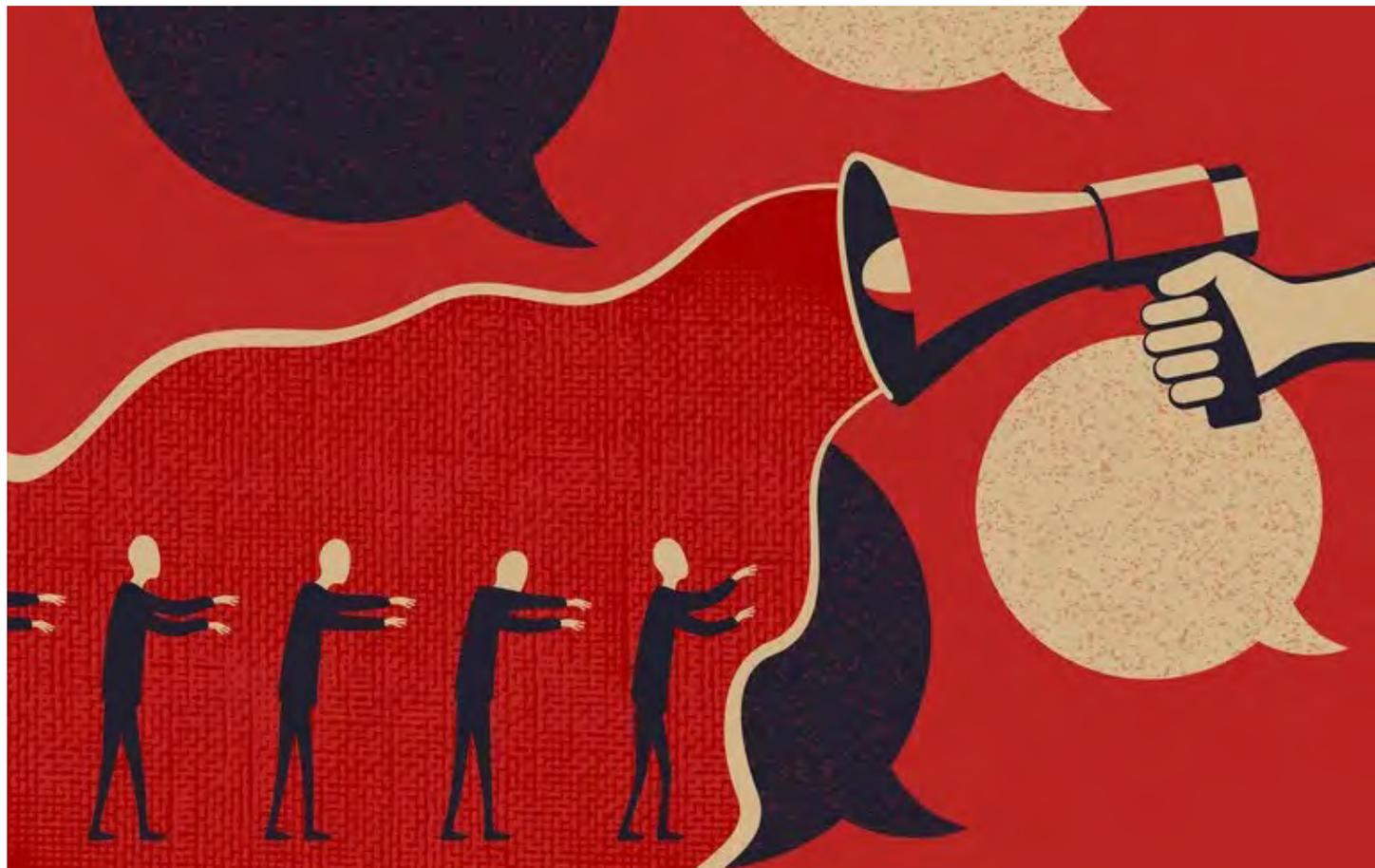
Він мав на увазі людей навколо Трампа, які, здається,

— **більше зацікавлені в тому, щоб укласти угоду перед проміжними виборами, ніж в тому, щоб українці відчували себе впевненими у своїй безпеці.**

Але **якщо** Зеленський шкодує про те, що залишив мирний процес в руках цієї адміністрації, він тримав їх при собі.

Коли ми стояли, щоб попрощатися, я побачив генерала Буданова, новопризначеного начальника штабу, що стояв у передпокої, з кам'яним обличчям, з папкою, заправленою під одну руку. Решта переговорної команди незабаром прибула, все ще свіжа зі своєї поїздки до Абу-Дабі. Вони проведуть день, готуючись до переговорів, запланованих на наступний тиждень. "Вітання", - сказав президент, стоячи поруч з непокірною купою документів та брифінгів, які переповнені його столом. "Що нового?"

Можливо, у одного з чоловіків, які подали заявку до його офісу, була нова ідея для прориву. Але коли вони зайняли свої місця за конференц-столом Зеленського і зачинили за мною двері, здавалося набагато більш ймовірним, що вони будуть говорити по колу, шукаючи способи наблизитися до угоди, оскільки Росія продовжує свій повільний, невблаганний напад.

№ 1.619-1

Україна розраховує на політичне рішення щодо членства у Євросоюзі у 2027 році – Ігор Жовква

2026-02-05

Заступник керівника Офісу Президента України Ігор Жовква провів зустріч із делегацією Комітету Європейського парламенту з питань безпеки й оборони (SEDE) на чолі з головою комітету Марі-Агнес Штрак-Ціммерманн. У зустрічі взяли участь представники держав – членів Євросоюзу, зокрема Бельгії, Естонії, Ірландії, Німеччини та Франції.

Ігор Жовква зазначив, що

— Україна потребує посилення протиповітряної оборони для захисту від російських атак і розраховує на додаткові ракети для систем ППО.

Окрему увагу приділили

1) — ініціативі *PURL*, завдяки якій Україна має змогу закуповувати у США ракети для протиповітряної оборони. Загалом до цієї програми приєдналися вже 24 країни, а їхній загальний внесок становить 5 млрд дол.

Потреби України на цей 2026 рік у межах PURL – 15 млрд дол., триває активна робота з партнерами над додатковими внесками.

Також сторони обговорили підготовку до засідання у форматі «Рамштайн», що заплановане на 12 лютого.

Окрема увага

2) – оборонній співпраці між Україною та Євросоюзом у межах інструменту SAFE.

Станом на зараз сума для потенційних спільних проєктів у межах SAFE становить **близько 5,2 млрд євро, але український ОПК має значно більший потенціал.**

«Деякі країни вже включили спільні проєкти з Україною до своїх національних інвестиційних планів.

Водночас ми вважаємо, що

— частка коштів SAFE на спільне виробництво має становити щонайменше 10 % від внеску кожної держави-члена.

Це дасть змогу повною мірою використати потенціал української оборонної промисловості та посилити обороноздатність як України, так і Європейського Союзу», – наголосив заступник керівника Офісу Президента.

Крім того, сторони говорили про

3) — європейську інтеграцію України.

За словами Ігоря Жовкви, вже в першій половині цього 2026 року

— Україна буде повністю готова до відкриття всіх переговорних кластерів.

«Членство України у Європейському Союзі є основою майбутніх гарантій безпеки для України та всієї Європи. Саме тому нам необхідне чітке політичне рішення щодо членства України вже у 2027 році», – підсумував він.

№ 1.619-2

Милин Дмитрий

1 мин. · 🌐

2026-02-12 ...

[До мира слишком далеко!]

Король мира, вице-император Вселенной, просроченный президент (вар. диктатор) Украины его величество, высочество и сиятельство Володимир Зеленский I потребовал (!!!) от ЕС конкретной даты вступления.

Вне зависимости от выполнения Копенгагенских критериев: (плюралистическая демократия и правовое государство, реализация принципа уважения всех прав человека и основных свобод) и условий Маастрихтского договора (дефицит государственного бюджета не должен превышать 3 % ВВП и государственный долг должен быть менее 60 % ВВП).

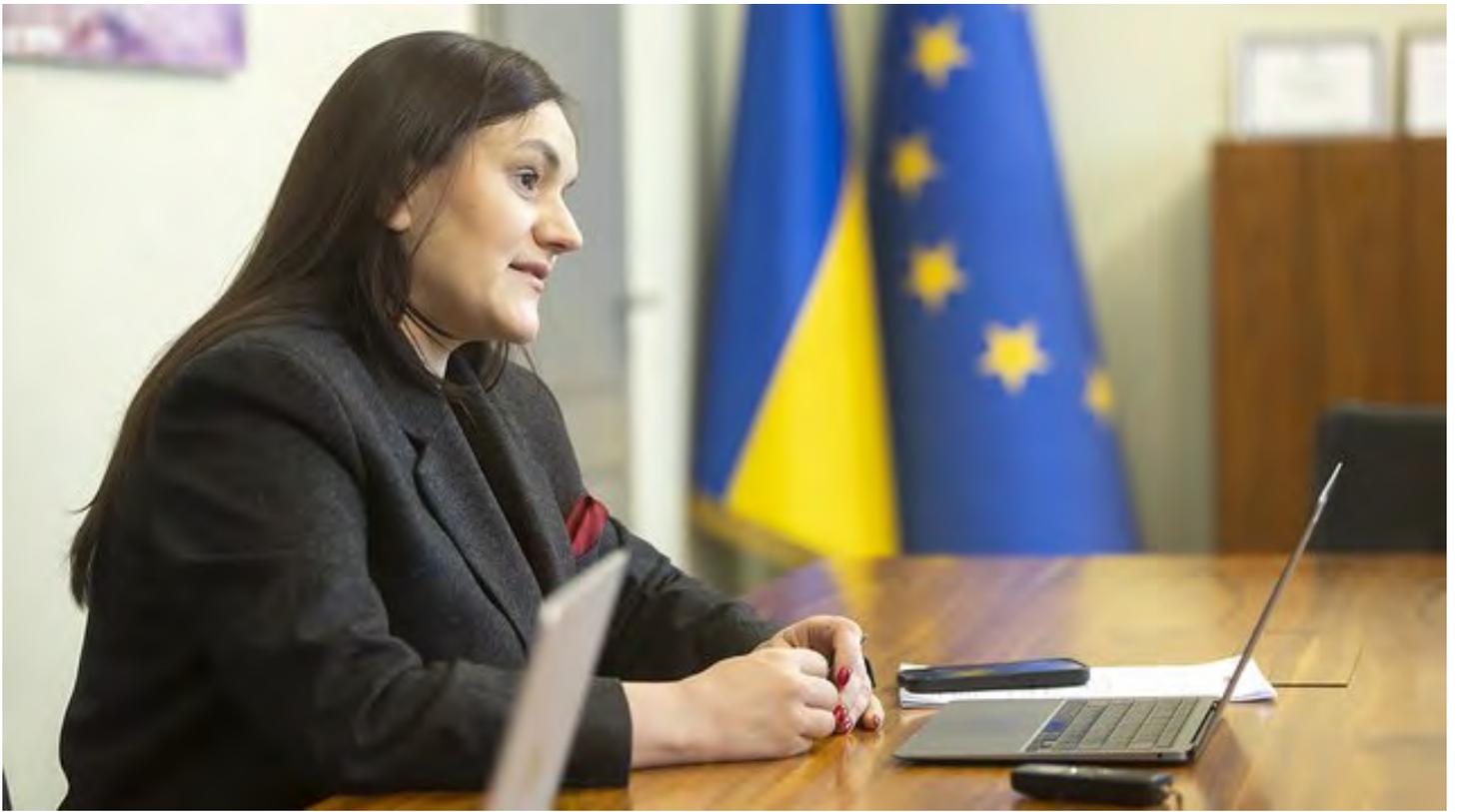
«Я хочу конкретную дату. Если в договоре, под которым подписывается Америка, Россия, Украина и Европа, не будет даты, то Россия сделает всё для того, чтобы заблокировать процесс. И даже не своими руками, а руками тех или иных представителей Европы»

Членство в ЕС, по его словам, является для Украины гарантией безопасности: «Это конкретные детали с конкретной датой».

№ 1.620

interfax-УКРАЇНА
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО

Бережна: Культура – це голос держави, і якщо ми не говоримо голосно, то говорять за нас

Тетяна Бережна, віцепрем'єр-міністр з питань гуманітарної політики, міністр культури України. 09.02.2026 | Фото: Інтерфакс-Україна / Олександр Зубко

2026-02-12

Текст: Єгор *Шуміхін*

Ексклюзивне інтерв'ю віцепрем'єр-міністерки з гуманітарної політики - міністерки культури України Тетяни Бережної агентству «Інтерфакс-Україна»

— **Ви вже пів року очолюєте Міністерство культури. Який головний висновок для себе зробили за цей час, зважаючи, що прийшли із дещо іншої сфери?**

— **Я дуже вдячна, що прем'єрка довірила мені величезну відповідальність очолити Міністерство культури і загалом весь гуманітарний напрямок.**

Тому що Мінкульт під час війни виконує **неймовірно важливі функції**.

За пів року ще більше переконалася, що **культура – важлива частина національної безпеки** України.

Кожного разу, коли до мене приходять в кабінет гості, вони бачать цей дрон (в кабінеті віцепрем'єрки розташовано дрон VAMPIRE — ударний дрон-бомбер української технологічно-оборонної компанії SkyFall, відомий також як "Баба Яга" – ІФ-У), який є для мене нагадуванням, що **культура також ще і те, що нас захищає, робить стійкими, єдиними і сильними в опорі до ворога.**

Культура – це голос держави, і якщо ми не говоримо голосно, ясно, чітко і зрозуміло на весь світ, то говорять за нас і дуже часто говорять неправду. Більше того, культура – це те, що змушує нас розуміти, чому ми живемо на цій землі, хто такі українці і що ми захищаємо.

— Але чи важко було переключитися зі сфери економіки, цифр, глобальних державних стратегій на сферу «м'якої сили»?

— Насправді, навіть якщо назвати культуру сферою «м'якої сили», вона може бути ефективною лише тоді, коли ми будемо її вимірювати і серйозно оцінювати. Мій бекграунд в економічній сфері мені дуже сильно допомагає. Знаю, як ідею зробити рішенням, яке буде працювати.

Також надзвичайно вдячна, що в Мінекономіки була дуже сильна команда, орієнтована на результат. Це задало високі стандарти роботи, яких дотримуюсь і далі. І головне, що українська культура – моя велика любов.

Маю привілей в тому, що виховувалася з повним відчуженням від російської культури. Не вмю розмовляти російською мовою, не росла на російських фільмах, книжках, казках. Це абсолютно для мене чужа культура. Натомість, українська культура мені дуже люба, цінна і я справді щаслива, що життя дало нагоду її зміцнювати на цій позиції.

— Ви сказали, що в Мінекономіки була сильна команда. Наразі у спільноті звучать схвальні відгуки про команду, яку ви зібрали в Мінкульті. Яких ще кадрових рішень чекати, і коли буде призначено першого заступника?

— Дійсно пишаюся кожним членом своєї команди, зокрема заступниками. Не просто було будувати таку команду сильних і ціннісних людей.

— Іван Вербицький займається культурною спадщиною і стратегічними питаннями; Богдана Лаюк - мовною політикою і політикою в сфері книговидавництва; Наталія Мовшович - людина, яка має величезний досвід в сфері кіно і в сфері міжнародних відносин; а також Анастасія Бондар - це величезна інституційна пам'ять, яка потрібна, зокрема, і для сфери цифровізації, якою вона опікується. Також в команді є Надія Потоцька, яка відповідає за комунікації, що є дуже важливо, бо Міністерство культури має говорити безбар'єрною мовою з повагою до всіх людей.

Наразі маємо ще вакансії. Шукаємо людину, яка очолить надзвичайно важливий напрямок мистецької освіти, театрів і музики, тобто мистецтва загалом. Веду перемовини з кількома людьми, яких вважаю достойними цієї посади.

Стосовно першого заступника, то він може бути як і новою людиною, так і призначеною з числа існуючих заступників міністра. У міністра культури має бути п'ять заступників. Зараз до чотирьох діючих буде ще один, а потім з тих п'ятих хтось стане першим. Думаю, що це кадрове рішення буде прийнято в межах місяця.

Маємо низку ініціатив, у які Мінкульт має інтегруватися. Наприклад, **Ukraine Recovery Conference** – важлива конференція з відновлення України. Цього року на гуманітарний компонент (де включена культура), яким опікуюся, дуже великі надії. Також проводимо низку зустрічей і комунікацій з міністрами культури по Європі.

Майбутній заступник з напрямку мистецтва має працювати з міжнародними партнерами у напрямках залучення українських театрів, українських музичних колективів на культурні сцени Європи.

— Які **стратегічні** цілі ви визначаєте для себе на посаді? Пам'ятаю, що в **Мінекономіки** таким пріоритетом у вас був новий **Трудовий кодекс**.

— Я вважаю, що українська культура **повинна бути спроможною** вдома й у глобальному контексті. Учасники культурних та креативних індустрій повинні почуватися впевнено, отримувати гідну винагороду та мати простір для створення конкурентних культурних продуктів та надання якісних актуальних культурних послуг.

1) — Саме тому один з ключових для мене напрямків – **залучення ресурсів у сферу культури**. Розуміємо, що культура завжди була недофінансована, часто все відбувалося за залишковим принципом. Проте зараз працюємо над низкою рішень, які дозволять культурі бути профінансованою належним чином.

Зауважу, що у **2026 році 45% зростання в державному бюджеті на сферу культури**. Але, звичайно ж, культура має фінансуватися не лише з держбюджету. Тому працюємо над **Українським фондом культурної спадщини (УФКС)**, який залучає **іноземні кошти для відновлення української спадщини й розвитку українських фахівців**.

Також залучаємо кошти інших фондів, наприклад, фонду по безробіттю, для того, щоб розвивати грантову програму "Власна справа" для креативних індустрій. **Ще важливим є закон про меценатство, який є одним із ключових проєктів**.

2) — Друге – захист, збереження і відновлення культурної **спадщини**. Це надзвичайно важливий напрямок. Адже культурна спадщина – те, що змушує нас розуміти, що ми українці, ми давно на цій землі, ми маємо що захищати, ось це надбання наших предків, яке маємо зберегти для наступних поколінь. **Зараз наша культурна спадщина переживає дуже серйозні руйнування.**

Росіяни також розуміють, що пам'ять надихає українців бути стійкими і незламними під час цієї війни.

Для того, щоб зберегти культурну спадщину, Іван Вербницький взявся за надзвичайно складну задачу - постанову по евакуації. Наразі кожна область має дещо відмінні практики, залишаються питання щодо зони обов'язкової евакуації, відповідальності, визначення черговості. І та постанова, яку ми скоро винесемо на уряд, нарешті врегулює ці питання.

До речі, Фонду культурної спадщини стосується не лише залучення ресурсів, а й збереження культурної спадщини. Протягом цього року він вже почне займатися першими об'єктами.

3) — Третє – розвиток українських креативних індустрій. Це і розвиток малих креативних бізнесів, і кінематограф, і створення аудіовізуального контенту і перформативного мистецтва. За належної підтримки сфера має величезний економічний потенціал. Зараз це небагато. До повномасштабного вторгнення було близько 2-3% ВВП. Сподіваємося, що, враховуючи весь потенціал України, з часом і підтримкою можна вийти навіть на 7%.

Культура є також голосом України за кордоном. Потрібно інтегрувати українську культуру в глобальні процеси. Тобто відкрити двері для українських музичних і театральних колективів на світові сцени. Зараз це відбувається, але достатньо хаотично, з недостатньою представленістю.

Мінкульт підтримує прем'єри. Наприклад, "Макбет" українського Театру ім. Івана Франка на польській сцені. Важливо, щоб на такі культурні заходи в країнах Європи і світу приходили не лише українці, які живуть за кордоном, а й мешканці тих країн. Щоб знайомити їх з нашою культурою і показувати українське мистецтво.

— Ви згадали, що наразі триває процес повноцінного запуску Українського фонду культурної спадщини (УСНФ). Який щорічний бюджет Фонду ви очікуєте? Чому не вдалося в минулому році залучити анонсовані 500 млн грн?

— За звітами Світового банку, сума завданих збитків українській культурі становить 4 млрд євро. Коли ми говорили, скільки грошей має бути у Фонді, це число є орієнтиром.

Для того, щоб залучити кошти в УФКС, потрібно побудувати чіткі прозорі процеси і створити довіру навколо інституції. Довіра формується за рахунок прозорих процедур: реєстрація фонду, відкриття рахунку, створення менеджменту.

Нещодавно у Франції, під час культурних сезонів, презентувала новостворену Раду директорів Фонду. Це люди, які будуть приймати рішення, в тому, які об'єкти нам фінансувати за залучені кошти, що найважливіше, яка черговість.

Наступним кроком – обрання директора фонду. Людина представлятиме Фонд у перемовинах з іншими державами, залучатиме кошти, звітуватиме про витрати.

Дійсно, амбіції залучати кошти у Фонд та відновлення української культурної спадщини надзвичайно великі. Нам вдалось залучити внески від Данії, Нідерландів, Польщі, Естонії, Іспанії і Великої Британії. Але це лише початок. Коли спілкуємося з нашими міжнародними партнерами, мотивуємо їх залучати кошти, вони просять показати, що ми будемо фінансувати.

А це залежить від того, коли ми сформуємо Раду директорів Фонду, яка буде робити чесний і прозорий відбір. Тому, я за те, щоб максимально дотримати всі процедури, які забезпечать прозорість і підзвітність.

(*Раду директорів фонду створили чи ні?*)

— Чи є домовленості з партнерами про регулярні внески, як роблять деякі країни з оборонною допомогою Україні, закладаючи певний відсоток від свого ВВП, щоб була прогнозованість?

— Зараз ведемо розмови про seed money - стартове фінансування, що запустить роботу Фонду. Коли він повністю запуститься, буде сформований весь менеджмент, ми, звичайно, будемо вести такі перемовини.

— Ви сказали, що вибором проєктів для відновлення буде займатися саме Фонд. Але все-таки зорієнтуйте, що саме це буде? Великі проєкти, типу реставрації Лаври, чи відновлення регіональних маленьких закладів, на кшталт музею Сковороди?

— Насправді, і те, і інше. Ми говоримо і про музей Сковороди, і Держпром в Харкові. І одночасно ми можемо згадувати і Музей історії України у Другій світовій війні, який стоїть тут в Києві, і постраждав від вибухової хвилі. Йтиметься про об'єкти по всій країні, які зачепила російська агресія.

Звісно, для наших партнерів важливі зрозумілі масштабні проєкти. Тому що, коли буде видно "до/після", це буде свідчити про результативність роботи Фонду, і мотивуватиме міжнародних партнерів інвестувати більше коштів. З іншого боку, Фонд також працюватиме над посиленням людського капіталу у сфері культури. Якщо будемо реставрувати, відновлювати, будувати, нам потрібні люди, які знають, як це робити. Без людей ми не зможемо нічого. Тому частину коштів, які ми будемо збирати у Фонді, інвестуватимемо в людей.

— Чи є шанс, що законопроект про меценатство в сфері культури буде ухвалено в цьому 2026 році? Чи розглядаєте ви як альтернативу запровадження урядового експериментального проєкту?

— Працюємо над цим, адже **реформа меценатства – важливий крок посилення інвестицій в культурну сферу**. Ми з колегами підготували і внесли у Верховну Раду законопроект. Найближчим часом, сподіваюся, він буде проголосований у першому читанні.

У час війни ми не можемо передбачити в законах податкові пільги, тому що це суперечить нашим міжнародним зобов'язанням з МВФ і Світовим банком.

Шукаємо інші рішення.

Одне з них – **зробити фінансові стимули для меценатів урядовою постановою про експериментальний проєкт**. Коли закон буде прийнято в цілому і він набере чинності, уряд випустить постанову, яка буде передбачати, що,

— якщо бізнес, скажімо, інвестував 1 млн грн в український театр чи в інший культурний продукт, він отримує 10% відшкодування на свій рахунок від цих грошей, які можуть бути ним витрачені на сплату податків в майбутніх податкових періодах.

Щоб протестувати ефективність інструменту. До закінчення воєнного стану не можемо це зробити одним законом, але якщо це ефективно працюватиме на посилення культури, то, звичайно, потім ця експериментальна постанова може стати органічною частиною закону і трансформувється в податкові пільги, закріплені у Податковому кодексі.

— **Щодо проєкту "1.000 годин українського контенту". Старт подачі заявок мали оголосити, ще до нового року. Що наразі відбувається?**

— Національна програма фінансування української культури – це ініціатива президента Володимира Зеленського. Програма, яка передбачає **в бюджеті 2026 року 4 млрд грн** на фінансування українських культурних продуктів. Ми не могли би теоретично її запустити в кінці 2025 року.

Що відбувається зараз? **Ключова ціль – забезпечити абсолютно прозорі процедури для відбору.**

Тому Міністерство культури працює над постановою, яка приблизно місяць була на обговоренні зі всіма представниками сектору, з громадянським суспільством, з митцями. Ми отримали багато коментарів, схвальних відгуків, думок, від представників галузі з глибокою експертизою, щоб **покращити постанову**. Наразі проєкт готується до відправлення на затвердження урядом.

Проходять вже фінальні етапи.

Наступний крок полягатиме в тому, що ми будемо залучати експертів, які оцінюватимуть заявки. Після того, як набираємо експертів за 11-ма напрямками для 11 різних видів культурного продукту, відкриємо подачу самих заявок.

Важливо, щоб у тих, хто буде подаватися, було достатньо часу ознайомитися з усіма умовами і підготувати достойні проекти. Як тільки наберемо заявки, вони будуть

— на першому етапі оцінюватися експертами, а

— на другому - оцінювати доєднаються міжнародні експерти, які матимуть дорадчий голос.

І ще нас чекає велика подія - пітчінг проєктів, який буде транслюватись. За його результатами зможемо відібрати найкращі проекти, які будуть профінансовані в рамках цієї програми.

Пітчінг (від англ. pitch — «подача», «викид») — це коротка, структурована презентація бізнес-ідеї, стартапу, фільму чи іншого проєкту, мета якої — зацікавити інвесторів, партнерів або клієнтів. Зазвичай пітч триває від 30 секунд до 10 хвилин і фокусується на суті, проблемі, рішенні та цінності продукту.

— Коли все ж очікувати старту подачі заявок, це тижні чи місяці? Та чи не змістилися анонсовані терміни пітчінгу, який попередньо планувався на травень 2026?

— Щодо старту подачі заявок - це тижні.

Терміни пітчінгу трошки змістилися. Маємо велику амбіцію, що пітчінг відвідають міжнародні експерти.

Тому поставили його в другій половині літа 2026 з розумінням, що подія не має перетинатися з великими міжнародними подіями, зокрема фестивалями та кіноринками.

— Зважаючи на те, що проєкти будуть обрані в серпні, чи можна очікувати, що якісь із них будуть реалізовані ще в 2026 році?

— Умови програми дозволяють отримати фінансування в цьому році і продовжувати реалізацію проєкту в наступному. Ми розуміємо, що якісний продукт потребує час. Але також розуміємо, що зараз не завжди можемо знімати фільми 6-7 років, тому що Україна потребує якісного українського культурного продукту. Робимо все для того, щоб дати митцям можливість отримати ці кошти та зробити якісні проєкти в коротший час.

— А згадані 4 млрд грн будуть повністю розподілені в серпні 2026?

— Ми зацікавлені в тому, щоб було виготовлено якомога більше якісного українського контенту.

Дуже важливо усвідомити, що з одного боку є держава, яка зацікавлена в створенні культурного продукту, а з іншого боку має бути виробник, який зацікавлений в тому, щоб податися на фінансування. Без одного з цих елементів програма працювати не буде.

Тому наша велика задача цього 2026 року – побудувати діалог і партнерські відносини, сформувані довіру культурної спільноти до цієї програми, щоб в наступному році отримувати, можливо, і більше можливостей.

— Тобто цей проект буде щорічний? Коли розпочнеться подача заявок наступного 2027 року?

— Так, щорічний. Думаю, що далі буде трохи швидше, адже вже напрацюємо механізми.

— Останнє уточнення. Від профільного комітету надходила низка пропозицій, зокрема, щодо включення до переліку проєктів, які фінансуються за цією програмою, видавництва паперових і електронних книг та перекладу українською комп'ютерних ігор. Чи буде це реалізовано?

— Стосовно книг, то в нас є Український інститут книги, який має окремі бюджетні програми на такі напрямки культурних продуктів.

Щодо ігор: постанова містить пункт про можливість виготовлення онлайн ігор. Звукова доріжка до ігор також є виготовленням, і ми зможемо це також розглядати як культурно-інформаційний продукт, який буде виготовлятися в межах програми. У такому разі виробник має подбати про права інтелектуальної власності на виготовлення такого продукту.

— Все частіше в суспільстві піднімається питання заборони російської і російськомовної музики на стримінгових платформах України. Особливо, в контексті того, що російська музика постійно є в українських ТОП-чартах. Яка ваша позиція з цього приводу? Чи є реальні механізми заборони, які забезпечать і букву і дух закону?

— Найбільш ефективним способом боротьби з російськомовним контентом є створення великої кількості якісної української альтернативи, щоб його просто природно витіснити.

Щоб ми не інвестували свої зусилля в заборону російського, а

— щоб воно «зникло само по собі», як те, що більше не потрібно для нашого суспільства, яке значно подорослішало, отримало більше власної гідності і більше не потребує ворожого пропагандистського контенту.

Звичайно, це ідеальний сценарій і над цим ми працюємо, створюючи програму підтримки українського культурного продукту.

З іншого боку є Digital Services Act, DSA - нові правила Європейського союзу щодо онлайн-платформ, яка вже працює у країнах-членах ЄС.

Ми зможемо робити більш реальні кроки з точки зору заборони російського контенту на стримінгових сервісах, які є приватними платформами, після того, як імплементуємо цю угоду.

Зараз вона ще не імплементована, але спільно з Мінцифри ми працюємо над тим, щоб зробити це в поточному 2026 році. Але це міжнародний документ, і ми маємо узгодити багато юридичних моментів.

— Член профільного підкомітету Ради говорив, що планується таку заборону реалізувати через рішення РНБО. Це все ще залишається в планах?

— Тут є багато різних моментів. Можна, звичайно, і таким способом йти, але тут найважливіше напрацювати сталі юридичні рішення, які будуть мати чіткий визначений законний механізм і будуть діяти не ad hoc, а системно.

Це наша головна задача.

— Те, що ми обговорили, стосується саме російського контенту. А як бути з російськомовним українським контентом? Це якось буде регулюватися, чи буде віддано часу?

— Ми вже бачимо гарні результати в цьому напрямку, зокрема, люди перекладають свої твори. Крім того, ми будемо закладати кошти в бюджет Держкіно, щоб перекладати фільми, наприклад, Олександра Довженка, які мали російську звукову доріжку, хоча є українським культурним продуктом. Інших конкретних законодавчих ініціатив в цьому плані немає, але сподіваємось на те, що це буде відбуватися в тому числі природним шляхом. Для цього маємо інструменти підтримки українських митців.

— Нещодавно ви анонсували урядове рішення щодо вилученням з обігу видавничої продукції країни-агресора. Як саме воно буде реалізоване?

— Є закон про видавничу справу, який забороняє розповсюдження продукції чотирьох видів: яка пропагує війну, насильство і тоталітарні режими, виправдовує окупацію українських територій, створює позитивний образ держави-агресора або її інституцій і містить антиукраїнські змісти.

Тобто на рівні закону це рамково закладено.

Зараз Держкомтелерадіо, центральний орган виконавчої влади, який формує політику в цій сфері, працює над постановою, щоб закласти конкретний механізм.

Ми координуємося з Держкомтелерадіо, враховуючи те, що це стосується видавничої справи, і будемо підтримувати цю постанову, щоб прийняти на уряді якомога швидше.

— Чи є необхідність і можливість повної заборони в Україні друку та розповсюдження друкованої продукції російською мовою? Нещодавно необхідні голоси набрала відповідна петиція.

— Після цієї петиції і активізувалася робота по створенню юридичних механізмів, які би мали чітку процедуру.

Проект постанови буде включати і російську, і російськомовну книгу.

— Програма "єКнига". Ви, УІК, і профільний комітет Ради озвучували багато різних варіантів, куди можна перенаправити законовлені кошти. Зокрема йшлося про розширення вікового діапазону до 22 років, запуск допомоги на книги при народженні, поповнення бібліотечних фондів у співфінансуванні з громадами. Що з цього буде реалізовано, коли і в якій формі? Та чи будуть цьогогоріч запуснені субсидії на оренду приміщень для книгарень?

— Плануємо реалізувати все перелічене. Щодо розширення програми "єКнига", то тут потрібно внести зміни до закону.

1) — Профільний комітет вже розробив проєкт закону, який стосується розширення "єКниги" на батьків новонароджених і студентів.

2) — Другий момент - поповнення фондів публічних бібліотек. Зараз ми із заступницею Богданою Лаюк працюємо над цією історією. Була ідея поповнювати фонди також шкільних і студентських бібліотек. Але дійшли політичного консенсусу, що цими двома частинами буде займатися Міністерство освіти і науки, бо вони мають відповідні бюджети. Ми будемо займатися поповненням фондів саме публічних бібліотек. Щоб зробити цю програму максимально ефективною, заплановано залучення коштів з місцевих бюджетів, щоб це було у співфінансуванні. Зараз проводимо фінальні консультації з Мінфіном, щоб програма запрацювала.

Також маємо багато запитів від книгарень щодо пільг для оренди приміщень. Якусь частину можемо перерозподілити і на ці потреби й готуємо правову основу для цього.

— А чи вистачить 200 млн грн вільних грошей на всі ці три програми?

— Якщо все вийде, ми запустимо ці програми орієнтовно в середині 2026 року. Тоді ми побачимо за результатами півріччя, яка в них динаміка використання, і зможемо чіткіше передбачити бюджети вже на 2027-й. Цих 200 млн грн та коштів, які не використані в попередні роки, вистачить, щоб запілотувати ці програми. А вже у бюджеті на 2027 рік закласти більш пропорційно, враховуючи попит.

— В Україні уже багато років діє перелік осіб, які створюють загрозу національній безпеці, так званий "чорний список". За десять років до нього потрапила лише 251 особа, що, очевидно, не відповідає реальності. Як ви загалом ставитеся до формування таких переліків? Чи не оптимальніше складання так званих "білих списків"?

— Незважаючи на розмір цього списку, **важливо розуміти навіщо ми це робимо.**

Росія воює з нами зброєю, але також вона воює тими наративами, які видає на гора, шляхом комунікації.

Які часто здійснюють російські культурні діячі, тому що вони мають вплив, і мають широкий розголос.

В Україні є величезна потреба показати світу, що треба ставити під сумнів те, що ці люди говорять.

Коли Україна вносить людину, яка становить загрозу для національної безпеки з числа російських культурних діячів, до "чорного списку", це означає не лише блокування тут і зараз певного культурного продукту, який стосується цієї людини.

Це також сигнал світу, що ця людина є частиною російської пропаганди.

Ми говоримо: будь ласка, не залучайте його до створення свого культурного продукту, ви цим можете фінансувати російську війну проти України, як — «коли купуєте в Росії енергетичні ресурси».

Для України надзвичайно важливо продовжувати ідентифікувати таких осіб і блокувати їхній голос, як в Україні, так і за кордоном. Саме санкційні списки є підставою адвокатувати відкликання участі людей і компаній з міжнародних подій.

Стосовно "білих списків", то з колегами вивчаємо це питання.

Внесення якогось російського культурного діяча в такий список під час війни є **недоречним з багатьох причин.**

Зараз у нас є проєкт про внесення змін до закону про гастрольні заходи, де є такий "білий список", і ми наявність такого списку просто скасуємо на

законодавчому рівні, тому що зараз для нього **не найкращий час з багатьох причин.**

— Чи не планується змінювати механізми реалізації підходу з "**чорним списком**", зважаючи, що через цей перелік під заборону потрапляють навіть українські фільми, зокрема стрічки з нашим президентом чи класика "Молитва за гетьмана Мазепу", і визнані світові блокбастери, як то серіали "Гра престолів" і "Білий лотос", а **не лише пропагандистське російське кіно?**

— Важливо враховувати, що кожен громадянин РФ, який брав участь у створенні фільму (режисер, актор, автор музики та виконавець), отримує авторську винагороду від його демонстрації чи розповсюдження. Частина цих коштів у вигляді податків надходить до бюджету держави-агресора, фактично фінансуючи її економіку та військову машину. Наслідки – ракети і дрони, якими РФ закидає нас щодня.

Зараз є **чітка законодавча рамка**, відповідно до якої діємо.

Якщо є розуміння, що ця особа є такою, що становить загрозу національній безпеці, то це несе відповідні наслідки, про які ви сказали.

Якщо українці дозволятимуть в Україні культурний продукт такої людини, а партнерам говоритимемо про російську пропаганду, про загрозу її для національної безпеки, про заборону російських акторів, які знімаються в фільмах, про заборону російських оперних співаків – це буде дисонанс.

Маємо завершувати з присутністю осіб з числа російських культурних діячів, які становлять загрозу нацбезпеці України.

— Тобто, по цьому питанню, все буде залишатися так, як воно діє сьогодні?

— Так, згідно **правової рамки**.

— Чи будуть мати право так звані "хороші" російські артисти гастролювати Україною після завершення війни? Чи є необхідність якось це законодавчо унормувати?

— Моє бачення, що **Україна і Росія – це країни з тотально різним світоглядом і різними цінностями**.

Важко говорити, що буде **після нашої перемоги**, але на моє переконання, присутність російських митців на українських сценах – буде не просто моветон, це також буде абсолютно не сприйматися військовими, які повернуться з фронту, сім'ями, які втратили своїх захисників і захисниць.

Ми вступаємо в нову добу сприйняття російського світу, "русского міра" і російського культурного продукту. Так, як було раніше, більше ніколи не буде.

— Ваш попередник заявляв про необхідність створити умови, які полегшать для митців виїзд за кордон з метою популяризації України. В той же час, зазначалося, що кожен п'ятий митець за існуючим механізмом не повертається. Чи на вашу думку є необхідність зміни механізмів чи правил у цьому питанні?

— Реформування цього механізму відбулося на початку 2025 року, коли державою було визначено чітку процедуру, а також хто може виїжджати, а хто - ні. Зараз до процесу прийняття рішення залучені обласні адміністрації: вони перевіряють, чи подано всі необхідні документи. Ми в Мінкульті дивимося, чи дійсно ця людина представить належно українську культуру за кордоном. Зараз цей процес працює добре.

Наразі йде робота над ще одним рішенням, яке стосуватися обов'язкового звітування по поверненню таких осіб.

Хоча цю інформацію отримуємо від допоміжних служб і робимо певні висновки. Зокрема, якщо ми отримуємо інформацію про те, що хтось не повернувся з певного колективу чи групи, працюємо над тим, щоб зменшити повторення подібних випадків.

— Чи змінилася за 2025 рік загальна статистика щодо кількості порушників?

— Конкретної статистики немає, але стало значно краще.

Бувають виняткові випадки, коли хтось не повертається і ми отримуємо застережливе повідомлення від Служби безпеки, але це буває все рідше. Тобто процедури налаштовані так, щоб уникнути таких порушень.

— Чи на сьогодні система надання статусу критичності підприємствам в сфері культури і інформполітики, а також система бронювання працівників цих сфер, достатньо збалансована в питанні збереження галузі і мобілізаційної потреби держави? Скільки на сьогодні міністерством надано статусів критичності, та скільки культурних діячів і медійників заброньовано?

— Так, це дійсно питання, яке потребує розуміння цього балансу.

Ми зараз маємо віднесеними до критичної інфраструктури чотири заклади у сфері медіа, а також визначеними критично важливими для сфери культури та інформаційної сфери 229 закладів культури та медіа, серед яких 107 закладів культури сфери управління Мінкульту (театри, концертні організації, заповідники, заклади мистецької освіти, бібліотеки, музеї тощо).

Умови, які розробило Міністерство економіки, є структурованими, а правила максимально зрозумілі і чіткі.

Далі вже приймаємо рішення з розумінням того, що ми маємо витримати баланс забезпечення обороноздатності нашої держави і збереження сфери фахівцями, які мають унікальні таланти.

— Тобто, на ваш погляд, зараз все працює більш-менш нормально і немає такого, що ви спостерігаєте використання цієї можливості закладами культури, для порушення справедливості цього балансу?

— Я думаю, що незаконні спроби завжди можуть бути. Але за часи повномасштабного вторгнення, ми вже зрозуміли, де є найбільші зловживання і мінімізували їх. Але, знову ж таки, якщо у когось є надзвичайно велике бажання порушити ці постанови, людина, напевно, знайде цю можливість.

— За останній час міністерством під вашим керівництвом було ухвалено ряд рішень, які можна назвати резонансними і довгоочікуваними: передача костелу РКЦ, перепризначення гендиректора Лаври, прибирання імені Чайковського з назви музикадемії і так далі. Чи буде за вашою ініціативою нарешті поставлена крапка у багаторічному конфлікті між Держкіно і Національним центром Олександра Довженка? Зокрема, щодо питань реорганізації "Довженко-Центра" і підписання контракту з переможцем конкурсу на керівника?

— Події минулого 2025 року продемонстрували, що Держкіно, Мінкультури, "Довженко-Центр" діють злагоджено.

Ви бачили історію про те, що з'явилася інформація в мережі, що "Довженко-Центр", як завжди, недофінансований, і ми дуже оперативно провели всі наради і знайшли ці кошти для того, щоб підприємство могло нормально функціонувати.

Зараз спільно з керівництвом Держкіно шукаємо способи, щоб не було необхідності щось дофінансовувати в режимі ad hoc, а щоб в них було стабільне фінансування з державного бюджету.

Наприклад, вони 30% оренди, яку заробляють, можуть залишати собі.

Ми можемо трохи переформатувати цю історію, щоб з одного боку вони мали більше стимулів заробляти, з іншого боку менше сподівались на якусь державне дофінансування в кінці року, що насправді не є такою сталою і стабільною історією.

Тому, я б сказала, що ми ці конфлікти, які раніше існували між Держкіно та "Довженко-Центром" залагодили.

Щодо кадрового питання, то конкурс був проведений в 2023 році. Пройшло дуже багато часу. Зараз спілкуємося стосовно того, яким чином забезпечити справедливе рішення. Незважаючи на те, що конкурс був законний, шукаємо, як зробити це стало.

— Це може бути ще один конкурс?

— Ми в процесі пошуку рішення.

— **І наостанок. Напевно, я не поставив би це запитання міністру-чоловіку, але ваше швидке повернення до роботи після народження дитини саме собою зруйнувало певний стереотип, і це хотілося б підсвітити. Наскільки є викликом поєднувати материнство з активною урядовою роботою?**

— Зрозуміло, що життя змінилося.

Але коли оцінюю ці зміни, **завжди думаю про те, що відчуває український Захисник чи Захисниця, коли зараз захищає нашу державу на фронті.**

Те, що він чи вона відчуває і проходить, не можна порівняти зі змінами в моєму житті.

Або, наприклад, коли я бачу темпи роботи, в яких працює президент чи прем'єрка.

Зрозуміло, що з'явилися певні нові обставини, але, з іншого боку, **з'явився величезний мотиватор для мене.**

Те, що роблю для української держави і української культури, я, в тому числі, роблю і для своєї доньки. Для мене важливо бути для неї прикладом відповідальності і носієм державницької позиції.

З іншого боку, розумію, що до мого материнства прикуто більше уваги, ніж до материнства інших жінок в Україні. Для мене це важлива нагода на державному рівні показати жінкам, що все можливо. Звичайно, завдяки підтримці близьких та команди. Розумію і ціную це.

Але також розумію, що досі є стереотипи, які потрібно руйнувати.

За умови правильного налагодження процесів, підтримки, якщо жінка готова і дійсно бажає цього – можна рухатись у всіх сферах життя. Сподіваюся, що моя історія може стати підтримкою для інших жінок, які хочуть робити більше, ніж кажуть стереотипи.

— **Якщо дозволите, ще хотілося би запитати про історію вибору ім'я для вашої доньки - Осаки. Особливо, зважаючи на те, що ви були**

генеральною комісаркою від України на ЕКСПО 2025 в Японії, але проходило в однойменному місті Осака.

— Дійсно, весь попередній рік була дуже сконцентрованою на Японії, а саме на місті Осака, тому що я була генеральною комісаркою Українського павільйону на ЕХРО 2025, яке відбувається раз в п'ять років.

Моя творча енергія протягом року була спрямована туди, в Осаку.

Я була там чотири рази, два з них вже разом зі своєю донькою, коли була вагітна. І завжди, можливо, жартома, але можливо і ні, говорю, що вона мене надихала і також брала участь у цьому процесі створення павільйону. Прожила зі мною Осаку. Тому, коли вона народилася, ми вирішили назвати її Осака в честь цього творчого процесу і творчого духу, який був під час вагітності у 2025.

№ 1.621-1

**ЯК США ЗАЙШЛИ У «ПІДЧЕРЕВ'Я» МОСКВИ І ЧОМУ
РОСІЯ ВТРАЧАЄ КАВКАЗ**

ЧАСТИНА 1

2026-02-11

Рубін

Коли Нікол Пашинян тільки прийшов до влади у Вірменії, я писав: було б правильно, якби він одразу почав співпрацювати зі США. Довго він йшов до цього, і шлях був болісним. Чому так довго? Тому що 300 років політика росії (царської, радянської, путінської) будувалася на одному залізобетонному принципі: РОЗДІЛЯЙ І ВОЛОДАРЮЙ.

Всі війни між Вірменією та Азербайджаном підігрівалися з часів російської імперії. Москві не потрібен був мирний Кавказ, їй потрібен був вічний конфлікт, де вона — єдиний продавець зброї, єдиний арбітр і єдиний власник ключів від миру.

І ось, у лютому 2026 року, ця вікова схема дала тріщину. До Єревана приїжджає віце-президент США Джей Ді Венс. Він каже прямим текстом: нам потрібні дружні країни на Кавказі, і саме тоді ми та ви зможемо створювати круті міжнародні проєкти.

Відчуваєте різницю у підході?

- ◆ Росія: «Ви один одного переріжете без нас, тому сидіть тихо і слухайтеся».
- ◆ США: «Давайте робити бізнес, будувати реактори та дороги, тоді воювати стане просто невігідно».

Ну а тепер детально розберемо, про що саме домовилися США та Вірменія, як Вашингтон викидає московію з Кавказу і заходить їй прямо в м'яке підчерев'я.

1. ВІЗИТ ВЕНСА: ЧОМУ ЦЕ НЕ ПРОСТО ВВІЧЛИВІСТЬ

Давайте одразу розставимо акценти. Візит віце-президента США (другої особи в державі) до Вірменії — це подія рівня «чорний лебідь» для Кремля. Раніше сюди надсилали помічників заступників держсекретаря, щоб попити кави та висловити «глибоке занепокоєння».

Приїзд Венса — це ОПЕРАЦІОНАЛІЗАЦІЯ НОВОЇ ДОКТРИНИ ТРАМПА.

Це так звана «транзакційна дипломатія».

- 1) — Нова адміністрація Білого дому не вірить в абстрактні цінності та порожні меморандуми.
- 2) — Вони вірять в угоди.

Венс привіз не обіцянки, а конкретний бізнес-план з перекупівлі активу під назвою «Вірменія» у попереднього власника, який перестав справлятися з управлінням і пішов у запій (читай: загруз у війні в Україні).

Геополітичний контекст ідеальний для США:

- 1 Росія критично ослаблена і не може проєктувати силу на Кавказ.
- 2 Іран нервує і намагається стати гегемоном.
- 3 Заходу потрібен «Середній коридор» (Middle Corridor) для товарів в обхід РФ та Китаю.

Вірменія у цій схемі — не просто маленька гірська країна, а

2. КЛЮЧОВИЙ ПАЗЛ ЛОГІСТИКИ ТА БЕЗПЕКИ

АТОМНИЙ УДАР ПО «РОСАТОМУ»: УГОДА 123

Найбільш «жирне» і важливе у цьому візиті — це енергетика.

Венс і Пашинян фіналізували так звану «УГОДУ 123» (за статтею 123 Закону США про атомну енергію).

Щоб ви розуміли масштаб:

— це не просто купівля батарейок. Це повна зміна технологічного укладу країни на 50–70 років уперед.

В ЧОМУ ПРОБЛЕМА ЗАРАЗ?

Вірменська АЕС у Мецаморі — це старий радянський реактор.

Він дає близько 30–40% усієї енергії країни. Але це і є «голка», на якій сидить Єреван.

- Паливо постачає тільки Росія (ТВЕЛ).
- Обслуговують реактор російські спеці.
- Утилізація відходів зав'язана на РФ.

Поки працює Мецамор, Москва може будь-якої миті «вимкнути світло» у Вірменії, якщо Єреван поводитиметься погано.

3. ЩО ЗАПРОПОНУВАВ ВЕНС?

США пропонують замінити радянського динозавра на МАЛІ МОДУЛЬНІ РЕАКТОРИ (SMR).

Це iPhone у світі ядерної енергетики. Замість гігантської станції, яку будують 15 років, ви ставите кілька компактних модулів.

- ✓ БЕЗПЕКА: Вони пасивно безпечні (не можуть вибухнути як Чорнобиль) і, що критично для Вірменії, стійкі до сильних землетрусів.
- ✓ ГНУЧКІСТЬ: Їх можна ставити ближче до споживача, не тягнути тисячі кілометрів дротів.
- ✓ СУВЕРЕНІТЕТ: Технологія американська, паливо американське (або французьке, але точно не російське).

4. ГРОШІ ТА КОРПОРАЦІЇ: \$9 млрд

Сума інвестиційного пакета — \$9 млрд.

— Це колосальні гроші для Вірменії. Але не треба думати, що Венс привіз їх у валізі.

Це класична схема роботи американського імперіалізму (у хорошому сенсі):

- 1) Гроші виділяє EXIM Bank (Експортно-імпортний банк США) та DFC (Корпорація з фінансування розвитку).
- 2) Ці гроші йдуть на оплату контрактів американським гігантам — Westinghouse, NuScale Power, Bechtel.
- 3) Вірменія отримує станцію, США — замовлення для своїх заводів та політичний контроль.

Це і є «America First» у дії.

- 1) — Трамп створює робочі місця в США, будуючи реактори у Вірменії. А
- 2) — Вірменія отримує енергонезалежність від Кремля.
- 3) — **У виграші всі, крім «Росатому», який втрачає монополію у регіоні.**

5. ЧОМУ РОСІЯ В ЛЮТІ (АЛЕ МОВЧИТ)

Підписання «Угоди 123» — це юридична «точка неповернення».

Вона відкриває доступ до обміну ядерними технологіями, матеріалами та обладнанням.

Москва розуміє:

— щойно перший бетон під американський SMR буде залитий, Вірменія вийде з єдиної енергосистеми пострадянського простору.

Ба більше,

— це удар по Ірану. Тегеран завжди розглядав Вірменію як свій «дихальний клапан» і дружній тил. А тепер там стоятимуть американські ядерні технології під наглядом американських фахівців.

Для Ірану це означає, що «Великий Сатана» тепер живе у сусідній квартирі.

6. ВИСНОВОК 1-ої ЧАСТИНИ

США зайшли з козирів.

Вони не стали розмінюватися на гранти на «розвиток демократії», а одразу вдарили у фундамент — в енергетику.

— У Вірменії з'являється шанс зістрибнути з російської ядерної голки та пересадити свою економіку на сучасні західні рейки.

Але однієї енергії замало. Енергію треба комусь продавати, а товари — возити. І тут на сцену виходить логістика.

Але як побудувати дороги в регіоні, де всі один одного ненавидять?

Американці вигадали рішення і тут.

— Воно називається TRIPP, і в ньому бере участь навіть NVIDIA.

Про те, як США збираються контролювати вірменські кордони і до чого тут штучний інтелект — читайте у другій частині.

ДАЛІ БУДЕ...

№ 1.621-2

ЯК США ЗАЙШЛИ У «ПІДЧЕРЕВ'Я» МОСКВИ І ЧОМУ
РОСІЯ ВТРАЧАЄ КАВКАЗ

ЧАСТИНА 2

ПРОЄКТ TRIPP: ЛОГІСТИКА ПІД НАГЛЯДОМ
ДЯДЕЧКА СЕМА

У першій частині ми розібрали, як США змінюють вірменську енергетику з радянської на американську. Але електрику на хліб не

намастиш. **Щоб економіка дихала, їй потрібні вени — дороги та торгові шляхи.**

Тут є проблема.

Вірменія затиснута між Азербайджаном та Туреччиною, кордони закриті десятиліттями.

Азербайджан вимагає «Зангезурський коридор» (дорогу через Вірменію до Нахічевані), погрожуючи пробити його силою.

1) — Росія роками нав'язувала свої послуги: мовляв, «нехай дорога буде, але охоронятимуть її наші прикордонники ФСБ».

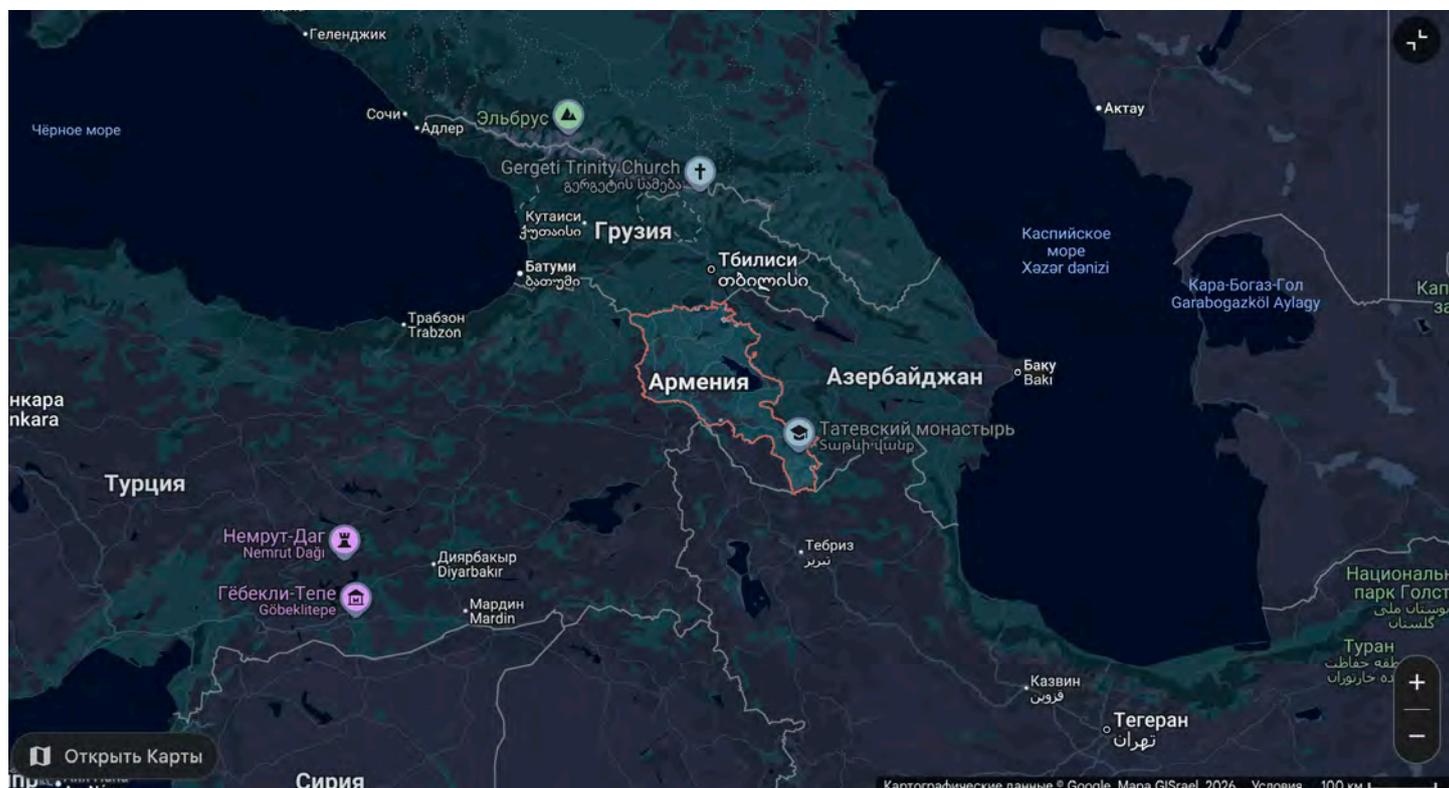
2) — Для Єревана це означало втрату суверенітету над півднем країни.

І тут Венс викладає на стіл козир під назвою TRIPP (Trans-Regional Infrastructure Partnership for Peace).

Це не просто асфальт.

Це ПЕРШИЙ В ІСТОРІЇ ГЕОПОЛІТИЧНИЙ СТАРТАП, де

— державний кордон перетворюють на міжнародне акціонерне товариство, щоб унеможливити війну.

1. СХЕМА 74/26: ЯК КУПИТИ БЕЗПЕКУ У ВОЛЛ-СТРІТ

Американці запропонували геніальну та цинічну схему, як відкрити дороги, коли сусіди готові перегризти одне одному горлянки.

Суть пропозиції:

— створюється спеціальна керівна структура — «Корпорація Розвитку Сюніка».

1 74% АКЦІЙ отримує консорціум західних інвестфондів (на чолі з гігантами на кшталт BlackRock та Global Infrastructure Partners).

2 26% АКЦІЙ залишається в уряді Вірменії.

2. ЧОМУ ЦЕ ГЕНІАЛЬНО?

Бо це змінює правила гри.

1) — Якщо Азербайджан чи росія захочуть «віджати» цю дорогу або перекрити її, вони атакуватимуть не маленьку Вірменію, а трильйони доларів американських інвесторів.

А BlackRock, як відомо, вміє захищати свої інвестиції краще, ніж ООН. Коли

2) — контрольний пакет у американців, гарантом виступає не Пашинян і не Путін, а Вашингтон та Волл-стріт.

3. ФРОНТ-ОФІС І БЕК-ОФІС: КІНЕЦЬ ЕПОХИ ФСБ

Найболючіший удар для Москви у цьому проєкті — це питання охорони.

— Венс привіз структуру управління, яка робить російських прикордонників непотрібними.

◆ ФРОНТ-ОФІС (ВІТРИНА):

На кордоні стоять вірменські митники. Прапори, гімн, штампи у паспортах — усі атрибути суверенітету на місці.

◆ БЕК-ОФІС (РЕАЛЬНА ВЛАДА):

Весь цифровий контроль, сканування вантажів, моніторинг трафіку управляються американською компанією.

◆ ГОЛОВНИЙ ПІДСУМОК:

Російські прикордонники ФСБ, які десятиліттями стояли на іранському кордоні (у Мегрі) і контролювали цю ділянку, **ЙДУТЬ ГЕТЬ**. Їх замінюють не солдати НАТО (це спричинило б війну), а «розумні камери» та американські алгоритми.

США фактично беруть кордон в «операційний лізинг».

- 1) — Вірменія отримує транзитні гроші та безпеку,
- 2) — США — контроль над «Середнім коридором» з Китаю до Європи.

4. ЗАЛІЗНИЦЯ: ГЮМРІ — КАРС І ТУРЕЦЬКИЙ ФАКТОР

TRIPР — це не лише про вантажівки. У межах угоди реанімується залізничне сполучення.

- 1) — І тут спливає Туреччина.
- 2) — Венс протиснув ідею відкриття залізниці ГЮМРІ (ВІРМЕНІЯ) — КАРС (ТУРЕЧЧИНА).

Навіщо це США? Їм потрібен наскрізний маршрут.

- 1) — Зараз вантажі з Азії до Європи йдуть або через росію (санкції), або морем (довго), або через Грузію (вузьке горлечко).
- 2) — Відкриття вірменської ділянки створює «ЗОЛОТУ ЛАНКУ» **СЕРЕДНЬОГО КОРИДОРУ**.

Туреччина як член НАТО отримує вигоду від транзиту і перестає блокувати Вірменію.

Це чиста прагматика:

— гроші перемагають старі образи.

5. ДРОНИ V-BAT: ПЕРША ЛЕТАЛЬНА ЗБРОЯ

Але дорогу треба охороняти не лише акціями, а й стволами.

І тут відбувається тектонічний зсув.

Вперше США офіційно продають Вірменії ЛЕТАЛЬНУ ЗБРОЮ.

— Йдеться про дрони V-BAT від компанії Shield AI.

Це не просто «літаючі камери». Це унікальні апарати вертикального зльоту.

 Їм не потрібні аеродроми (які легко розбомбити першим же ударом).

 Вони злітають з будь-якого п'ятачка в горах, з кузова пікапа.

Вони можуть висіти у повітрі 10+ годин, створюючи безперервний купол спостереження.

ЧОМУ ЦЕ ВАЖЛИВО?

Раніше США давали Вірменії лише біноклі та аптечки, боячись образити Азербайджан.

Тепер табу знято.

Вашингтон дає зрозуміти Баку:

— «Ми озброюємо нашого партнера, щоб ціна агресії стала неприйнятною».

6. NVIDIA І «ЦИФРОВИЙ ШОВКОВИЙ ШЛЯХ»

І вишенька на торті — технології.

— В угоді бере участь NVIDIA. Здавалося б, навіщо виробнику відеокарт лізти у гори Кавказу?

У рамках TRIPP у Вірменії створюється регіональний ДАТА-ХАБ ТА ЦЕНТР ШІ.

Офіційна версія: для «розумної митниці» та логістики.

Реальна, глибинна причина: **КОНТРОЛЬ РФ-САНКЦІЙ 2.0.**

Американці ставлять суперпотужні системи стеження на базі ШІ, щоб бачити кожну фуру, кожну коробку, що проїжджає через коридор.

🚫 Жодних «сірих схем».

🚫 Жодного реекспорту чипів до росії.

Вірменія стає не «дірою» для обходу санкцій (чого боявся Захід), а високотехнологічним фільтром.

7. ВИСНОВОК 2-ої ЧАСТИНИ

США не просто «допомагають» Вірменії.

Вони ІНТЕГРУЮТЬ її у свою глобальну економічну матрицю.

Це класичний американський підхід:

1 ЕНЕРГЕТИКА (з Частини 1) дає незалежність від газової труби.

2 ІНФРАСТРУКТУРА (TRIPP) прив'язує країну до світових ринків та капіталу BlackRock.

3 ТЕХНОЛОГІЇ (NVIDIA + Shield AI) дають інструменти контролю та захисту.

Вірменія перетворюється на **«Кавказький Сінгапур»** — маленький, технологічний, озброєний та вбудований у західну економіку вузол, який **«чіпати собі дорожче»**.

Але як на це реагують сусіди?

1) — Алієв у Баку посміхається, підписуючи свої папери, але тримає ніж за спиною. 2) — Іран у люті, розуміючи, що його оточують. А 3) — в самій Вірменії скоро вибори, і Венс привіз **13 мільярдів доларів не просто так**.

Про велику політичну гру, вибори-2026, реакцію Кремля і той самий видалений твіт Венса — читайте у завершальній, третій частині.

ДАЛІ БУДЕ...

№ 1.621-2

**ЯК США ЗАЙШЛИ У «ПІДЧЕРЕВ'Я» МОСКВИ І ЧОМУ
РОСІЯ ВТРАЧАЄ КАВКАЗ**

ЧАСТИНА 3

**ВЕЛИКА ГРА: ВИБОРИ, НЕРВОВІ СУСІДИ ТА ЦІНА
ОДНОГО ТВИТУ**

У перших двох частинах ми розібрали, як

- 1) — США змінюють енергетику Вірменії (SMR замість АЕС) та
- 2) — перехоплюють контроль над кордонами (проєкт TRIPP).

Здавалося б, живи та радій.

Але в геополітиці безкоштовний сир буває тільки в мишоловці, яка вже зачинилася за спиною російського ведмедя.

У цій фінальній частині ми поговоримо про ціну питання.

Про те, чому

- 1) — Венс поїхав не лише до Єревана, а й до Баку,
- 2) — навіщо він реально видалив свій твіт про Геноцид (спойлер: це пов'язано з потягами) і
- 3) — як 13 мільярдів доларів стануть головним аргументом на виборах 2026 року.

1. БАКИНСЬКИЙ БАЛАНС: ПОЦІЛУНОК З АЛІЄВИМ ЗА РОЗРАХУНКОМ

Щоб зрозуміти красу американської гри, треба дивитися на мапу ширше.

- 1) — Джей Ді Венс — прагматик до мозку кісток. Він розуміє: не можна збудувати фортецю у Вірменії, якщо Азербайджан її обстрілюватиме.

2) — Одразу після Єревана він вирушив до Баку до Ільхама Алієва. І там було підписано **ХАРТІЮ СТРАТЕГІЧНОГО ПАРТНЕРСТВА**.

США розіграли ідеальну партію на два фронти:

1 ДЛЯ БАКУ:

— Вашингтон визнає роль Азербайджану як ключового постачальника енергії до Європи (замість росії). Алієв отримує легітимність та гарантії, що санкцій проти його клану не буде, доки тече нафта.

2 ДЛЯ ЄРЕВАНА:

— В обмін на пряники для Алієва, США вимагають від Баку **НЕ СТРІЛЯТИ**. Безпека Вірменії тепер гарантується не російськими миротворцями (яких немає), а американськими інвестиціями в азербайджанську трубу.

Америка «зв'язує руки обом боксерам золотими кайданками».

Воювати стає невигідно — втратиш контракт із Заходом.

2. ВИБОРИ 2026: \$13 МІЛЬЯРДІВ ЯК «ПОДУШКА БЕЗПЕКИ»

Давайте називати речі своїми іменами.

Візит Венса — це СТАРТ ПЕРЕДВИБОРЧОЇ КАМΠΑНІЇ НІКОЛА ПАШИНЯНА.

— У 2026 році у Вірменії відбудуться парламентські вибори. Ситуація **складна**: рейтинг влади хитається, а проросійська опозиція (так звані «реваншисти» та старі клани) за підтримки грошей з Москви готує останній бій.

Пакет допомоги у \$13 МІЛЬЯРДІВ — це не просто чек. Це:

◆ \$9 МЛРД — на енергетику (ті самі реактори).

◆ \$4 МЛРД — на стабілізацію економіки та реформи.

Навіщо так багато? Це СТРАХОВКА ВІД ПОМСТИ РОСІЇ.

Вашингтон розуміє:

— щойно Вірменія почне реально йти, Москва може 1) — перекрити газ, 2) — закрити ринок для вірменського коньяку та 3) — влаштувати економічну блокаду (як вони люблять).

Ці 4 мільярди

— це «кеш» на виживання, щоб економіка не впала до виборів.

Посил виборцю простий:

- 1) — «Голосуєте за Пашиняна — отримуєте \$13 млрд, мир та технології».
- 2) — «Голосуєте за друзів Путіна — отримуєте війну, ізоляцію та злидні».

3. СКАНДАЛ З ТВИТОМ: ЧОМУ ВЕНС ПРОГНУВСЯ ПЕРЕД ТУРЕЧЧИНОЮ

Найгучніший скандал візиту — це зниклий пост у соцмережі X (Twitter).

Венс відвідав меморіал жертвам Геноциду Цицернакаберд. Написав зворушливий пост, використавши слово «ГЕНОЦИД».

Туреччина миттєво збудилася.

Ердоган пригрозив заблокувати усі домовленості.

 Пролунав дзвінок з Анкари.

 Через кілька годин ПОСТ ВЕНСА ЗНИК.

Вірменська громадськість була у люті. Але давайте увімкнемо холодну логіку. Чому Венс це зробив?

- 1) — Тому що на кону стояла ЗАЛІЗНИЦЯ ГЮМРІ — КАРС.
- 2) — Без згоди Туреччини проєкт TRIPP (транзитний коридор) не має сенсу. Якщо Туреччина не відкриє кордон, Вірменія залишиться у глухому куті.

Венс зробив вибір у стилі REAL POLITIK:

— він пожертвував символом (твітом) заради реального майбутнього (відкриття кордону).

Це жорсткий урок:

Америка — це не благодійний фонд історичної пам'яті.

Це бізнес-партнер. Якщо заради відкриття залізниці треба видалити твіт — вони видалять.

4. ПАНІКА В ТЕГЕРАНІ ТА БЕЗСИЛЛЯ МОСКВИ

Хто реально програв від цього турне?

● ІРАН: Для Тегерана це жах наяву.

Проект TRIPP з американським контролем (NVIDIA, BlackRock) фактично відрізає Іран від безконтрольного впливу на північ.

Іран опиняється у кільці: Туреччина (НАТО), Азербайджан (союзник Ізраїлю), а тепер і Вірменія (хаб США). «Перський маршрут» до росії перекривається американськими датчиками.

● РОСІЯ: Москва вдає, що «все йде за планом».

Лавров і Захарова сиплять сарказмом, але факти вбивчі:

1. Російські прикордонники йдуть з іранського кордону.
2. АЕС буде американською.
3. Вірменія закуповує зброю НАТО.

У Кремля залишився лише один інструмент

— дестабілізація зсередини через вуличні протести.

Але проти 13 млрд доларів навіть найгучніші гасла працюють погано.

5. ПІДСУМОК УСІЄЇ ТРИЛОГІЇ

Що ми маємо в сухому залишку за підсумками історичного лютого 2026 року?

1 ЗМІНА «ДАХУ»:

— Вірменія змінює діряву російську парасольку безпеки на американський залізобетонний купол.

2 ЦІНА СУВЕРЕНІТЕТУ:

— За захист доведеться платити повним допуском корпорацій США (BlackRock, Westinghouse) до управління країною. Вірменія стає «акціонерним товариством» під протекторатом Заходу.

3 НОВА МАПА:

— «Залізна завіса» зсувається. Тепер вона проходить не по кордону НАТО, а по південних кордонах Вірменії та Азербайджану, ізолюючи росію та Іран.

Візит Венса показав:

— «святе місце порожнім не буває».

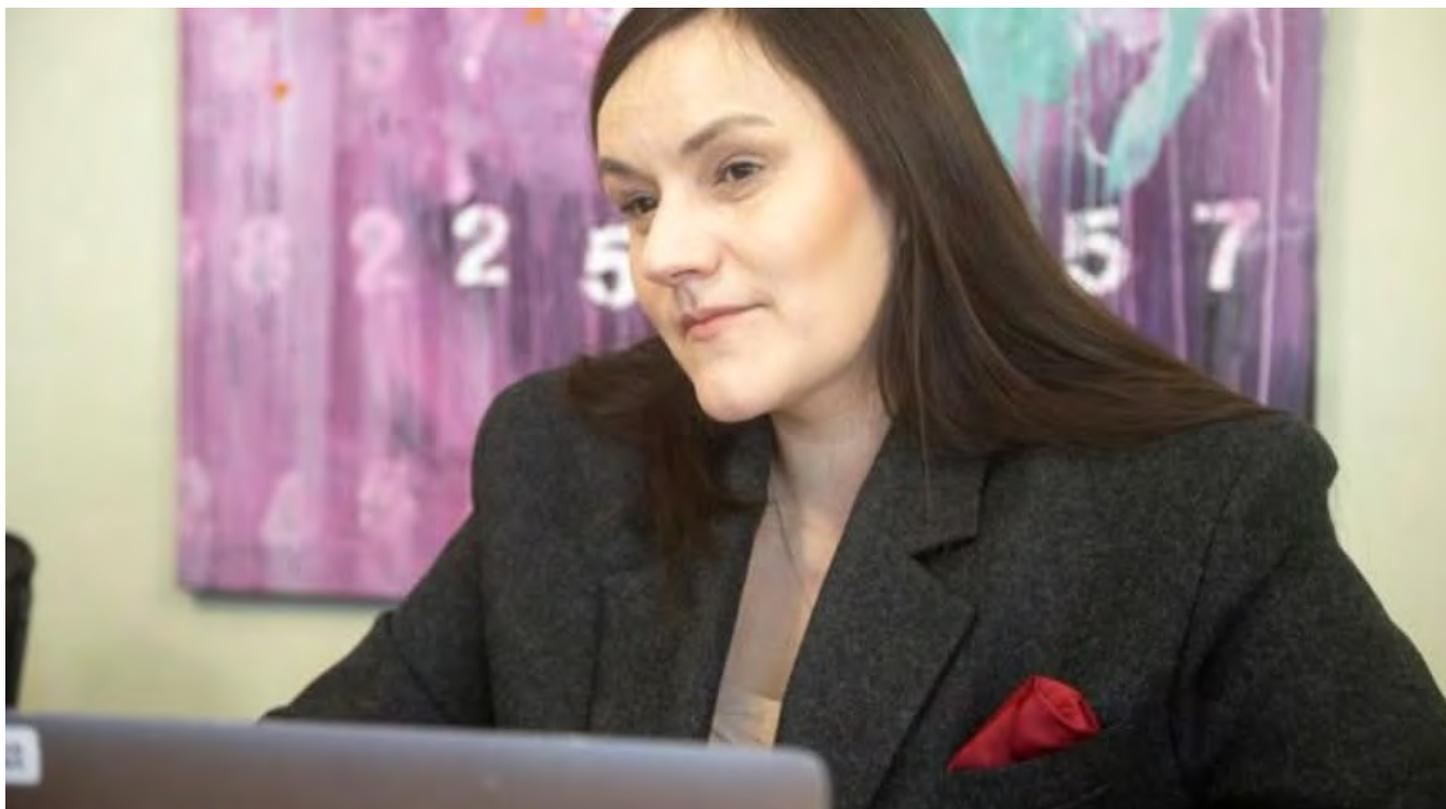
1) — Тільки-но росія послабила хватку і пішла в запій війни, на Кавказ прилетів Орел.

2) — І, судячи з обсягів інвестицій, він там звив гніздо на десятиліття.

КІНЕЦЬ СЕРІЇ

№ 1.622

Як в Україні програмують сценарій щонайменше відставання, а, скоріш, розпаду

2026-02-139

Телемарафон в культурі.

Обмеженість чиновників, що руйнує держави.

Що вмів СРСР, чого не вмів? І чого пострадянські функціонери так і не збагнули.

«Маю привілей в тому, що виховувалася з повним відчуженням від російської культури. Не вмю розмовляти російською мовою, не росла на російських фільмах, книжках, казках. Це абсолютно для мене чужа культура. Натомість, українська культура мені дуже люба, цінна і я справді щаслива, що життя дало нагоду її зміцнювати на цій позиції»,

— каже ціла віцепрем'єр-міністерка з гуманітарної політики - міністерка культури України пані Бережна.

При тому, інтерв'ю побудовано навколо теми національної безпеки.

Я не буду оцінювати наскільки адекватним є відчуження міністерки культури європейської країни від будь-якої культури у глобальному світі.

— Чи є це десь ще в світі привілеєм окрім України? У нас багато незрозуміло яких і невідомо з якого приводу вигаданих «привілеїв». Без жодного суспільного сенсу та глузду. Питання про те, чи подобаються всі ці привілеї суспільству риторичне.

Ми про інше.

...Про яку безпеку ти можеш говорити, якщо ти раз у раз підкреслюєш, що не маєш жодного уявлення про те, чому начебто протистоїш?...

Це апеляція до абстрактного чиновника, по суті, не персональна. Тому кажу «ти».

В такому випадку у тебе залишається лише один вихід

— тікати у сумнозвісне «психічне сховище». Намагатися заборонити геть усе.

Бо ти просто чогось не розумієш.

Більш того,

— ніде в цивілізованому світі розумно опонувати ти не зможеш. Бо взагалі не розумієш, не чула про що йдеться.

Ти вже програла, бо навіть не наважуєшся грати.

А твій супротивник грає. І має чим грати.

І тут хочу сказати ще про три речі

1. Просування безкінечного втручання чиновників в культуру та заборон - це той самий телемарафон.

Тобто банальна спроба поставити усіх творчих людей під контроль чиновників, які визначатимуть «немов би критерії». Як саме визначатимуть ми вже в країні побачили.

2. Фактичну небезпеку для України та українства така політика адмінзаборон та адмінвтручання давно вже продемонструвала по факту.

1) — По-перше, **ми не побачили розквіту та зростання конкурентоспроможності української культури упродовж приблизно двох десятиріч років.**

Навіть якщо врахувати перерву на біженця до Ростова, який книжок не читав.

2) — По-друге, **це що завгодно, але не просування на Захід.**

Бо воно проти духу сучасної західної цивілізації, яка розуміє значення звички до дослідження тем та джерел для пошуку самостійних рішень та інновацій.

І навіть, якщо ми туди, на Захід, якимось просунемося, то як хто? Лише як обмежені маргінали?

Бо конкурентоздатний продукт на Заході так не робиться.

Звісно, це дивно, але **«не всі чиновники від культури в Україні розуміють, яким чином складність творів, неоднозначність персонажів розвивають читача».**

Тому простіше заборонити. Відчути почуття контролю та влади. Щоправда, навряд чи ненадовго.

3. В принципі, я жив в країні, яка забороняла більш розуміючи, що робить, але теж задофіга.

Що з нею сталося? **Вона розсипалася.**

Бо так само не вирішувала реальні проблеми, а відволікала ресурси та увагу людей на нереальні.

Мала безліч ресурсів, великих технічних, спортивних, навіть визнаних світом культурних досягнень, проте не мала жодної інтелектуальної гнучкості.

Бо обмежені партчиновники та функціонери робили все, щоб набудувати безліч заборон та глухих кутів в гуманітарній сфері.

Тому та країна, при всіх її здобутках і непобудованих чиновництвом — ледь не до найдрібнішого — безлічі віл та палаців за кордоном, все одно розсипалася.

Навіть без усякої війни континентального масштабу...

№ 1.623

 Сергей Бережной
1 день · 🌐

Не називайте "толерантністю" будь-що.

"Толерантність" - це розуміння, що будь-яка людина має ті ж права, що і ти. Незалежно від раси, національності, орієнтації, релігії, місця проживання, освіти, you name it.

А ухилення від винесення принципів моральних оцінок або повна відмова від них – це не толерантність, це безпринципність. Не може бути "толерантності" до тероризму, порушення закону, агресивного невігластва та відвертої брехні, хоч би як російська пропаганда намагалася переконати свою аудиторію у протилежному. Не повторюйте цю маячню.

№ 1.624

Милин Дмитрий

59 мин. · 🌐

2026-02-14

...

Рубио отменил встречу с европейскими лидерами в Мюнхене по поводу Украины, сообщает FT.

Европейцы расценивают это как ослабление интереса Вашингтона к их участию в урегулировании конфликта, отмечает газета.

У госсекретаря была запланирована встреча в том числе с представителями Еврокомиссии, Германии, Польши и Финляндии. Причиной изменений был указан плотный график. Одно из должностных лиц ЕС назвало отмену «безумием», пишет FT.

Рубио же после Мюнхена отправится на встречу с Орбаном. Высокопоставленный чиновник Госдепа заявил, что визит направлен на дальнейшее **укрепление связей со страной, которая не придерживается генеральной линии Евросоюза и разделяет видение Трампа по миру на Украине**, говорится в статье.

Rubio skips Ukraine meeting with European leaders in Munich

US Secretary of State cancels attendance at last minute in move that EU official called 'insane'

№ 1.625-1

Президент зустрівся з українським скелетоністом
Владиславом Гераскевичем і нагородив його орденом
Свободи

2026-02-14

У Мюнхені Президент України Володимир Зеленський зустрівся з українським скелетоністом, членом національної олімпійської збірної команди України Владиславом Гераскевичем і його батьком, тренером збірної України зі скелетону Михайлом Гераскевичем.

Глава держави подякував Владиславу Гераскевичу за гідну позицію та вручив йому орден Свободи.

«З великою честю до вас і, безумовно, до всіх олімпійців наших, які підтримали вас, підтримали вашу позицію. Медалі важливі для України й для вас, але мені здається, що головне – хто ти. Я вважаю, що ви – особистість. І я впевнений, що всі інші результати, які так важливі для вас, безумовно, будуть. І в Україні будуть і чемпіони, і олімпійці. Головне, що є в Україні, – українці. Ви – уособлення такої людини», – сказав Президент.

Владислав Гераскевич подякував за величезну підтримку й наголосив, що Український народ цими днями об'єднався проти несправедливості.

«І, що найважливіше, зараз про цих спортсменів, які зображені на цьому шоломі, говорить справді весь світ. І попри свою загибель вони зараз привертають увагу до України. Вони об'єднують навколо України. І це насправді щось дуже особливе», – зазначив український атлет.

На шоломі Владислава Гераскевича зображені портрети 22 українських спортсменів і спортсменок, яких убила Росія. У ньому атлет хотів вийти на старт змагань зі скелетону на знак шани та пам'яті про всіх українських спортсменів, які більше ніколи не зможуть взяти участь у спортивних змаганнях через російську агресію.

Але за кілька годин до першого заїзду 12.02.2026 Міжнародний олімпійський комітет дискваліфікував Владислава Гераскевича.

(Ю.Т.— 9 лютого МОК зустрівся з тренером пана Гераскевича та заступником шефа місії НОК України, щоб пояснити, що шолом не відповідає правилам, і детально описати різні варіанти, доступні спортсменам для вираження себе.)

«Найважливіше – ми не намагаємося порушувати якісь правила й бути варварами. Ми будемо продовжувати все одно, попри все будемо продовжувати боротися за свої права», – додав спортсмен.

Михайло Гераскевич також розповів про підтримку, яку цей вчинок здобув не лише з боку українців, а й від друзів України з інших країн.

«Все, що ви зробили, – все правильно. І важливо, як люди відреагували. Дякуємо вам за це», – наголосив Президент.

№ 1.625-2

Хуцпа (від їд. חֲצֵפָה, івр. חֲצֵפָה, англ. *chutzpah*) — це **виняткова зухвалість, нахабство або наднахабство, що виходить за межі людського розуміння та паралізує опонента**. Це поняття, що походить з івриту, позначає крайню безсоромність, яка може бути як суто негативною, так і в позитивному сенсі (напористість). [↗](#)

Основні характеристики та контексти використання:

- **Класичний приклад:** Анекдотична ситуація, коли хлопець, який убив своїх батьків, просить суд про помилування, посилаючись на те, що він — сирота.
- **Значення:** Перекладається як «нахабство», «зухвалість», «хамство».
- **Позитивний відтінок:** У контексті ізраїльської культури чи бізнесу (наприклад, у Кремнієвій долині) хуцпа може означати неймовірну сміливість, самовпевненість і напористість, що дозволяє досягати успіху та втілювати сміливі ідеї.
- **Політичний контекст:** Вживається для опису цинічної брехні та перекручування фактів, наприклад, заяв, що суперечать очевидному. [↗](#)

Слово набуло широкого вжитку в англійській мові, а також у політичному та культурному дискурсі як термін для опису специфічної форми агресивної поведінки. [↗](#)

Рис1

Цинізм — це світоглядна позиція, що характеризується зухвалим, відверто зневажливим ставленням до загальноприйнятих норм моралі, етики, культури, цінностей та авторитетів. Він проявляється через сарказм, іронію, відсутність емпатії, егоцентризм та девальвацію «високих» ідеалів, виступаючи часто як психологічний захист або спосіб маніпуляції. Wikipedia +5

Основні аспекти цинізму:

- **Суть:** Нігілістичне ставлення до загального визнання та поваги.
- **Прояви:** Грубість, бездушність, насмішки, демонстративне нехтування правилами.
- **Причини:** Часто є захисним механізмом від емоційного болю, стресу або наслідком внутрішньої незадоволеності.
- **Функції:** Може використовуватися для досягнення цілей (зокрема, в кар'єрі/політиці), самоствердження або як захист від несправедливості.
- **Історичне коріння:** Походить від давньогрецької філософської школи кініків (Антисфен, Діоген), які зневажали умовності суспільства. Wikipedia +6

Цинізм часто пов'язують із негативними емоціями, але іноді він допомагає зберігати відповідальність та реалістичність у складних ситуаціях. Простір психологів +1

Рис2

№ 1.625-3

ПРО ОЛІМПІЙСЬКИЙ ШОЛОМ. І НЕ ТІЛЬКИ

2026-02-14

Ружанський

В мене просте питання до тих, хто справедливо обурюється дискваліфікацією нашого олімпійця за його шолом з зображеннями вбитих московитами українських спортсменів:

— А ніхто не думає, що якщо МОК дозволить таке робити, то усіляке проросійське гівно на Олімпіаді буде одягати шоломи, наприклад, "Україна бамбіла Бамбас"?

Що витягнуть розп'ятого "звірячими укронацистами" мальчика в трусіках і понесуть цю і подібну хуйню по трибунах?

Це ми в Україні знаємо правду і ціну московській пропаганді.

А на Заході, все трохи не так, як нам хочеться. І навіть не трохи.

Бо скажу неприємне, але очевидне:

— **Україна пройобує інформаційне протистояння москвитам у світі.**

Зеленський думає, що тусовка з лідерами західних країн все вирішує в сенсі проукраїнської пропаганди. І що цього достатньо.

1) — Але згадані лідери дивляться, в першу чергу, на власні рейтинги і на свої політичні перспективи, які залежать від населення їхніх країн.

2) — А думки у цього населення відносно України вже зовсім не такі, як в 2022 році.

Одна з проблем такого стану речей полягає у тому, що на Заході основні і головні ЗМІ у значній мірі вже втратили колишню довіру до себе у населення, яке шукає альтернативні джерела інформації і які знаходить зазвичай в соціальних мережах.

— А там москвити своїм гівном все доволі щільно удобрили.

Взагалі, **тема нашого, точніше, нашої влади, тотального інформаційного пройобу москвитам заслуговує окремого і не малого допису**, який я давно думав зробити і навіть вже накидав значну його частину.

Але кому це потрібно? До кого апелювати? До діючої української влади? Щось взагалі зміниться в цьому питанні?

Проте історія з шоломом українського олімпійця радісно підхоплена (*створена — ?*) Зеленським і К^о.

Бо в такий спосіб їм дуже легко продемонструвати свій «типу український патріотизм» і прикрити ним свою зрадницьку сутність.

№ 1.625-4

**ПОВНИЙ ТЕКСТ РІШЕННЯ МОК ПО
ДИСКВАЛІФІКАЦІЇ ГЕРАСКЕВИЧА УКРАЇНСЬКОЮ**

Посилання

Після ознайомлення з ним в мене виникло ще більше питань до нашого спортсмена.

Скелетоніст Владислав Гераскевич не допущений до участі в Іграх Мілан-Кортіна 2026 після відмови дотримуватися правил МОК щодо вираження думок спортсменами

2026-02-12

Надавши останню можливість, скелетоніст Владислав Гераскевич з України не зможе стартувати у своїй гонці на зимових Олімпійських іграх Мілан-Кортіна 2026 цього ранку.

Це рішення було прийнято **після його відмови дотримуватися Правил МОК щодо вираження думок спортсменами (Guidelines on Athlete Expression)**. Рішення ухвалила судова колегія Міжнародної федерації бобслею та скелетону (IBSF) на підставі того, що **шолом, який він мав намір носити, не відповідав правилам**.

Міжнародний олімпійський комітет (МОК) тому з жалем вирішив відкликати його акредитацію на Ігри Мілан-Кортіна 2026.

Незважаючи на численні обміни думками та особисті зустрічі між МОК і паном Гераскевичем, остання з яких відбулася сьогодні вранці з президенткою МОК Кірсті Ковентрі, **він не розглянув жодної форми компромісу.**

МОК дуже прагнув, щоб пан Гераскевич взяв участь у змаганнях. Саме тому МОК сів з ним за стіл, щоб знайти найбільш поважний спосіб задовольнити його бажання вшанувати пам'ять колег-спортсменів, які загинули внаслідок вторгнення Росії в Україну.

Суть цієї справи не в повідомленні, а в тому, де він хотів його висловити.

Пан Гераскевич міг демонструвати свій шолом під час усіх тренувальних заїздів. МОК також запропонував йому варіант демонстрації шолома одразу після змагань, проходячи через змішану зону.

Журба не виражається та не сприймається однаково в усьому світі.

— Щоб підтримати спортсменів у їхній жалобі, МОК створив багатоконфесійні центри в Олімпійських селах та місце для вшанування пам'яті, де горе можна висловити з гідністю та повагою. Також існує можливість носити чорну нарукавну пов'язку під час змагань за певних обставин.

Під час Олімпійських ігор спортсменам також надається низка можливостей вшанувати пам'ять та висловити свою позицію, зокрема

— в 1) — медійних змішаних зонах, у 2) — соціальних мережах, на 3) — прес-конференціях та в 4) — інтерв'ю.

Правила щодо вираження думок спортсменами стали результатом глобальної консультації 2021 року з 3.500 спортсменами з усього світу. Вони мають повну підтримку Комісії спортсменів МОК та комісій спортсменів міжнародних федерацій і національних олімпійських комітетів.

Пан Гераскевич отримував підтримку від МОК на останніх трьох зимових Олімпійських іграх.

1) — Кожного разу він був стипендіатом олімпійської солідарності.

2) — Після вторгнення Росії в Україну в 2022 році МОК також створив Фонд солідарності для українського спорту, щоб підтримати підготовку спортсменів до Олімпійських ігор Париж 2024.

Факти

9 лютого 2026 року, під час офіційних тренувальних заїздів чоловічого скелетону, IBSF повідомила МОК, що пан Гераскевич носив шолом із

зображеннями українських спортсменів, загиблих під час вторгнення Росії в Україну.

9 лютого МОК зустрівся з тренером пана Гераскевича та заступником шефа місії НОК України, щоб пояснити, що шолом не відповідає правилам, і детально описати різні варіанти, доступні спортсменам для вираження себе.

У листі від 10 лютого 2026 року МОК повідомив пана Гераскевича, що його шолом не відповідає Олімпійській хартії та іншим правилам, зокрема Правилам МОК щодо вираження думок спортсменами. Щоб вшанувати втрату колег-спортсменів, МОК запропонував пану Гераскевичу чорну нарукавну пов'язку та/або чорну стрічку як альтернативне рішення замість використання шолома.

На прес-конференції ввечері 10 лютого 2026 року пан Гераскевич заявив, що все одно використовуватиме шолом у змаганнях. Таким чином він публічно повідомив, що відкрито ігноруватиме Правила МОК щодо вираження думок спортсменами.

У другому листі від 11 лютого МОК ще раз повідомив пана Гераскевича, що йому не буде дозволено стартувати в чоловічому змаганні зі скелетону 12 лютого 2026 року в цьому шоломі.

Під час технічної перевірки екіпірування пана Гераскевича IBSF 11 лютого вдень він письмово підтвердив, що має намір носити шолом.

Після перевірки екіпірування відбулася ще одна особиста розмова з паном Гераскевичем та шефом місії НОК України в Олімпійському селі в Кортіні, щоб повторити позицію МОК та запропонувати альтернативи. Під час цієї розмови пан Гераскевич підтвердив свою позицію.

Сьогодні 12.02.2026 вранці, після прибуття на місце змагань, пан Гераскевич зустрівся з президенткою МОК Кірсті Ковентрі, яка ще раз, востаннє, пояснила йому позицію МОК. Як і на попередніх особистих зустрічах, він відмовився змінити свою позицію.

Цей курс дій має повну підтримку IBSF та федерацій зимових олімпійських видів спорту (WOF).

№ 1.626

Виступ Президента України на Мюнхенській безпековій конференції

2026-02-14

Щиро дякую!

Дорогі друзі!

Дякую вам за увагу до України, українського народу та за підтримку нашої незалежності, наших українців. І особливо хочу подякувати тим із вас, хто разом з нами не просто на словах і не тільки емоційно, не тільки у сподіванні на більшу безпеку, але й по-справжньому дієво, – реальною роботою, конкретною допомогою. От як Німеччина, як Марк, як Урсула, Антоніу, Роберта, і всім нашим друзям зі Сполучених Штатів та всім нашим європейським друзям дуже дякуємо за вашу підтримку. Дякуємо!

Якщо ви європейський лідер і якщо зустрілися з Марком Рютте, то ви точно почуєте слово PURL. І не один раз. Він починає й закінчує кожну розмову закликком підтримати PURL, і це правильно. Дякую, Марку!

PURL – це програма, завдяки якій ми купуємо в Америці ракети для «петріотів» та іншу зброю, що, звісно, рятує українців від російських ударів. Більшість ракет для ППО, які здатні зупинити російську балістику, приходять до нас саме завдяки PURL. А PURL існує завдяки Європі: це правда, Європа платить, щоб ми могли зупиняти балістичні удари.

Дякую всім, хто нам допомагає. Дякую!

І, **чесно кажучи**, одне з найгіршого, що може почути лідер у час війни, – це звіт від командувача Повітряних сил, що дивізіони ППО стоять пусті:

— відпрацювали по російських ракетах і поповнення не було, а розвідка каже, що нова російська масована атака – за день-два.

Буває так, що ми встигаємо завезти в Україну нові ракети для наших «петріотів» чи «насамсів» просто напередодні атаки, а іноді – в останній, найостанніший момент.

Я хочу окремо подякувати Німеччині, Норвегії, Нідерландам за їхнє сильне лідерство у Європі в наданні нам систем ППО. Дуже вам дякуємо!

Ці системи рятують наші життя. Дякую кожному лідеру Європи, який вкладається в PURL та інші спільні програми захисту. І я пишаюся нашими воїнами, які відбивають російські атаки, і нашою логістикою, яка це забезпечує вже чотири роки.

І я пишаюся нашим народом.

Верховна Рада України від імені Українського народу - громадян України всіх національностей,

Саме мужність і стійкість українців мають вирішальне значення. Наші люди заслуговують на вдячність. Вони заслуговують на повагу. Дуже вам дякую!

Чотири роки повномасштабної війни: сьогодні я хочу показати вам, що це означає насправді.

І хочу, щоб ви себе запитали, чи готові ви не просто до таких викликів, які несе російська агресія, викликів сучасної війни, але також до постійних спроб переконати світ, боротьби за підтримку, щоденного захисту інтересів своєї країни, як це доводиться робити Україні? Світ побудований на основі інтересів. І треба невтомно працювати, щоб узгоджувати інтереси й допомагати партнерам побачити, що це дає. А коли ви побачите, що насувається, чи зможете ви переконати тих, хто має вплив, діяти превентивно – зупинити зло, перш ніж воно все знищить?

Зараз ви можете побачити візуалізацію однієї з російських атак. Багато хто з вас уже був тут, у Мюнхені, коли в нас була ця атака. Росія використала 24 балістичні ракети, одну авіаційну керовану ракету та, уявіть собі, 219 ударних дронів. Проти наших міст: Києва, Дніпра, Одеси. Лише за один удар. Лише за одну ніч. Наша ППО використала для захисту ракети, які якраз зайшли від партнерів за кілька днів до атаки. Ракети прийшли в неділю – це так, – і в ніч

на четвер вони спрацювали на захист нашого неба. І це лише одна ніч. Але російські атаки відбуваються в Україні фактично щоночі. Принаймні раз на тиждень – масовані удари. Але все ж Україна витримала 1451 добу повномасштабної війни. Більше, ніж будь-хто передбачав.

Хочу, щоб ви правильно відчували масштаб цих атак проти України. Як бачите, тільки за цей один місяць, за січень, ми були змушені – так, ви це бачите – змушені захищатися від шести тисяч ударних дронів, більшість із них – «шахеда», і понад 150 російських ракет різних типів, і більш ніж п'ять тисяч КАБів. І так – кожен місяць. Уявіть собі це у вашому рідному місті: зруйновані вулиці, знищені будинки, підземні школи. Таким є повсякденне життя в Україні, звісно, через Росію. Уже чотири довгих роки.

Росія використовує багато балістики й робить комбіновані удари. І в основному проти наших електростанцій та інших об'єктів критичної інфраструктури. В Україні вже немає жодної електростанції, яка не була б пошкоджена російськими ударами, жодної!

Але у нас є генерація електрики. Завдяки нашим людям. Ми забезпечили роботу системи завдяки фізичному захисту об'єктів, а також завдяки кожному, хто допомагає нам із ППО.

Не менш важливо, що Україна досі зі світлом завдяки нашим людям – тисячам робітників, які працюють заради мільйонів. Коли я бачу наших енергетиків, наші ремонтні бригади, наших рятувальників, я бачу саме те, чого дуже часто не вистачає в політиці, а саме – справжньої самовідданості, уміння працювати на сто відсотків, щоб діяти невідкладно, справді екстрено. Не через місяць, не через рік чи два, а саме тут, саме зараз вони рятують життя. Усі ці роки. І багато політиків могли б повчитися – і мають, на мою думку, повчитися – у звичайних рятувальників, у звичайних ремонтних бригад, у звичайних енергетиків, – як діяти без зволікань.

Дякую. За час цієї війни зброя еволюціонує швидше, ніж політичні рішення на захист від неї. Коли іранський режим дав Росії перші «шахеда», – це була ще примітивна зброя, яку можна було знищити відносно легко. Тепер «шахед» інший. Реактивний. Працює у великому діапазоні висот. Може керуватися оператором у режимі реального часу. Може йти до цілі по «старлінку». Може нести на собі також інші дрони – бути маткою для FPV.

Війна часто відкриває зло, якого не очікували. І чим більше часу дають війні, чим більше ресурсів залишають агресору, тим страшніші будуть наслідки, тим страшніша еволюція зброї, еволюція самої війни.

Тим **страшніша еволюція Путіна.**

Я пригадую, як сприймали цю війну в перший рік.

Нам казали, що підтримка триватиме, але не в тому обсязі та з тією швидкістю, які необхідні для перемоги України – це правда – або поразки Росії.

Про що це було? Про час.

Ідея полягала в тому, що

— Америка може управляти ходом війни й ризиками ескалації так, щоб вийти до умов, коли 1) — росіяни більше не зможуть атакувати, а 2) — українці погодяться не повертати собі окуповану землю.

Про такий підхід попередньої американської адміністрації написав Боб Вудворд у книзі «Війна», описуючи те, що казав міністр оборони Америки Ллойд Остін: «Ми володіємо часом». Остін неодноразово повторював Джейку Саллівану: «Ми володіємо часом».

— І Вудворд пише, що Салліван «постійно у нього вчився».

— І, безумовно, ми вдячні за все, що отримали.

Але ви бачили, як це було, скільки часу нам довелося наполягати, наполягати, наполягати, щоб нам дозволили отримати щораз сильнішу зброю. Місяці на HIMARS, місяці на танки, роки на літаки – все вимагало часу.

Це не полегшувало ситуацію нікому. Адже насправді, коли війна – часом володіє тільки сама війна. І, звісно, використовує цей час проти людей. Тому жодного дня, жодної можливості не можна втрачати для захисту життя.

Це треба розуміти всім, хто прагне безпеки та миру. Кожен день має значення. І я вдячний кожному американському серцю, яке нам допомагало, незважаючи ні на що.

Дякую. Без вас – американців, європейців та всіх, хто нас підтримує, – було б дуже, дуже важко триматися. Дуже вам дякую!

Зараз на вулицях Мюнхена та інших міст люди просять про підтримку для свободи в Ірані. Ми це бачили. Україна не має кордонів з Іраном. Ми ніколи не перетинались інтересами з іранським режимом. Але іранські «шахеда», які вони продали Росії, убивають наших людей та руйнують нашу інфраструктуру. Іранський режим уже зробив і може ще зробити стільки зла, скільки багатьом іншим режимам не вдалося б і за століття. Але досі цей режим існує та сподівається пережити все, навіть цю кризу.

Сьогодні народ Ірану очікує від світу того, що нам було потрібно в Україні 24 лютого, коли почалося російське вторгнення: єдності, рішучості та швидкості. Безумовно, швидкості. Швидкості в наданні підтримки. І таким режимам не

можна давати час. Коли у них є час, це призводить тільки до того, що вони вбивають більше. Їх треба зупиняти одразу.

І саме так мало статися з аятолою – після того, як його режим розв'язав стільки воєн і забрав стільки життів, і з Путіним – після війни в Грузії, після Сирії, після окупації українського Криму у 2014 році.

Але навіть у таких обставинах, коли ми не маємо можливості визначити, скільки війна триватиме, ми робимо все, щоб життя тривало.

Україна зараз має більше досвіду, ніж будь-хто у світі, у захисті від будь-яких типів дронів.

Кожної ночі проти нас – не менше сотні «шахедів». Бувають напади по 400 чи 500 ударних дронів за ніч, і українці збивають завжди майже 90 відсотків, уявіть собі, таких дронів. Але все ще не 100. І ми робимо все, щоб збільшити цей відсоток збиття. Серед іншого, що ми використовуємо, у нас є різні типи перехоплювачів. І те, що ви бачите зараз, це, до речі, реальні кадри цих перехоплювачів.

Разом із партнерами ми щодня виробляємо їх усе більше. І ми вийдемо на рівень, коли будемо виробляти стільки, скільки достатньо, щоб «шахеда» втратили сенс для Росії. Але ключові слова тут – разом, разом із партнерами.

Немає такої держави у Європі, якій вистачило б тільки своїх технологій і фінансів для захисту в повномасштабній війні. Ніхто б не вистояв сам. Саме тому, поки ми вкладаємося в перехоплювачі й інший захист, Росія інвестує в руйнацію єдності між усіма нами, нашої з вами єдності, єдності в Європі, єдності в євроатлантиці. Вони хочуть це зламати. Чому? Бо наша з вами єдність – це найкращий перехоплювач для російських агресивних планів. Найкращий. І вона у нас досі є. І я хочу подякувати кожному з вас, хто підживлює єдність і робить її міцнішою. Наша єдність – це те, що нас захищає.

В Україні та у державах-партнерах уже працюють сотні виробництв.

У нас діє данська модель інвестицій – дякую, Метте, вашій команді, вашому народу – у виробництво зброї в Україні. Є наше спільне виробництво дронів тут, у Німеччині, вчора був офіційний старт. Дякую всім, і Фрідріху. Є спільна з Чехією артилерійська ініціатива. Бачу... Петре, вітаю! Дуже дякую! Багато робимо разом із нордичними країнами, також із Британією, Францією, Нідерландами, Італією та Польщею, також з Америкою, Канадою та Туреччиною. Важливі зміни в Японії завдяки уряду Прем'єр-міністерки, і ми всі цінуємо, що Японія з нами в Коаліції охочих. Є сильні рішення Європи, такі, як 90 мільярдів євро для нас на два роки. Дуже дякуємо! Це сильна гарантія фінансової стійкості для України. Дякую за кожне сильне рішення. За всю нашу спільну роботу.

Але не варто закривати очі на проблему: Росія все ще має спільників – режими, як-от Північна Корея, та компанії зі всього світу, зокрема багато з Китаю, які обходять санкції та постачають компоненти для російської зброї та російських ракет.

Крім того, Путін досі має гарантії фінансової стійкості. Значна частина цих гарантій – тут, у Європі, у європейських морях. Російські нафтові танкери досі вільно пересуваються повз береги Європи. У Балтійському морі. У Північному морі. І в Середземному. Загалом, Росія досі використовує понад тисячу танкерів. Кожен із них – це, фактично, плаваючий гаманець для Кремля.

Без грошей від нафти у Путіна не було б грошей на цю війну. Зробімо так, щоб це сталося.

Ми говорили про це нещодавно з Президентом Макроном, із Президенткою фон дер Ляєн, з іншими лідерами – і я дякую їм за налаштованість виправити ситуацію. Ми говорили, що варто модернізувати законодавство в Європі так, щоб можна було не просто тимчасово зупиняти російські танкери, але й блокувати – це важливо, – блокувати всі ці танкери й конфісковувати нафту. Те, що робить Америка з танкерами тіньового флоту поруч зі своїми берегами. І це справді працює. Без грошей від нафти у Путіна не було б грошей на цю війну. Зробімо так, щоб це сталося.

А зараз я хочу поговорити про ціну війни на землі.

Що означає один місяць війни для Путіна?

Лише в грудні наші військові знищили 35 тисяч солдатів окупанта. Це вбиті та важко поранені. У січні було трохи менше російських штурмів, отже, втрати Росії були близько 30 тисяч убитих і важкопоранених.

Навіть є чітка ціна, яку росіяни платять за кожен окупований кілометр української землі.

На Донецькому напрямку – а це один із найбільш жорстких напрямків – ціна кілометра для Росії зараз 156 осіб.

Зараз Путін не переймається цим. Але є рівень, на якому його це почне турбувати. Я впевнений.

Щомісяця Росія мобілізує 40 тисяч осіб. Трохи більше: іноді 42–43.

Не всі вони потрапляють на першу лінію фронту, тому загалом російський контингент на території України цього року не збільшується.

У нашої армії чітка задача: знищувати якомога більше російських окупантів, бо вони – окупанти. Задача цілком конкретна: не менш ніж 50 тисяч на місяць.

— Навіть для Росії це буде відчутно, я впевнений. І це впливатиме на рішення Путіна. Оскільки йдеться в основному про тих, хто на першій лінії: у штурмах, в ударах.

Пан *Ішінгер* сказав у інтерв'ю перед цією конференцією:

— поки Україна захищає Європу, небезпека не така вже велика.

І якщо говорити буквально – і, можливо, трохи цинічно, – то це сьогодні більш-менш так і є. Але подивіться на ціну. Подивіться на біль, який пережила Україна. Подивіться на страждання, з якими зіткнулася Україна.

Саме українці тримають зараз європейський фронт, і за спинами наших людей можуть бути незалежна Польща та вільні держави Балтії, може бути суверенна Молдова та Румунія без диктатури, і навіть один Віктор може думати про те, як ще наростити собі живота, а не як наростити армію, щоб не допустити російські танки знову на вулиці Будапешта.

Але ніхто з наших людей не обирає бути такими героями.

Україна не обирала цю війну.

— І неправильно припускати, що це триватиме вічно, що завжди можна буде існувати саме так – безпечно – за спинами українців.

Українці – люди, а не термінатори. Наші люди теж гинуть. Саме тому ми робимо все, щоб зупинити цю війну й гарантувати безпеку.

Але проблема в тому, що Путін просто нічим уже іншим не цікавиться. Путін не живе таким життям, як звичайні люди. Він не ходить вулицями. Його не побачиш десь у кафе. Його онуки не ходять у звичайний дитячий садочок десь у рідному місті. Він не уявляє життя без влади чи після влади. Його звичайні речі не цікавлять. Путін «радиться» більше з царем Петром і царицею Катериною про територіальні здобутки, ніж із кимось живим про реальне життя. Чи можете ви уявити Путіна без війни? Тільки чесно.

Зараз його увага прикута до України. І ніхто в Україні не вірить, що він колись відпустить наш народ. Але він не відпустить й інші країни Європи, бо не може відпустити саму ідею війни. Він може вважати себе царем, але насправді він – раб війни. Якщо він житиме ще років десять – ми розуміємо, що це можливо, – війна може повернутися чи розширитися.

Саме тому ми говоримо:

— повинні бути надійні гарантії безпеки. Як для України, так і для Європи. Сильні гарантії безпеки.

Ми чітко знаємо, що саме має бути в цих гарантіях.

І ми підготували сильні угоди для підписання з Америкою і з Європою.

Ми вважаємо, що угода про гарантії безпеки має передувати будь-якій угоді про завершення війни.

— Ці гарантії безпеки чітко відповідають на основне питання: як довго війни потім не буде.

Сподіваємося, що Президент Трамп почує нас. Ми сподіваємося, що Конгрес почує нас. Ми сподіваємося, що американський народ почує нас.

І ми вдячні за всю реальну допомогу. Дякуємо.

І ми зараз робимо все, реально все, щоб закінчити цю війну. І ця війна може закінчитися, а безпека може бути гарантована.

Перед початком вторгнення ми говорили світу: дійте зараз. Будь ласка, дійте превентивно, щоб вторгнення не було.

Я відправив нашого Головнокомандувача армії – тоді це був генерал Залужний – говорити з американською стороною, пояснювати, що Україні треба, щоб захиститись.

Я говорив: передай, що нам потрібні «джавеліни», «стінгери», справжня зброя, щось реальне, щоб зупинити російську армію. Щоб вони бачили, що ми не з голими руками. Це було дуже важливо.

Але найбільш дієве, що міг тоді дати генерал Міллі Україні та нашим військовим, це просто порада:

— «рийте траншеї».

З такою відповіддю повернувся мій Головнокомандувач.

Уявіть собі.

— У вас на кордонах сотні тисяч російських військових, маса військової техніки, а все, що ви чуєте, – це «рийте траншеї».

Тож якщо російські війська увійдуть у Литву – Боже збав, це просто як приклад, – або іншу країну на східному фланзі НАТО... Що тоді почують союзники?

— Вони почують, що «допомога вже в дорозі»? Сподіваюся.

— Чи вони почують «рийте траншеї»? Чи щось інше...

У нас має бути можливість дати жорстку відповідь на загрозу.

- (1) Саме тому ми говоримо про спільну європейську оборонну політику.
- (2) Саме тому нам потрібна підтримка США.
- (3) Саме тому Європі потрібна Україна.

Українська армія – найсильніша армія Європи.

— Завдяки нашим героям. І я вважаю, що просто нерозумно тримати цю армію поза межами НАТО. Але хай це принаймні буде ваше рішення, друзі, а не рішення Путіна.

І сьогодні серед тих речей, які найбільше об'єднують Європу, з'явився ще й страх.

— Це страх не того, що Україна може колись опинитися в НАТО – це страх про те, чи буде взагалі НАТО.

Але ми підтримуємо НАТО і сподіваємося, що з кожним днем НАТО ставатиме дедалі сильнішим. Дай Бог.

І саме зараз багато в чому наша співпраця з Європою, з іншими партнерами в НАТО і співпраця всередині Альянсу, зокрема історичне рішення про 5 % ВВП на оборону, – це відповідь на той страх.

Гадаю, це виправлення минулих помилок. І це інвестиція в майбутнє, у безпеку. І це гарантія, що НАТО не просто буде, а спрацює, якщо це, не дай Боже, знадобиться.

Пані та панове!

Зараз усе частіше різні колишні посадовці з тієї чи іншої країни говорять, що вони начебто попереджали про цю війну. Про те, що вторгнення буде.

1) — Вони «пригадують», що вони казали, і в більшості випадків значно прикрашають те, що було.

Але

2) — ніхто з них не може сказати, що вони дійсно зробили, щоб не допустити вторгнення.

Усі ці розповіді направлені на одне, лише одне,

3) – спробувати з себе зняти відповідальність.

Що бачила Росія у 2021 році?

1) — Путін сів на рівних із Президентом Сполучених Штатів у Женеві й відчув, що може переділити Європу і світ.

2) — Проти Росії не було превентивних санкцій і не було серйозних оборонних пакетів, які б показали нашу здатність протистояти Росії.

Ось зараз нашого чудового хлопця, нашого спортсмена Владислава Гераскевича на Олімпіаді дискваліфікували тільки за намір одягнути на змагання шолом із зображенням облич спортсменів, яких убила Росія в цій війні. Його дискваліфікували за намір.

Коли ми в 2021 році чітко бачили путінський намір і просили світ ввести превентивні санкції, щоб зупинити вторгнення, нам відповідали, що спочатку треба, щоб був злочин, а потім за нього може бути покарання.

Мені це сказала Камала Гарріс, я пам'ятаю.

1) — Але з Росією не можна залишати жодної лазівки, якою росіяни можуть скористатися, щоб почати війну.

2) — Як кажуть у Росії, спершу бий, а потім будемо розбиратися. Це їхній підхід до всього. Так вони починають війни. І так вони ведуть переговори – не для того, щоб закінчити війну, а щоб уникнути її закінчення й просто виграти час.

Так само, як зараз згадують про час перед російським вторгненням, що можна буде сказати про цей час через ще чотири роки?

Чи буде хтось із теперішніх сильних світу цього шукати, як зняти з себе відповідальність та виправдатися?

Як перед вторгненням були різні варіанти, так вони є й зараз.

Така моя думка.

І це спільний наш вибір – безпековий вибір.

Коли ми кажемо, що Росія не повинна отримати винагороди за цю війну, ми говоримо фактично те саме, що й перед вторгненням. Не можна дати Росії надію, що їй зійде з рук злочин. Усі мають реагувати вже на стадії наміру – наміру вбивати, спокуси продовжувати агресію.

Будь ласка,

— не забувайте момент, коли Росія почала ставитись до дипломатії найсерйозніше за чотири роки. Саме тоді, коли наші дипстрайки по російських нафтопереробних заводах почали давати результат, і коли всі заговорили про «томагавки».

Це повністю відображає, як мати справу з Росією й що саме Росія чує. Чує силу. Чим ми сильніше, тим реалістичніше мир.

Зараз багато часу йде на перемовини.

— Ми щиро сподіваємося, що тристоронні зустрічі наступного тижня будуть серйозними, змістовними та корисними для всіх нас.

Але, якщо чесно, буває таке враження, що сторони говорять про зовсім різне.

— Росіяни часто говорять про якийсь «дух Анкориджа», і ми всі можемо тільки здогадуватись, що саме вони мають на увазі.

— Американці часто повертаються до теми поступок, і ось це про поступки найчастіше звучить в контексті України, не Росії.

Європи в перемовинах фактично немає.

— **На мій погляд, це велика помилка.**

І саме ми, українці, намагаємось максимально підключити Європу, щоб інтереси та голос Європи враховувались.

Це дуже важливо.

— Україна ж раз за разом у перемовинах повертається до одного простого пункту, що мир може бути заснований тільки на чітких гарантіях безпеки. Там, де немає чіткої системи безпеки, завжди спалахує війна.

Україна робитиме все, дійсно все, щоб перемовини були успішними.

— Ми зробили ставку на цей процес. Завжди на зв'язку зі Стівом Віткоффом, із Джаредом Кушнером, з усіма, кого визначає Президент Трамп.

Сьогодні зустрічаємось з держсекретарем Марко Рубіо. І Україна хоче, щоб результатом усіх зусиль стали справжня безпека і справжній мир.

Справжній мир.

— Не те, що вийшло з Женеви у 2021 році.

— Не те, що росіяни так очікують від так званого «духу Анкориджа».

Здається, що

— Путін розраховує повторити Мюнхен. І не Мюнхен-2007, коли він ще тільки говорив про поділ Європи, а Мюнхен-1938, коли «попередній Путін» уже почав ділити Європу.

Буде ілюзією думати, що

— ця війна зараз може завершитись надійно –поділом України, – так само, як було ілюзією думати, що, заплативши Чехословаччиною, Європа уникне ще більшої війни.

І коли зараз запитують, якою може бути ціна угоди, наша відповідь:

— головне, щоб через чотири роки цивілізованому світу не довелося знову виправдовуватись, знову шукати, на кого б перекинути відповідальність, і не довелося знову шукати, на кого звалити провину.

Дорогі друзі!

Україна готова до угоди, яка принесе справжній мир нам, Україні, Європі.

Я впевнений, що цю війну можна закінчити – і закінчити з гідністю.

Це для нас найважливіше: з гідністю.

1) — Ми дали партнерам усе, що вважаємо необхідними параметрами такої угоди.

2) — Ми готові інвестувати у спільну безпеку все те, чого навчилися самі для власного захисту за роки цієї війни.

3) — Ми точно можемо відповісти на більшість із безпекових питань, які звучали тут, на конференції, вчора і звучатимуть сьогодні.

Саме зараз, коли ми спільно працюємо над

— захистом людських життів в Україні, ми

— будуємо нову систему, нову архітектуру безпеки та реагування,

— нові підходи для захисту життів у будь-якій країні Європи, коли це буде потрібно.

1) — Наша стіна дронів – це ваша стіна дронів.

2) — Наш досвід у сфері дронів – це частина вашої безпеки.

3) — Наша здатність зупиняти наступи та російські диверсії також може стати частиною вашої оборони.

Європі потрібна справжня спільна оборонна політика – так само, як у неї вже є багато спільного в економіці, правовій сфері та соціальній політиці.

Будь ласка, **звертайте увагу на Україну**.

Якби так було раніше, то не було б цієї війни.

Дякую. Слава Україні!

Милин Дмитрий

59 мин. · 🌐

2026-02-14

Рубио отменил встречу с европейскими лидерами в Мюнхене по поводу Украины, сообщает FT.

Европейцы расценивают это как ослабление интереса Вашингтона к их участию в урегулировании конфликта, отмечает газета.

У госсекретаря была запланирована встреча в том числе с представителями Еврокомиссии, Германии, Польши и Финляндии. Причиной изменений был указан плотный график. Одно из должностных лиц ЕС назвало отмену «безумием», пишет FT.

Рубио же после Мюнхена отправится на встречу с Орбаном. Высокопоставленный чиновник Госдепа заявил, что визит направлен на дальнейшее укрепление связей со страной, которая не придерживается генеральной линии Евросоюза и разделяет видение Трампа по миру на Украине, говорится в статье.

Rubio skips Ukraine meeting with European leaders in Munich

US Secretary of State cancels attendance at last minute in move that EU official called 'insane'

№ 1.627

Виступ Президента України на 58-й Мюнхенській конференції з питань безпеки 2022.02.19

19 лютого 2022 року

Повномасштабне вторгнення Росії в Україну розпочалося **24 лютого 2022 року** близько 4-5 ранку, ознаменувавши новий етап російсько-української війни. Ворог завдав ракетних ударів по інфраструктурі та розпочав наступ з півночі (в т.ч. з Білорусі), сходу та півдня (з Криму). Ця дата розділила життя українців на «до» та «після», ставши початком героїчного спротиву. [📌](#)

Україна хоче миру. Європа хоче миру. Світ каже, що не хоче воювати, а Росія – що не хоче нападати. Хтось із нас бреше.

Це ще не аксіома, але вже не гіпотеза.

Пані та панове!

Два дні тому я був на Донбасі, на лінії розмежування. Юридично – між Україною й тимчасово окупованими територіями. Фактично – розмежування між миром та війною. Де з одного боку – дитячий садочок, а з іншого – снаряд, що влучив у нього. З одного боку – школа, з іншого – снаряд, що прилітає на шкільний двір.

А поруч – 30 дітей. Які йдуть... ні, не в НАТО, а на уроки, до школи. У когось – фізика. Знаючи її елементарні закони, навіть діти розуміють, наскільки безглуздо звучать заяви про те, що ці обстріли ведуться з боку України.

У когось – математика. Діти без калькулятора можуть порахувати різницю між кількістю обстрілів у ці три дні та згадками про Україну в цьогорічному Munich Security Report.

А в когось – історія. І коли на шкільному подвір'ї з'являється воронка від бомби, у дітей з'являється питання: невже світ забув свої помилки XX століття?

До чого призводять спроби умиротворення? Як питання «Навіщо вмирати за Данциг?» обернулося необхідністю вмирати за Дюнкерк і за десятки інших міст Європи та світу. Ціною в десятки мільйонів життів.

Це страшні уроки історії. Я лише хочу переконатися, що ми з вами читали одні й ті ж книжки. А отже, однаково розуміємо відповідь на головне питання: як так сталося, що у XXI столітті у Європі знову йде війна й гинуть люди?

Чому вона триває довше, ніж Друга світова? Як ми дійшли до найбільшої безпекової кризи з часів холодної війни?

Для мене як Президента країни, що втратила частину території, тисячі людей і **біля кордонів якої зараз стоїть 150 тисяч російських військових, техніка й важке озброєння**, так от, для мене відповідь очевидна.

Архітектура світової безпеки крихка, потребує оновлення. Правила, про які світ домовився десятки років тому, більше не працюють. Не встигають за новими загрозами. Не дієві для їх подолання. Це сироп від кашлю, коли потрібна вакцина від коронавірусу. Система безпеки повільна. Вкотре дає збій. Через різні речі: егоїзм, самовпевненість, безвідповідальність держав на глобальному рівні. Як наслідок – злочини одних і байдужість інших. Байдужість, яка робить співучасником. Символічно, що я кажу про це саме тут. 15 років тому саме тут Росія заявила про намір кинути виклик глобальній безпеці. Чим відповів світ? Умиротворенням. Результат? Щонайменше – анексія Криму та агресія проти моєї держави.

ООН, яка має захищати мир і світову безпеку, не може захистити себе. Коли порушується її Статут. Коли один із членів Радбезу ООН анексує територію однієї із засновниць ООН. А Кримську платформу – формат, мета якого – деокупація Криму мирним шляхом і захист прав кримчан, сама ООН ігнорує.

Три роки тому саме тут Ангела Меркель сказала: «Хто підбере уламки світового порядку? Тільки всі ми разом». Аудиторія аплодувала стоячи. Та, на жаль, колективні овації не переросли в колективні дії. І зараз, коли світ говорить про загрозу великої війни, постає питання: а чи лишилося що підбирати? Архітектура безпеки у Європі та світі майже зруйнована. Пізно думати про ремонт, час будувати нову систему. Людство робило це двічі, сплативши надто високу ціну – дві світові війни. У нас є шанс зламати цю тенденцію, поки вона не стала закономірністю. І почати побудову нової системи до мільйонів жертв. Маючи давні уроки Першої і Другої світової війни, а не власний досвід можливої, не дай боже, третьої.

Я казав про це тут. І на трибуні ООН. Що у XXI столітті більше немає чужої війни. Що анексія Криму і війна на Донбасі – це удар по всьому світу. І це не війна в Україні, а війна у Європі. Казав на самітах і форумах. У 2019, 2020, 2021 роках. Невже світ зможе почути мене у 2022-му?

Це вже не гіпотеза, але ще не аксіома. Чому? Потрібні докази. Вагоміші, ніж слова у твіттері чи заяви у ЗМІ. Потрібні дії. Саме світу, а не тільки нам.

Ми будемо захищати свою землю, маючи підтримку партнерів чи не маючи. Надають нам сотні одиниць сучасної зброї чи п'ять тисяч шоломів. Ми цінуємо будь-яку допомогу, але всі мають розуміти – це не благодійні внески, про які Україна має просити чи нагадувати.

Не благородні жести, за які Україна має низько вклонятися. Це ваш внесок у безпеку Європи та світу. Де Україна вісім років є надійним щитом. І вісім років стримує одну з найбільших армій світу. Яка стоїть уздовж нашого кордону, а не кордонів країн ЄС.

І «Гради» летіли в Маріуполь, а не у європейські міста. І після боїв у майже півроку зруйновано аеропорт у нас у Донецьку, а не у Франкфурті. І гаряче завжди в Авдіївській промці – там було гаряче в останні дні, а не на Монмартрі. І жодна країна Європи не знає, що таке військові поховання щодня в усіх регіонах. А жоден європейський лідер – що таке регулярні зустрічі з родинами загиблих.

Хай там як, ми будемо захищати свою прекрасну землю – стоїть у нас на кордоні 50 тисяч, 150 чи один мільйон солдатів будь-якої армії.

- 1) — Щоб дійсно допомогти Україні, **не потрібно казати, скільки їх – військових, техніки.** Потрібно сказати, а скільки нас.
- 2) — Щоб дійсно допомогти Україні, **не треба постійно говорити тільки про дати ймовірного вторгнення.**

Ми будемо захищати свою землю і 16 лютого, і 1 березня, і 31 грудня. Нам набагато більше потрібні інші дати. І всі чудово розуміють, які.

Завтра в Україні – День Героїв Небесної Сотні. Вісім років тому українці зробили свій вибір, багато хто віддав за цей вибір життя. Невже через вісім років після цього Україна має постійно закликати до визнання європейської перспективи?

З 2014 року Росія переконує, що ми обрали помилковий шлях, що у Європі нас ніхто не чекає. Хіба не Європа має постійно говорити й доводити діями, що це неправда? Хіба не ЄС має сьогодні сказати: наші громадяни позитивно ставляться до вступу України в Союз. Чому ми уникаємо цього питання? Хіба Україна не заслуговує на прямі чесні відповіді?

Це стосується й НАТО. Нам кажуть: двері відкриті. Але поки що стороннім вхід заборонено. Якщо не всі члени Альянсу хочуть нас бачити або всі члени Альянсу не хочуть нас бачити – скажіть чесно. Відкриті двері – це добре, але нам потрібні відкриті відповіді, а не роками незакриті питання. Хіба право на правду не входить до наших розширених можливостей? Найкращий час для неї – найближчий саміт у Мадриді.

РФ заявляє, що Україна прагне вступу до Альянсу, щоб повернути Крим силовим шляхом. Тішить, що слова «повернути Крим» з'являються в їхній

риториці. Але вони неухважно читали статтю 5 Статуту НАТО: колективні дії передбачені для захисту, а не нападу. **Крим і окуповані райони Донбасу неодмінно повернуться до України, але тільки мирним шляхом.**

Україна послідовно виконує Нормандські домовленості й Мінські.

Їхній фундамент

– беззаперечне визнання територіальної цілісності й незалежності нашої держави.

Ми прагнемо дипломатичного врегулювання збройного конфлікту. Зауважу: виключно на основі міжнародного права.

То що ж насправді відбувається в мирному процесі?

Два роки тому з президентами Франції, Російської Федерації, канцлером Німеччини ми домовилися про повномасштабне припинення вогню.

І Україна ретельно дотримується цих домовленостей. Ми максимально стримані на тлі постійних провокацій. Ми постійно вносимо пропозиції в межах «Нормандської четвірки» й Тристоронньої контактної групи.

І що ми бачимо? Снаряди й кулі з того боку. Гинуть і зазнають поранень наші бійці та мирні громадяни, руйнується цивільна інфраструктура.

Останні дні стали особливо показовими. Сотні масованих обстрілів зі зброї, забороненої Мінськими домовленостями.

Важливо також припинити обмежувати допуск спостерігачів ОБСЄ на ТОТ України. Їм погрожують. Їх залякують. Заблоковані всі гуманітарні питання.

Ще два роки тому я підписав закон про безумовний допуск представників гуманітарних організацій до утримуваних осіб. Але на тимчасово окупованих територіях їх просто не пускають. Після двох обмінів полоненими цей процес заблоковано, хоча Україна передавала погоджені списки. Катування й нелюдські тортури у сумнозвісній тюрмі «Ізоляція» в Донецьку стали символом порушення прав людини.

Відкриті нами в листопаді 2020 року два нові КПВВ у Луганській області так і не запрацювали – і тут бачимо відверту обструкцію під надуманими приводами.

Україна робить усе можливе, аби зрушити обговорення і політичних питань. У ТКГ, у Мінському процесі лежать наші пропозиції – драфти законів, але все заблоковано – ніхто про них не говорить. Україна вимагає негайно розблокувати переговорний процес. Але це не означає, що пошуки миру обмежені виключно ними.

Ми готові шукати ключ до закінчення війни в усіх можливих форматах і майданчиках: Париж, Берлін, Мінськ. Стамбул, Женева, Брюссель, Нью-Йорк, Пекін – мені не важливо, у якій точці світу домовлятися про мир в Україні.

Не важливо, за участю чотирьох країн, семи чи ста, головне, щоб серед них були Україна та Росія. Що дійсно важливо – це розуміння, що мир потрібен не лише нам, мир в Україні потрібен світу. Мир і відновлення цілісності у міжнародно визнаних кордонах. І тільки так. І сподіваюся, ніхто не думає про Україну, як про зручний і вічний буфер між Заходом і РФ. Цього не буде ніколи. Цього ніхто не допустить.

Інакше – хто наступний? Держави НАТО змушені будуть захищати одна одну? Хочеться вірити, що Північноатлантичний договір і стаття 5 будуть дієвішими, ніж Будапештський меморандум.

За відмову від третього у світі ядерного потенціалу Україна отримала гарантії безпеки. Тієї зброї у нас немає. Безпеки у нас немає також. Немає й частини території нашої держави, що за площею більша, ніж Швейцарія, Нідерланди чи Бельгія. А головне – немає мільйонів наших громадян України. Усього цього немає.

А отже – дещо є.

Це право

– право вимагати перейти від політики умиротворення до забезпечення гарантій безпеки та миру.

З 2014 року Україна тричі намагалася скликати консультації держав – гарантів Будапештського меморандуму. Тричі – безуспішно. Сьогодні Україна зробить це вчетверте. Я як Президент – уперше. Але і Україна, і я робимо це востаннє.

Я ініціюю проведення консультацій у межах Будапештського меморандуму. Скликати їх доручено міністру закордонних справ. Якщо вони знову не відбудуться або за їх результатами не буде гарантій безпеки для нашої держави,

— Україна матиме повне право вважати, що Будапештський меморандум не працює і всі пакетні рішення 1994 року поставлені під сумнів.

Також я пропоную в найближчі тижні скликати саміт держав – постійних членів Радбезу ООН за участю України, Німеччини та Туреччини з метою розв'язання безпекових викликів у Європі. І напрацювання нових, дієвих безпекових гарантій для України. Гарантій сьогодні, поки ми не є членом оборонного Альянсу. І фактично перебуваємо в сірій зоні – у безпековому вакуумі.

Що ще ми можемо зробити зараз?

- 1) — Продовжити дієво підтримувати Україну, її обороноздатність. Надання Україні чіткої європейської перспективи, наявних для країн-кандидатів інструментів підтримки, чітких і осяжних часових меж вступу в Альянс.
- 2) — Підтримати трансформації в нашій країні.
- 3) — Створити для України Фонд стійкості та відновлення, програму ленд-лізу, постачання новітніх озброєнь, техніки, обладнання для нашої армії – армії, яка захищає всю Європу.
- 4) — Виробити ефективний пакет превентивних санкцій для стримування агресії. Гарантувати енергетичну безпеку України, забезпечити її інтеграцію в енергетичний ринок ЄС, коли Nord Stream 2 використовується як зброя.

Всі ці питання потребують відповідей

І поки замість них – тиша. І поки буде тиша – тиші не буде на сході нашої держави. Тобто – у Європі. Тобто – у цілому світі. Сподіваюся, це вже нарешті розуміє весь світ, розуміє Європа.

Пані та панове!

Я дякую всім державам, які сьогодні підтримали Україну.

І словом, і деклараціями, і конкретною допомогою. Тим, хто сьогодні на нашому боці. На боці правди й міжнародного права. Я не називаю вас поіменно – не хочу, щоб деяким іншим країнам було соромно. Але – це їхня справа, це їхня карма. І це на їхній совісті. Щоправда, не знаю, як вони зможуть пояснити свої дії двом убитим і трьом пораненим вже сьогодні в Україні солдатам.

А головне – трьом дівчаткам із Києва. Одній – десять, другій – шість, третій – всього рік. Сьогодні вони лишилися без батька. О 6-й годині ранку за центральноевропейським часом. Коли український розвідник, капітан Антон Сидоров загинув унаслідок обстрілу з артилерійської зброї, що заборонена Мінськими угодами. Я не знаю, про що саме він подумав у останню мить свого життя. Він точно не розумів, яка адженда потрібна комусь для зустрічі, щоб закінчити війну.

Але він точно знає відповідь на питання, яке я озвучив на початку. Він точно знає, хто з нас бреше.

Вічна пам'ять йому. Вічна пам'ять усім загиблим сьогодні й за роки війни на сході нашої держави.

Дякую.

Сегодняшняя речь Марко Рубио — не о тактике и не о фронтах.

2026-02-14

Любарский

Это разговор о судьбе западной цивилизации. О том, что кризис Запада — внутренний, ценностный и системный — куда опаснее любого внешнего противника.

Европа услышала привычный политический звук — «хороший и плохой полицейский», как это уже было после выступления Джей Ди Вэнс на прошлой Мюнхенской конференции.

Но послыл остаётся тем же:

— **вопрос стоит не о границах, а о выживании модели.**

Посмотрите эту речь внимательно. Не через призму партийной симпатии, а через призму простого вопроса:

— **что произойдёт с Западом, если он проиграет не войну, а самого себя?**

Мы собрались как представители исторического союза, который однажды уже спас и изменил мир.

В 1963 году, когда началась эта конференция, Европа была разделена, линия между коммунизмом и свободой проходила через Германию, а мир недавно стоял на грани ядерной катастрофы. Победа тогда не была гарантирована.

Но нас объединяло не только то, против чего мы боролись, а то, за что мы боролись.

Европа и Америка действовали вместе — и вместе победили.

— Континент был восстановлен, народы процветали, стена пала, а цивилизация вновь стала целостной.

Однако эйфория победы породила опасную иллюзию — что

1) — история завершилась, что 2) — либеральная демократия неизбежна повсюду, что 3) — торговля заменит государственность, что 4) — глобальный порядок заменит национальный интерес и что 5) — мир без границ станет новой нормой.

Это оказалось заблуждением.

— Оно игнорировало 1) — человеческую природу и 2) — уроки тысячелетней истории.

Под влиянием этой иллюзии мы допустили

1) — деиндустриализацию, добровольно 2) — передали контроль над ключевыми цепочками поставок, 3) — стали зависимыми от соперников, 4) — ослабили собственные оборонные возможности и 5) — поставили абстрактные международные конструкции выше суверенитета.

— 1) — Массовая миграция, 2) — утрата экономической самостоятельности и 3) — стратегическая уязвимость — это не случайность, а следствие политических решений.

Фундаментальный вопрос заключается не в технических параметрах обороны, а в том, что именно мы защищаем.

Армии не сражаются за абстракции.

1) — Они сражаются за народ, за нацию, за образ жизни.

2) — Мы защищаем великую цивилизацию, имеющую основания гордиться своей историей и быть уверенной в своём будущем.

Мы — часть одной цивилизации.

1) — Западной цивилизации.

2) — Нас связывают века общей истории, христианская вера, культура, язык, наследие и жертвы предков. Судьба Европы никогда не будет для Америки безразличной. Две мировые войны доказали: наши судьбы переплетены.

Именно поэтому,

1) — Соединённые Штаты при президенте Трампе начинают курс обновления и восстановления.

Мы намерены

2) — вернуть экономическую мощь, восстановить промышленность, укрепить обороноспособность, восстановить контроль над границами и национальными интересами.

И хотя мы готовы, если потребуется, сделать это в одиночку, наше предпочтение и наша надежда — сделать это вместе с вами, нашими друзьями в Европе.

(1) Мы хотим сильных союзников, способных защищать себя.

(2) Мы хотим союзников, которые гордятся своей культурой и наследием.

(3) Мы не заинтересованы быть вежливыми хранителями управляемого упадка.

(4) Мы стремимся к возрождению величайшей цивилизации в истории человечества.

Упадок — это выбор.

Наши предшественники отказались его сделать.

1) — После 1945 года, когда Европа лежала в руинах и казалось, что западная эпоха завершилась, они приняли другое решение.

2) — **Они выбрали восстановление, союз и силу.**

Сегодня мы стоим перед аналогичным выбором.

Этот новый союз должен быть направлен не только на 1) — военное сотрудничество, но и на 2) — формирование будущего.

— Совместная 1) — реиндустриализация, 2) — развитие передовых технологий, 3) — контроль над критически важными ресурсами, 4) —

экономическое лидерство в XXI веке — всё это возможно только при действии как единой цивилизации.

Мы не должны позволять страху — будь то страх войны, технологий или других вызовов — парализовать нас.

— Единственный страх, который должен нас волновать, — это страх оставить нашим детям более слабые и менее свободные нации.

Запад унаследовал нечто уникальное и незаменимое. Это не просто геополитический союз, а цивилизационная общность.

Действуя вместе, мы можем

— восстановить 1) — ясное понимание самих себя, 2) — укрепить своё место в мире и 3) — сдерживать силы, стремящиеся к цивилизационному стиранию.

В эпоху разговоров о конце трансатлантической эры необходимо ясно заявить:

— это не наша цель и не наше намерение.

Америка может находиться в Западном полушарии, но она навсегда останется ребёнком Европы.

1) — Мы уже однажды доказали, что способны совместно изменить ход истории.

2) — И сегодня Соединённые Штаты предлагают Европе пройти этот путь снова — не ради прошлого, а ради будущего западной цивилизации.

№ 1.629-1

Ласкаво просимо до нашої Нової Ери.

Як ми її назвемо?

**Welcome to Our New Era.
What Do We Call It?**

Thomas L. Friedman is the foreign affairs Opinion columnist. He joined the paper *The New York Times* in 1981, after which he served as the Beirut bureau chief in 1982, Jerusalem bureau chief in 1984, in Washington as the diplomatic correspondent in 1989 and later the White House correspondent and economic correspondent.

Mr. Friedman was awarded the 1983 Pulitzer Prize for international reporting (from Lebanon) and the 1988 Pulitzer Prize for international reporting (from Israel). He also won the 2002 Pulitzer Prize for commentary.

Протягом останніх кількох років я мусив ставити собі питання, якого ніколи раніше в житті не ставив: **як нам назвати епоху, в якій ми живемо сьогодні?**

Я народився в епоху «холодної війни», і більша частина моєї кар'єри колумніста припала на «післяхолодний період». Остання епоха — десятиліття з 1989 року, що характеризувалися однополярним домінуванням Америки — завершилася у 2020-х роках

- 1) — хаотичним виведенням американських військ з Афганістану, після чого
- 2) — відбулося повномасштабне вторгнення Росії в Україну, яке підірвало європейську архітектуру безпеки часів холодної війни та постхолодної війни, а потім
- 3) — Китай став справжнім рівноправним економічним та військовим суперником США.

Моя перша думка полягала в тому, що ми повинні назвати цю нову епоху «після-післяхолодної війни», але це не мало сенсу.

Ні, ми досягли моменту, який є набагато більшим, ніж наслідки переважно біполярного суперництва наддержав, що виникло в середині-кінці 1940-х років.

Це народження чогось нового та надзвичайно складного, до чого ми всі повинні адаптуватися, і швидко — *але як це назвати?*

— Багато кліматологів називають нашу нинішню епоху «*антропоценом*» — першою кліматичною епохою, керованою людиною. Багато технологів називають її «інформаційною епохою» або тепер «епохою штучного інтелекту».

CURRENT ISSUE ARCHIVE BOOKS PODCAST

FOREIGN AFFAIRS

NEWSLETTERS LOG IN SUBSCRIBE MENU ☰

The Return of Geopolitics

The Revenge of the Revisionist Powers

WALTER RUSSELL MEAD

May/June 2014 Published on April 17, 2014

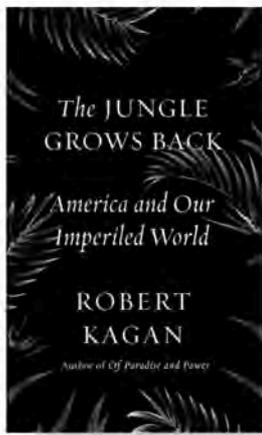

WALTER RUSSELL MEAD is James Clarke Chace Professor of Foreign Affairs and Humanities at Bard College and Editor-at-Large of *The American Interest*. Follow him on Twitter @wrmead.

[More by Walter Russell Mead →](#)

Russian servicemen in historical uniforms take part in a military parade in Moscow's Red Square, November 3, 2011.
DENIS SINYAKOV / COURTESY REUTERS

Деякі стратеги воліють називати її «*поверненням геополітики*» або, як сказав історик Роберт *Каган*, «*джунглі знову відростають*» .

BOOK

The Jungle Grows Back: America and Our Imperiled World

Robert Kagan

Release Date: September 18, 2018

Але жоден з цих термінів не охоплює повного злиття, що відбувається між прискоренням 1) — зміни клімату та швидкими 2) — трансформаціями в технологіях, біології, когніції, зв'язку, матеріалознавстві, геополітиці та геоekonomіці.

Вони спричинили вибух усіляких речей, що поєднуються з усілякими іншими речами — настільки, що куди не глянь сьогодні, бінарні системи поступаються місцем полісистемам.

- 1) — Штучний інтелект мчить до «поліматичного штучного загального інтелекту»,
- 2) — зміна клімату переростає в «полікризу»,
- 3) — геополітика еволюціонує в «поліцентричні» та «поліаморні» угруповання,
- 4) — колись бінарна торгівля розсіюється на «поліекономічні» мережі постачання, а
- 5) — наші суспільства диверсифікуються у все більш «поліморфні» мозаїки.

Як оглядач у закордонних справах, мені тепер доводиться відстежувати вплив та взаємодію

— не лише 1) — наддержав, а й 2) — надрозумних машин, 3) — надрозумних осіб, які використовують технології для розширення свого впливу, та 4) — надглобальних корпорацій, а також 5) — надштормів та наддержав, що зазнають краху, таких як Лівія та Судан.

Одного разу я розмірковував над усім цим із Крейгом Манді, колишнім керівником відділу досліджень та стратегії в Microsoft. Я сказав йому, що

— майже в кожній галузі, про яку я писав останнім часом, старі бінарні системи лівих і правих поступаються місцем численним

взаємопов'язаним, і в процесі цього руйнується цілісність як парадигм холодної війни, так і парадигм після холодної війни.

У якийсь момент Манді сказав мені: «Я знаю, як ви повинні назвати цю нову еру: Полицен».

Це був неологізм — слово, яке він просто вигадав на місці, а не було у словнику. Зізнаюся, воно дивне, походить від грецького «полі», що означає «багато». Але мені одразу здалося, що це правильна назва для цієї нової епохи, де — завдяки смартфонам, комп'ютерам та повсюдному зв'язку — кожна людина та кожна машина дедалі більше мають голос, який потрібно почути, та важіль впливу один на одного та на планету з раніше немислимою швидкістю та масштабом.

Отже, ласкаво просимо до Полицену. Це була цікава подорож сюди.

1. Краще, ніж будь-яка людина

Моя подорож крізь фазові зміни, що привели мене до Polycene, почалася влітку 2024 року, через два роки після першого випуску ChatGPT, коли я зустрівся з Манді для серії навчальних посібників зі штучного інтелекту. За ці роки мені дуже пощастило створити мережу експертів з різних предметів, яких я називаю репетиторами. Вони стали як дорогими вчителями, так і друзями, а Манді, спочатку розробник суперкомп'ютерів, є моєю постійною людиною з питань обчислювальної техніки з 2004 року.

Одним із перших пояснень, які він мені пояснив, було те, що святим Граалем революції штучного інтелекту є створення машини, здатної до «поліматичного штучного загального інтелекту». Це була б машина, яка могла б опанувати фізику, хімію, біологію, інформатику, філософію, Моцарта, Шекспіра та бейсбол краще, ніж будь-яка людина, а потім міркувати в усіх цих дисциплінах на високовимірному рівні, вищому, ніж будь-яка людина коли-небудь могла б, щоб отримати проривні ідеї, яких жодна людина ніколи не могла б досягти.

Хоча деякі скептики вважають, що ми ніколи не зможемо побудувати машину з по-справжньому поліматичним штучним інтелектом (ЗШІ), багато інших, включаючи Манді, вважають, що **це питання часу, а не чи станеться це**.

Це вражаюча **зміна фази в когнітивних процесах**, яку ми переживаємо:

— ми переходимо від програмованих обчислень — де комп'ютер міг відображати лише проникливість та інтелект людини, яка його запрограмувала — до поліматичного штучного інтелекту (ЗШІ).

Саме тут ви, по суті, описуєте бажаний результат, а ШІ поєднує проникливість, креативність та широкі знання, щоб з'ясувати решту.

Ми зміщуємо межі пізнання, стверджує Манді, від того, що люди можуть уявити та запрограмувати, до того, що комп'ютери можуть самостійно відкривати, уявляти та проектувати.

Це прабатьківщина всіх фазових змін у обчислювальній техніці — і поворотний момент на рівні виду.

2. Еволюція мікрочіпів

Все це стало можливим завдяки еволюції мікрочіпів від двійкової до полімерної системи.

1) — В двійкову епоху чіпи обробляли дані послідовно — перемикаючись між 0 та 1 для виконання однієї інструкції за іншою.

2) — В полімерну епоху чіпи можуть обчислювати паралельно — тисячі менших завдань обробляються одночасно, кожне з яких знає про інші та взаємодіє з ними.

Великий прогрес у паралельній обробці на початку 2000-х років зробив можливим сучасний ШІ.

Він дозволив комп'ютерам отримувати величезні обсяги даних у свої «мізки» — свої нейронні мережі — та навчатися, використовуючи мільярди крихітних налаштувань, які називаються параметрами.

У міру того, як система ШІ навчається, вона постійно коригує ці налаштування, наприклад, повертає маленькі циферблати, щоб розпізнавати закономірності, зважувати альтернативи та ітеративно ставати розумнішою з часом.

Я роками стежу за цими змінами в обчислювальній техніці з однієї з моїх улюблених точок зору.

Коли **я хочу зрозуміти, як змінюється розподіл влади у світі**, мій перший дзвінок рідко спрямований до Пентагону чи Державного департаменту.

Натомість я відвідую Applied Materials у Кремнієвій долині. Applied виробляє прецизійні машини та матеріали, які дозволяють таким компаніям, як Nvidia, TSMC, Intel та Samsung, виробляти мікрочіпи останніх поколінь. Тому Applied дуже часто може раніше за всіх побачити, які компанії та країни просувають технологічні рубежі, а які відстають.

Моїми останніми викладачами там були головний виконавчий директор Гері Дікерсон та керівник апарату Трістан Холтам, які роками показували мені, як наша здатність генерувати поліматичний штучний інтелект була покращена завдяки створенню більшої кількості поліморфних чіпів.

— «Ми перейшли від монолітних конструкцій до дезагрегованих — розбиваючи чіп на «чіплети», кожен з яких має свою спеціалізовану роль, а потім об'єднуючи їх в одну інтегровану систему», — пояснив Холтам.

Це, додав він,

— «дозволяє одній «системі в корпусі» містити багато різних функцій — логіку, пам'ять, зв'язок, графіку — які співіснують та кооптимізуються разом», що призводить до набагато більшої обчислювальної потужності з меншим споживанням енергії.

А коли у дизайнерів закінчилося місце для додавання додаткових функцій у двох вимірах, вони перейшли до трьох.

Чіпи тепер будуються вертикально, складаючи багато шарів схем — крихітні паркувальні рампи з транзисторів і комірок пам'яті, зшиті разом кілометрами мікроскопічної або навіть наноскопічної проводки. Кожен новий шар різко збільшує здатність чіпа до навчання, прогнозування та прийняття рішень.

Складіть усе це разом, і ви отримаєте кремнієву основу для Поліцену — численні інтелекти, безшовно пов'язані в мережу, що спільно вдосконалюються та розвиваються в режимі реального часу.

3. Від зміни клімату до полікризи

Приблизно через тиждень після уроку зі штучного інтелекту з Mundie у 2024 році я отримав електронного листа від мого улюбленого викладача з екології, Йохана Рокстрема, директора Потсдамського інституту досліджень впливу клімату та одного з провідних світових вчених з земної системи. Рокстрем сказав, що він та його колега Томас Гомер-Діксон, виконавчий директор Інституту Каскаду в Університеті Королівських Роудс у Британській Колумбії, скликають семінар у Нью-Йорку до тижня клімату, і чи можу я допомогти модерувати його?

Я сказав йому: «Я б із задоволенням, але про що це?»

«Йдеться про полікризу», – сказав Рокстрем.

Я подумав:

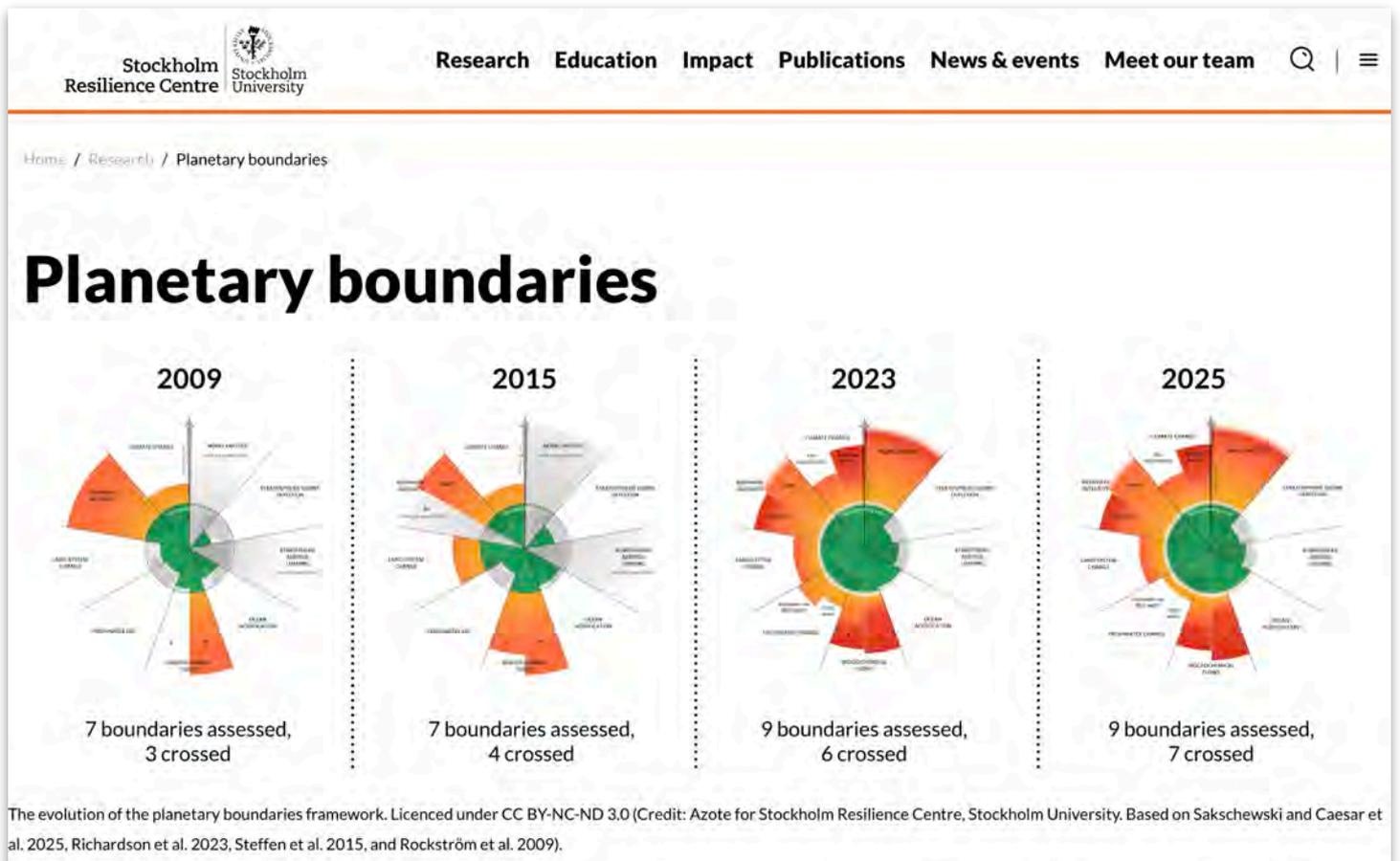
«Цікаво. Мій репетитор зі штучного інтелекту говорить про «поліматичний загальний штучний інтелект», мої репетитори з мікрочіпів говорили про полічіпи, а тепер мій репетитор з екології говорить про «полікризу».

Що таке всі ці полігони?»

Термін «полікриза» існує вже десятиліттями, але нещодавно його популяризував історик Колумбійського університету Адам Туз, щоб підкреслити, як

— одна криза, така як Covid чи війна в Україні, може дедалі частіше спричиняти численні кризи по всьому світу.

Рокстрем і Гомер-Діксон розробляли ту саму концепцію, але з особливим акцентом на тому, як каскадні екологічні кризи порушували те, що Рокстрем називає нашими «планетарними межами».

Це взаємопов'язані системи життєзабезпечення, такі як стабільність нашого клімату та здоров'я наших океанів, лісів і ґрунтів, цілісність яких нам потрібно підтримувати, щоб людство було в безпеці, а природа — стійкою.

Протягом десятиліть, коли ми говорили про зміну клімату, наратив був простим і досить бінарним:

— більше потепління – погано, менше потепління – добре.

Однак, уявлення про зміну клімату зазнало власної фазової зміни.

На думку Рокстрема, зміна клімату стає іскрою, яка запалює каскади взаємопов'язаних криз. Разом вони вводять всю землю в стан полікризи — де самопідсилювальні події, такі як

1) — танення полярних льодовиків і

2) — знищення Амазонки,

двох гігантських регуляторів температури Землі, підштовхують нас до все вищих і вищих температур, навіть без спалювання викопного палива людиною.

Це провокує більше посух, повеней, лісових пожеж, неврожаїв і підвищення рівня моря, що, своєю чергою, спричиняє економічні потрясіння, масову міграцію, крах нестабільних держав і руйнування довіри в усьому світі.

Два фактори спонукають нас у цьому напрямку, написали Рокстрем і Гомер-Діксон у своєму авторському есе від 13 листопада 2022 року в цій газеті:

«По-перше, масштаби споживання ресурсів людством і забруднення послаблюють стійкість природних систем, погіршуючи ризики потепління клімату, скорочення біорізноманіття та спалахів зоонозних вірусів», а

по-друге, «набагато більша зв'язність між нашими економічними та соціальними системами» означає, що те, що відбувається в одній країні чи громаді, може швидко поширитися на інші, без урахування кордонів.

Я розповідав про міні-версію цієї динаміки з перших вуст із Сирії за роки до початку громадянської війни у 2011 році. Посуха, яка трапляється раз на століття, а ще більше посилилася через зміну кліматичних умов, знищила врожай, вигнала сотні тисяч сирійців з їхніх ферм і змусила їх переселитися на околиці таких міст, як Алеппо та Дамаск. Там вони зіткнулися зі стрімким зростанням цін на продукти харчування, безробіттям та давніми етнічними та сектантськими незгодами. Потім сирійці взяли свої мобільні телефони та спостерігали за повстаннями в Єгипті та Тунісі, частково викликаними зростанням цін на продукти харчування. А потім вони розкрили Сирію.

4. Геополітична трансформація

Звісно ж, це поєднання 1) — розколу держав та 2) — розпаду союзів часів холодної війни робить геополітику загалом більш поліаморною.

У 2011 році історик Волтер Рассел Мід зазначив, що після революції 1990-х років, яка спричинила розпад Радянського Союзу, у росіян було прислів'я, яке сьогодні можна застосувати до багатьох інших країн:

«Легше перетворити акваріум на рибний суп, ніж рибний суп на акваріум».

Від Європи до Близького Сходу, від Африки до Латинської Америки, безліч акваріумів перетворюються на рибний суп, повний сектантських, племінних або мережевих, надздібних ополченців.

1) — Не випадково президенту Трампу знадобилося стільки часу, енергії та зусиль, щоб змусити всі різні держави, армії та ополчення до простого припинення вогню в Газі.

2) — Можливо, йому знадобиться решта його терміну на посаді, щоб змусити їх укласти мир.

Водночас, коли я починав займатися журналістикою у 1978 році, світ значною мірою визначався набором бінарних систем

— Схід-Захід, комунізм-капіталізм, Північ-Південь.

Більшість країн на той час вписувалися в один із цих клубів.

Сьогодні це стало вільним квадратним танцем мінливих партнерів.

— Іран об'єднаний з Росією проти України.

— Китай постачає технології для безпілотників як Росії, так і Україні.

— Ізраїль об'єднаний з мусульманським Азербайджаном проти християнської Вірменії.

«Розподіл влади стосується не лише США, Європи, Китаю чи Росії», – писали експерти з національної безпеки Роберт Мугга та Марк Медіш на сайті геополітичних ризиків SecDev.

«Середні держави – Бразилія, Індія, Туреччина, країни Перської затоки, Південна Африка – практикують те, що дипломати зараз називають «багатостороннім підходом». Вони прагнуть отримати перевагу, розглядаючи питання окремо, а не прив'язуючись до одного табору. Індія купує російську нафту за зниженими цінами, одночасно залучаючи західні інвестиції та передачу технологій. Бразилія розширює торгівлю з Китаєм, одночасно висуваючи ідеї посередництва з Пекіном та обговорюючи фінансування кліматичних заходів з Вашингтоном та Брюсселем».

Сьогоднішня війна також набагато менш бінарна — твоя лінія фронту проти моєї — зі значно більшою кількістю «гібридних» атак, що надходять звідусіль. Тому що лінія фронту стала «полі».

Володимир Путін бореться з Україною на українській території, і водночас він бореться із Західною Європою, використовуючи кіберпростір, де всі пов'язані, але ніхто не керує.

— Вважається, що тіньові воїни Путіна стоять за численними дезінформаційними кампаніями на виборах до ЄС, невідомими вторгненнями дронів у повітряний простір Західної Європи і навіть у серпні за глушенням системи GPS літака, на борту якого перебувала президент Європейської Комісії Урсула фон дер Ляєн, під час польоту над Болгарією, що змусило пілота діставати паперові карти для безпечної посадки.

5. Від бінарних до поліморфних спільнот

Коли я ріс у Міннесоті в 1950-х роках, соціальний ландшафт був надзвичайно бінарним. Загалом кажучи, ти був або білим, або чорним, чоловіком чи жінкою, гетеросексуалом чи геєм, християнином чи євреєм. Ти був або на роботі, або вдома, або вдома, або в школі. Мої конгресмени були здебільшого ліберальними білими республіканцями в демократичному окрузі — що не було незвично для Міннесоти в той час. Категорії були досить жорсткими, а межі контролювалися культурою, законом, упередженнями, доходом та звичками. Різноманітність, безумовно, існувала, але вона була обмеженою та рідко відзначалася.

Вже ні!

Сьогодні моє рідне місто Сент-Луїс-Парк, колись осередок єврейської культури, синагог та делікатесних магазинів Міннесоти, має мером 29-річну сомалійську мусульманку Надю Мохамед, яка закінчила мою середню школу та є частиною напливу сомалійців до холодної Міннесоти.

Якби я досі жив у своєму старому районі, моїм представником у Конгресі була б Ільхан Омар, одна з перших двох мусульманок, які служили в Конгресі. Мені сказали, що в початковій школі поблизу мого старого будинку розмовляють понад 30 мовами — приблизно на 29 більше, ніж коли я там виросла.

Минулого тижня Сент-Пол обрав іммігрантку з Лаосу з племені хмонг, Каолі Хер, своєю першою американкою-хмонг та жінкою-мером — після того, як вона перемогла чинного мера Мелвіна Картера, першого темношкірого мера міста.

Це не дивно:

— з 1990 року кількість глобальної міграції зростає приблизно вдвічі.

Вона стала настільки різноспрямованою — робітники переїжджають з Південної Азії до Перської затоки, студенти з Африки до Китаю, суданські та еритрейські біженці до Ізраїлю, польські робітники до Британії та біженці з Сирії, Венесуели та України звідусіль — що спільноти, які колись визначалися однією етнічною приналежністю чи вірою, тепер є поліглотами, поліхроматичними та полірелігійними.

Новини про ці спільноти також перейшли

- 1) — від **бінарних** — новин, що генеруються переважно зверху вниз провідними газетами, журналами та телевізійними мережами
- 2) — до **поліграфічних**: новин, що генеруються паралельно в соціальних мережах та знизу вгору блогерами та подкастерами.

Коли адміністрація Трампа нещодавно намагалася максимально приховати від очей руйнування східного крила Білого дому, кореспондент CNN Браян Стелтер зазначив :

— «Один з найвражаючих кадрів знесення був зроблений пасажиром літака, що вилітав з Національного аеропорту вчора. Його мільйони разів поширювали на X та інших сайтах».

6. Поліекономічні мережі

Коли Адам Сміт виклав основні принципи торгівлі у 18 столітті, він уявляв собі відносно простий світ бінарних відносин: я роблю сир, ти робиш вино, і, спеціалізуючись на тому, що кожен з нас робить найкраще, ми обидва врешті-решт отримуємо більше грошей. Це розуміння було революційним і досі лежить в основі нашої точки зору (*за винятком президента Трампа*), що торгівля може бути взаємовигідною пропозицією.

Але якби Сміт був живий зараз і спостерігав за тим, як виготовляються айфони, мРНК-вакцини, електромобілі чи передові мікročіпи, він би не просто оновив свої теорії — йому довелося б написати нову книгу.

Що змінилося? Одним словом: складність.

Сьогоднішня економіка більше не будується переважно на двосторонній торгівлі окремими товарами між країнами з чіткими кордонами та самодостатніми галузями промисловості.

Натомість, *Ерік Бейнхокер*, виконавчий директор Інституту нового економічного мислення в Оксфордській школі Мартіна, ще один мій викладач, зазначає, що зараз ми дедалі більше працюємо всередині глобальних екосистем, які він називає динамічними «взаємозалежними мережами» знань, навичок, технологій та довіри.

Це пояснює, чому більшість торгівлі сьогодні охоплює більше двох країн.

Підсумовуючи звіт, опублікований у червні, Організація економічного співробітництва та розвитку зазначила, що глобальні ланцюги поставок зараз «становлять близько 70 % міжнародної торгівлі, оскільки послуги, сировина, деталі та компоненти перетинають кордони — часто багаторазово».

Це створює складну мережу, де продукти розробляються в одній країні, постачаються з компонентів з кількох інших, виготовляються в ще іншому місці, збираються в ще одній країні та випробовуються в ще одній.

Сміт відомий тим, що розподіл праці є величезним стимулом продуктивності — можна виготовити більше значків з меншою кількістю працівників, якщо правильно розподілити працю.

«Це було чудово», — зауважив мені Бейнхокер у колонці в лютому.

Але **сьогодні, в Поліцені, «потужнішим двигуном є розподіл знань».**

— Коли знання та можливості об'єднуються, ми можемо створювати складні речі, які вирішують складні проблеми дешевше та швидше, ніж будь-яка країна могла б зробити це самостійно.

Уявіть собі чіп у вашому смартфоні. Його було задумано в Каліфорнії, розроблено за допомогою програмного забезпечення зі США та Європи, виготовлено на Тайвані за допомогою голландських літографічних машин та інновацій у матеріалознавстві з Японії та Кремнієвої долини, все зібрано в Китаї та доставлено глобальною логістичною мережею.

Я завжди сміюся, коли згадую, що Дон Розенберг, колишній головний юрисконсульт Qualcomm, колись розповів мені про стосунки Qualcomm з китайським технологічним гігантом Huawei, — адже це чудово підсумовує сучасний поліекономічний світ:

«Huawei — наш клієнт, наш ліцензіат, наш конкурент, наш спільний законодавець стандартів, і ми судимося один з одним!»

Світ, у найкращому вигляді, більше не функціонує за принципом «мій готовий продукт за ваш».

Він функціонує на мережах співпраці 21-го століття, побудованих на довірі, а не на цькуванні.

7. Як керувати в поліцені

Такий вибух різноманітних нових гравців навряд чи є безпрецедентним в історії нашої планети. Хоча ми часто думаємо про еволюцію як про повільну та поступову, фактом є те, що світова історія була перервана масовими сплесками нових видів та нових дизайнів — але це стосується не лише природи, сказав мені Бейнхокер.

Людська цивілізація також слідувала подібній схемі Великих вибухів, пояснив він, «кожен з яких різко посилює складність людського життя», розширюючи кількість уповноважених суб'єктів, зв'язків, взаємодій та циклів зворотного зв'язку в людському суспільстві.

Подумайте, сказав Бейнхокер,

1) — «як перехід від мисливців-збирачів до осілих цивілізацій» — з фермерами, селянами, ремісниками та королями — «ускладнив життя».

Подумайте про те, як

2) — друкарська революція зруйнувала монополію на інформацію, що зберігалася релігійними та королівськими елітами, і як

3) — промислова революція посилила людську та машинну силу, забезпечивши набагато більшу глобальну торгівлю та зв'язки.

Тепер у нас є штучно інтелектуальні машини та роботи, які додають до гри експоненціально більше вузлів, мереж та комбінацій акторів.

Багато індустріальних демократій зрештою дійшли висновку, що найкращим способом управління в індустріальну епоху є певна форма держави загального добробуту та двопартійні політичні системи, засновані на фіксованій сітці лівих і правих.

Я просто не розумію, як це й надалі працюватиме у світі, де більшість проблем, з якими ми стикаємося, не мають відповідей «або/або»: вони мають відповіді «і/і».

Ключові актори повинні мати можливість одночасно займати кілька держав і тримати в напрузі конкуруючі ідеї.

За своєю природою я людина, яка одночасно є і тим, і іншим.

- (1) Щодо імміграції, я за дуже високу стіну з дуже великою брамою — безпечні кордони та гостинність як для енергійних, так і для висококваліфікованих легальних іммігрантів.
- (2) Щодо поліції, я за більше поліції та кращу поліцію.
- (3) Щодо економіки, я за збільшення пирога та його перерозподіл.
- (4) Щодо освіти, я за добре фінансовані державні школи, а також за чартерні та приватні школи; конкуренція робить усіх кращими.
- (5) У зовнішній політиці я за дипломатію, але завжди за підтримку сильної армії.
- (6) У торгівлі я за вільну торгівлю з прозорими правилами, але також за взаємне ставлення: що б Китай не нав'язував нам, ми повинні нав'язати йому.

(7) В енергетиці я за природний газ з уловлюванням вуглецю/метану, вітрову, сонячну, ядерну, геотермальну енергетику, енергетику поділу, термоядерний синтез — будь-яке рішення, яке може забезпечити надійну, доступну енергію та зменшить ймовірність того, що ми потрапимо в кліматичну полікризу.

(8) Під час пандемії Covid я був за баланс між порятунком життів та порятунком засобів до існування.

Це не тому, що я не можу визначитися. Це тому, що я вже визначився — що в Поліцені найкращі відповіді живуть у синтезі, а не на периферіях.

Але оскільки так багато традиційних ліво-правих партій перетворилися на **політичні силоси** — нездатні діяти в кількох режимах одночасно

— вони або розпадаються під тиском реальності, або перетворюються на ідентичні племена, пов'язані спільними образами, етнічними ознаками та економічними фантазіями, і тому дедалі більше втрачають релевантність до вирішення реальних проблем.

Це не є сталим рішенням.

Найбільш адаптивними, стійкими та продуктивними спільнотами в Поліцені будуть ті, які зможуть створити динамічні коаліції з різних питань — те, що я називаю складними адаптивними коаліціями.

— Вони об'єднують бізнес, профспілки, уряд, соціальних підприємців, філантропів, новаторів, регулятори та освітян для вирішення проблем шляхом синтезу, а не шляхом їх відкладання за допомогою бінарного взаємного вето.

Це єдиний спосіб швидко рухатися та досягати результатів.

«Наша стара основа спільної асоціації більше не працює», – зазначив Дов Сейдман, філософ бізнесу та засновник Інституту суспільства NOW. «Але імперативи жити разом, працювати разом, співпрацювати один з одним в екосистемах та бути разом – а не протистояти один одному – лише посилилися».

«Взаємозалежність більше не є нашим вибором», – додав він. «Це наш стан. Ми або побудуємо здорові взаємозалежності та разом піднінемося, або страждатимемо від нездорових взаємозалежностей і разом падемо».

Але куди б ми не пішли, ми йдемо туди разом.

Це неминуча правда Поліцену, навіть якщо багато лідерів у Вашингтоні, Пекіні та Москві досі її не усвідомили.

Це буде перша епоха, в якій людство повинно керувати, впроваджувати інновації, співпрацювати та співіснувати в планетарному масштабі, щоб процвітати.

— Тільки так ми зможемо захопити найкраще та пом'якшити найгірше від усього, від штучного інтелекту до ядерної енергетики та зміни клімату. Це вимагатиме від усіх, всюди, веслувати разом.

«Вирішальним випробуванням нашої епохи, — зауважив мені Бейнхокер, — є те, чи вчасно ми це усвідомимо».

№ 1.629-2

Opinion | Welcome to Our New Era. What Do We Call It?

For the past few years, I have had to ask myself a question I never asked before in my life: What should we call the era we're living in today?

I was born into the “Cold War” era, and most of my career as a columnist was in the “Post-Cold War.” The latter era — those decades since 1989 characterized by American unipolar dominance — ended in the 2020s with the chaotic U.S. withdrawal from Afghanistan, followed by Russia's full-scale invasion of Ukraine, which exploded Europe's Cold War and post-Cold War security architecture, followed by China's emergence as a true peer economic and military rival to the U.S.

My initial thought was that we should call this new epoch the “Post-Post-Cold War,” but that made no sense. No, we have arrived at a moment that is much more than the aftermath of a largely bipolar superpower rivalry born in the mid- to late-1940s. It's the birth of something novel and highly complex to which we all must adapt, and quickly — *but what to call it?*

Many climate scientists call our current epoch the “Anthropocene” — the first human-driven climate era. Many technologists call it the “Information Age” or now the “Artificial Intelligence Age.” Some strategists prefer to call it “[the Return of Geopolitics](#)” or, as the historian Robert Kagan put it, “[the Jungle Grows Back](#).”

But none of these labels capture the full fusion taking place between accelerating climate change and rapid transformations in technology, biology, cognition, connectivity, material science, geopolitics and geoeconomics. They have set off an explosion of all sorts of things combining with all sorts of other things — so much so that everywhere you turn these days binary systems seem to be giving way to poly ones. Artificial intelligence is hurtling toward “polymathic artificial general intelligence,” climate change is cascading into “poly-crisis,” geopolitics is evolving into “polycentric” and “polyamorous” alignments, once-binary trade is dispersing

into “poly-economic” supply webs, and our societies are diversifying into ever more “polymorphic” mosaics.

As a foreign affairs columnist, I now have to track the impact and interactions of not only superpowers, but also super-intelligent machines, super-empowered individuals taking advantage of technology to extend their reach and super-global corporations, as well as super-storms and super-failing states, like Libya and Sudan.

I was musing about all this one day with Craig Mundie, the former head of research and strategy at Microsoft. I told him that in nearly every domain I was writing about lately, the old binary left-right systems were giving way to multiple interconnected ones, and, in the process, shattering the coherence of both the Cold War and post-Cold War paradigms.

At one point Mundie said to me, “I know what you should call this new era: the Polycene.”

It was a neologism — a word he just made up on the spot and not in the dictionary. Admittedly wonky, it is derived from the Greek “poly,” meaning “many.” But it immediately struck me as the right name for this new epoch, where — thanks to smartphones, computers and ubiquitous connectivity — every person and every machine increasingly has a voice to be heard and a lever to impact one another, and the planet, at a previously unimaginable speed and scale.

So, welcome to the Polycene. It’s been an interesting ride getting here.

Better Than Any Human

My journey through the phase changes that led me to Polycene began in the summer of 2024, two years after ChatGPT was first released, when I sat down with Mundie for a series of tutorials on artificial intelligence. I have been very fortunate over the years to have developed a network of experts on different subjects, whom I call tutors. They have become both cherished teachers and friends, and Mundie, [originally a supercomputer designer](#), has been my go-to person on computing since 2004.

One of the first things he explained to me was that the holy grail of the A.I. revolution was creating a machine capable of “polymathic artificial general intelligence.” This would be a machine that was able to master physics, chemistry, biology, computer science, philosophy, Mozart, Shakespeare and baseball better than any human could, and then reason across all of those disciplines at a high dimensional level, higher than a human ever could, to produce breakthrough insights that no human ever could.

While some skeptics believe that we will never be able to build a machine with truly polymathic A.G.I., many others, including Mundie, believe it is a matter of when, not if.

This is a remarkable phase change in cognition that we are going through: We are moving from programmable computing — where a computer could only ever reflect the insight and intelligence of the human who programmed it — toward polymathic A.G.I. That is where you basically describe the outcome you want, and the A.I. melds insight, creativity and broad knowledge to figure out the rest. We are shifting the boundary of cognition, Mundie argues, from what humans can imagine and program to what computers can discover, imagine and design on their own. It is the mother of all computing phase changes — and a species-level turning point.

The Microchip Evolution

All of this was made possible by microchips evolving from binary to poly. In the binary era, chips processed data serially — toggling between 0s and 1s to execute one instruction after another. In the poly era, chips can compute in parallel — with thousands of smaller tasks processed at once, each aware of and interacting with the others.

The big advance in parallel processing in the early 2000s is what made today's A.I. possible. It enabled computers to ingest huge amounts of data into their “brains” — their neural networks — and train themselves using billions of tiny settings, called parameters. As an A.I. system learns, it keeps adjusting these settings — like turning little dials — so it can recognize patterns, weigh alternatives and iteratively get smarter over time.

I have been tracking this change in computing for years from one of my favorite vantage points. When I want to understand how power is shifting in the world, my first call is rarely to the Pentagon or the State Department. Instead, I visit Applied Materials in Silicon Valley. Applied makes the precision machines and materials that allow companies like Nvidia, T.S.M.C., Intel and Samsung to manufacture the latest generations of microchips. So very often Applied can see before anyone else which companies and countries are pushing the technological frontier and which are lagging.

My most recent tutors there have been the chief executive, Gary Dickerson, and the chief of staff, Tristan Holtam, who for years have been showing me how our ability to generate polymathic A.I. has been enhanced by the creation of more polymorphic chips.

“We’ve gone from monolithic designs to disaggregated ones — breaking up the chip into ‘chipllets,’ each with its own specialized role and then recombining them into one integrated system,” explained Holtam. This, he added, “allows a single ‘system in a package’ to contain many different functions — logic, memory, communications, graphics — coexisting and cooptimizing together,” resulting in much more computing capability with less energy consumption.

And when designers ran out of room to add more features in two dimensions, they moved into three. Chips are now built vertically, stacking up many layers of circuitry — tiny parking ramps of transistors and memory cells stitched together by miles of microscopic or even nanoscopic wiring. Each new layer sharply increases the chip’s capacity for learning, predicting and decision-making.

Put it all together and you have the silicon foundation for the Polycene — multiple intelligences, seamlessly networked, co-improving and co-evolving in real time.

From Climate Change to Polycrisis

About a week after the A.I. tutorial in 2024 with Mundie, I got an email from my favorite environmental tutor, [Johan Rockström](#), director of the Potsdam Institute for Climate Impact Research and one of the world’s premier earth system scientists. Rockström said that he and his colleague [Thomas Homer-Dixon](#), the executive director of the Cascade Institute at Royal Roads University in British Columbia, were convening a seminar in New York for climate week and could I help moderate?

I told him, “I’d be happy to — but what’s it about?”

“It’s about polycrisis,” Rockström said.

I thought: “That’s interesting. My A.I. tutor is talking about ‘polymathic artificial general intelligence,’ my microchip tutors have been talking about poly chips — and now my environmental tutor is talking about ‘polycrisis.’ What’s up with all the polys?”

The term “polycrisis” has been around for decades but has been recently [popularized](#) by the Columbia University historian Adam Tooze to highlight how one crisis, like Covid or the Ukraine war, can increasingly trigger multiple crises across the globe.

Rockström and Homer-Dixon have been mining the same concept, but with a particular focus on how cascading environmental crises were breaching what Rockström calls our [“planetary boundaries.”](#) These are interconnected life-support systems — like the stability of our climate and the health of our oceans, forests and soils — whose integrity we need to maintain to keep humanity safe and the natural world resilient.

For decades, when we spoke about climate change, the narrative was simple and rather binary: more warming bad, less warming good.

The thinking about climate change, though, has undergone a phase change of its own. In Rockström’s view, climate change becomes the spark that ignites cascades of interlocking crises. Together, they put the whole earth in a state of polycrisis — where self-reinforcing events like the melting of the polar ice caps and the

destruction of the Amazon, two giant regulators of the earth's temperature, propel us toward higher and higher temperatures, even without human fossil-fuel burning. This triggers more droughts, floods, wildfires, crop failures and sea-level rise, which in turn unleash economic shocks, mass migration, the collapse of fragile states and the breakdown of trust worldwide.

Two factors are propelling us in this direction, Rockström and Homer-Dixon [wrote](#) in a Nov. 13, 2022, opinion essay in this newspaper: “First, the magnitude of humanity’s resource consumption and pollution output is weakening the resilience of natural systems, worsening the risks of climate heating, biodiversity decline and zoonotic viral outbreaks,” and second, “vastly greater connectivity among our economic and social systems” means that what happens in one country or community can quickly tip into others, with no regard for borders.

I reported on the mini-version of this dynamic firsthand from Syria in the years just before its civil war erupted in 2011. A once-in-a-century drought — made more intense by shifting climate patterns — [wiped out](#) crops, drove hundreds of thousands of rural Syrians off their farms and forced them into the outskirts of cities like Aleppo and Damascus. There, they collided with soaring food prices, joblessness and longstanding ethnic and sectarian grievances. Then Syrians got on their cellphones and watched the uprisings in Egypt and Tunisia, prompted in part by rising food prices. And then they blew the lid off Syria.

A Geopolitical Transformation

Needless to say, this combination of fracturing states and fracturing Cold War alliances is combining to make geopolitics in general more polyamorous.

In 2011, the historian Walter Russell Mead observed that after the 1990s revolution that triggered the collapse of the Soviet Union, Russians had a saying that today would apply to more than a few other countries: “It’s easier to turn an aquarium into fish soup than to turn fish soup into an aquarium.”

From Europe to the Middle East to Africa to Latin America, a lot of aquariums are being turned into fish soup full of sectarian, tribal or networked, super-empowered militias. It is no accident that it took President Trump so much time and energy — and arm-twisting — to herd all the different states, armies and militias into a simple cease-fire in Gaza. It could take him the rest of his time in office to herd them into peace — maybe.

At the same time, when I started in journalism in 1978, the world was largely defined by a set of binaries — East-West, Communist-Capitalist, North-South. Most countries at the time fit into one of those clubs. Today, it has become a free-for-all square dance of shifting partners. Iran is aligned with Russia against Ukraine. [China is supplying](#) technology for drones to both Russia and Ukraine. Israel is [aligned with Muslim Azerbaijan versus Christian Armenia](#).

“The diffusion of power is not only about the U.S., Europe, China or Russia,” the national security experts Robert Muggah and Mark Medish wrote on the geopolitical risk site [SecDev](#). “Middle powers — Brazil, India, Türkiye, the Gulf states, South Africa — are practicing what diplomats now call ‘multialignment.’ They seek advantage issue by issue rather than binding themselves to one camp. India buys discounted Russian oil while courting Western investment and tech transfers. Brazil expands trade with China while floating mediation ideas with Beijing and talking climate finance with Washington and Brussels.”

Warfare today is also much less binary — your front line against mine — with much more “hybrid” attacks coming from everywhere. Because the front line has become poly.

Vladimir Putin is fighting Ukraine on the attack surface of Ukrainian territory, and at the same time, he’s fighting Western Europe using the attack surface of cyberspace, where everyone is connected but no one is in charge. On that front, Putin’s shadow warriors are believed to be behind numerous disinformation campaigns in E.U. elections, unattributed drone incursions into Western European airspace and even, in August, jamming the GPS system of the plane carrying the European Commission president, Ursula von der Leyen, while flying over Bulgaria, forcing the pilot to dig out paper maps to land safely.

From Binary to Polymorphic Communities

When I was growing up in Minnesota in the 1950s, the social landscape was extremely binary. Generally speaking, you were either white or Black, a man or a woman, straight or gay, a Christian or a Jew. You were either at work or at home or at home or in school. My congressmen were mostly liberal white Republican men in a Democratic district — not unusual in Minnesota back then. The categories were pretty rigid, and the boundaries policed by culture, law, prejudice, income and habit. Diversity certainly existed, but it was limited and rarely celebrated.

Not anymore!

Today, my hometown, St. Louis Park, once the beating heart of Minnesota Jewish culture, synagogues and delicatessens, has a 29-year-old Somali Muslim woman as mayor, Nadia Mohamed, who graduated from my high school and is part of the influx of Somalis to frigid Minnesota.

If I still lived in my old neighborhood, my representative in Congress would be Ilhan Omar, one of the first two Muslim women to serve in Congress. I am told that more than 30 languages are spoken in the elementary school near my old house — roughly 29 more than when I grew up there.

Last week, St. Paul elected a Laotian Hmong immigrant, Kaohly Her, as its first Hmong American and female mayor — after she defeated the incumbent, Melvin Carter, the city’s first Black mayor.

It's no wonder: Global migration [has roughly doubled](#) in number since 1990. It has become so multidirectional — workers moving from South Asia to the Persian Gulf, students from Africa to China, Sudanese and Eritrean refugees [to Israel](#), Polish workers to Britain and refugees from Syria, Venezuela and Ukraine to everywhere — that communities once defined by a single ethnicity or faith are now polyglot, polychromatic and polyreligious.

The news about those communities has also moved from binary — largely top-down news generated by mainstream newspapers, magazines and television networks — to poly: news generated side-to-side on social media and bottom up by bloggers and podcasters.

When the Trump administration recently tried to shield from view as much as possible its destruction of the White House East Wing, [noted](#) CNN's Brian Stelter, "One of the most striking views of the demolition came from a passenger on a plane flying out of National Airport yesterday. It was reshared on X and other sites millions of times."

Poly-Economic Networks

When Adam Smith laid out the foundational principles of trade in the 18th century, he imagined a relatively simple world of binary relationships: I make cheese, you make wine, and by specializing in what each of us does best, we both end up better off. That insight was revolutionary and still underpins our view (except for President Trump) that trade can be a win-win proposition.

But if Smith were alive now, watching how iPhones, mRNA vaccines, electric vehicles or advanced microchips get made, he wouldn't just update his theories — he would have to write a new book.

What's changed? In a word: complexity. Today's economy is no longer primarily built on bilateral trade of discrete goods between countries with clear borders and self-contained industries. Instead, [Eric Beinhocker](#), executive director of the Institute for New Economic Thinking at the Oxford Martin School, another of my tutors, points out that we now operate more and more inside global ecosystems, what he calls dynamic "interdependent webs" of knowledge, skills, technology and trust.

That explains why most trade today involves more than two countries. In summarizing a report it released in June, [the](#) Organization for Economic Cooperation and Development said global supply chains now "account for about 70 percent of international trade, as services, raw materials, parts and components cross borders — often multiple times." That weaves a complex web, where products are designed in one country, sourced with components from multiple others, manufactured in still a different place, assembled in yet another country and tested in one more.

Smith famously identified the division of labor as a huge productivity booster — you can make more pins with fewer workers if you divide up the labor correctly. “That was great,” Beinhocker remarked to me [in a column](#) in February. But today, in the Polycene, “the more powerful engine is the division of knowledge.”

When knowledge and capabilities are pooled, we are able to make complex things that solve complex problems cheaper and faster than any country could do alone.

Think about the chip in your smartphone. It was imagined in California, designed using software from the U.S. and Europe, manufactured in Taiwan using Dutch lithography machines and materials science innovations from Japan and Silicon Valley, all assembled in China and delivered by a global logistics network.

I always chuckle when I recall what Don Rosenberg, a former general counsel for Qualcomm, once told me about Qualcomm’s relationship with the Chinese tech behemoth Huawei — because it perfectly sums up today’s poly-economic world: “Huawei is our customer, our licensee, our competitor, our shared standards setter, and we are suing each other!”

The world, at its best, no longer runs on the equation “my finished product for yours.” It runs on 21st-century networks of collaboration built on trust, not bullying.

How to Govern in the Polycene

This kind of explosion of diverse new players is hardly without precedent in the history of our planet. While we often think of evolution as slow and incremental, the fact is that world history has been [punctuated](#) by massive bursts of new species and new designs — but this is not true only in nature, Beinhocker said to me.

Human civilization has also followed a similar pattern of big bangs, he explained, “each dramatically amplifying the complexity of human life” by expanding the number of empowered actors, connections, interactions and feedback loops in human society.

Think, Beinhocker said, “of how the shift from hunter-gatherers to settled civilizations” — with farmers and peasants and artisans and kings — “complexified life.” Think of how the printing revolution broke the monopoly on information held by religious and royal elites, and how the Industrial Revolution amplified human and machine power, enabling much more global trade and connectivity. Now we have artificially intelligent machines and robots joining the play, adding exponentially more nodes, networks and combinations of actors.

Many industrial democracies eventually concluded that the best way to govern in the industrial age was with some form of welfare state and two-party political systems based on a fixed left-right grid. I just don’t see how that works much longer in a world where most of the problems we face do not have “either/or”

answers: they have “both/and” answers. Key actors must be able to occupy multiple states, and hold competing ideas in tension, at the same time.

I am a both/and person by nature. On immigration, I am for a very high wall, with a very big gate — secure borders and a welcome to both high-energy and highly skilled legal immigrants. On policing, I am for more police and better police. On economics, I am for growing the pie and redividing the pie. On education, I am for well-funded public schools but also for charters and independent schools; competition makes everyone better.

On foreign policy, I am for diplomacy but always backed by a strong military. On trade, I am for free trade with transparent rules — but also reciprocal treatment: Whatever China imposes on us, we should impose on it. On energy, I am for natural gas with carbon/methane capture, wind, solar, nuclear, geothermal, fission, fusion — any solution that can provide energy that is reliable, affordable and will diminish the odds we enter into a climate polycrisis. During the Covid pandemic, I was for balancing saving lives and saving livelihoods.

It’s not because I can’t make up my mind. It’s because I have made up my mind — that in the Polycene, the best answers live in the synthesis, not on the edges.

But because so many traditional left-right parties have hardened into political silos — incapable of operating in multiple modes at once — they are either fracturing under the stress of reality or devolving into identity tribes bound together by shared grievances, ethnicities and economic fantasies, and therefore increasingly irrelevant to real-world problem-solving. That’s not sustainable.

The most adaptive, resilient and productive communities in the Polycene will be those that can assemble dynamic coalitions across issues — what I call complex adaptive coalitions. These bring together business, labor, government, social entrepreneurs, philanthropists, innovators, regulators and educators to solve problems through synthesis rather than by postponing them with binary mutual vetoes. That is the only way to move fast and make things.

“Our old basis of shared association does not work anymore,” observed Dov Seidman, the business philosopher and founder of the [HOW Institute for Society](#). “But the imperatives to live together, work together, cooperate with one another in ecosystems and belong together — not turn on each other — have only intensified.”

“Interdependence is no longer our choice,” he added. “It is our condition. We will either build healthy interdependencies and rise together or suffer through unhealthy interdependencies and fall together.”

Whichever way we go, though, we’re going there together.

That’s the inescapable truth of the Polycene, even if many leaders in Washington, Beijing and Moscow still haven’t grasped it. It will be the first era in which

humanity must govern, innovate, collaborate and coexist at a planetary scale in order to thrive. Only by doing so can we capture the best and cushion the worst of everything from A.I. to nuclear power to climate change. It will take everyone, everywhere, rowing together.

“The decisive test of our age,” Beinhocker remarked to me, “is whether we will recognize this in time.”

The Times is committed to publishing [a diversity of letters](#) to the editor. We’d like to hear what you think about this or any of our articles. Here are some [tips](#). And here’s our email: letters@nytimes.com.

Follow the New York Times Opinion section on [Facebook](#), [Instagram](#), [TikTok](#), [Bluesky](#), [WhatsApp](#) and [Threads](#).

Thomas L. Friedman is the foreign affairs Opinion columnist. He joined the paper in 1981 and has won three Pulitzer Prizes. He is the author of seven books, including “From Beirut to Jerusalem,” which won the National Book Award. [@tomfriedman](#) • [Facebook](#)

№ 1.630

Сергей Дацюк

14 ч. · 🌐

2026 02-15

Це софізм не перемоги і не поразки. Це софізм уникнення мислення під час війни. Опис реальності думаючими людьми, що відрізняється від української пропаганди, є московський наратив або вороже ІПСо. Українці взагалі не повинні думати, а лише брати участь у вічній війні. Ця вічна війна реалістичних цілей не має, бо коли вона б мала реалістичні цілі, їх би можна було б досягнути, і війна б не була вічною. Отже українці мають бути незламними і потужними у вічній війні і не думати ні про перспективи після війни, бо війна вічна, ні про смисли війни з нереалістичними цілями, бо війна вічна. Україна не може бути вічною у вічній війні, бо її люди та ресурси обмежені. У вічній війні не може бути перемоги, лише смерть обох сторін. Кожне речення тут логічне, тому є ворожим дискурсом. Взагалі логіка для українців - це ворожий дискурс. Перемога у вічній війні українців - нелогічна, нереалістична, безсмысленна і безперспективна. Така переможна реальність - диво, в яке можна лише вірити, але не розуміти логічно, не мислити вільно поза пропагандою вічної війни. Чи можливо пишатися країною, люди якої не вважають мислення чи хоча б логіку гідними себе? Сама розмова про логіку ось таким чином, хоч і логічна, є софістикою, а отже є ворожим дискурсом. Тобто софістика - теж ворожа, лише філософія вічної війни - патріотична. Слава Україні!

№ 1.631

Милин Дмитрий

55 мин. · 🌐

2026-02-76

[Обыкновенный нацизм от короля мира и вице императора Вселенной и новый уровень дипломатии криворожской подворотни]

"Уе**вайте в Россию": Зеленский призвал выслать из западных стран граждан России

"Европейцы до сих пор не ввели санкции против российской ядерной энергетики, против "Росатома", против россиян, их родственников, их детей, которые живут в Европе, которые живут в Штатах, которые учатся в европейских университетах, которые владеют недвижимостью в США. У них там куча недвижимости, дети, родственники повсюду. Уе**вайте в Россию (fuck away). Езжайте домой", — заявил он.

[Послания](#)

№ 1.632

Мережі не на балансі: що це означає для споживача?

? МЕРЕЖІ НЕ НА БАЛАНСІ: ?
ЩО ЦЕ ОЗНАЧАЄ ДЛЯ СПОЖИВАЧА?
?

Це може здивувати, але не всі водопровідні та каналізаційні мережі міста знаходяться на балансі Київводоканалу. Згідно із законодавством, ми не маємо права обслуговувати такі мережі, і цей факт часто викликає обурення споживачів, які вперше зіткнулися з такою ситуацією. Тож ми вирішили детально розповісти все, що стосується небалансових мереж та порядку дій водоканалу у разі виявлення аварії на них.

1. Чому деякі мережі не знаходяться на балансі Київводоканалу? Хто тоді є їхнім балансоутримувачем?

При будівництві нових житлових будинків або інших об'єктів, нові водопровідні мережі до них будуються згідно з технічними умовами, що видає Київводоканал забудовникам/замовникам, якими можуть бути юридичні та фізичні особи. Побудовані мережі мають бути здані в експлуатацію в установленому порядку. Якщо ж замовник не надає нам відповідне звернення, мережі залишаються на його балансі.

У приватному секторі може скластися ситуація, коли споживачі прокладають трубопроводи до своїх будинків взагалі без дотримання технічних умов, і потім, навіть якщо вони захочуть здати ці мережі нам, ми не зможемо їх прийняти.

Поки мережа працює справно, ні в кого не виникає питань, і за цей час мешканці будинку можуть вже забути, що трубопровід не перебуває на балансі водоканалу, або взагалі власники будинку можуть змінитися. Іноді споживачі, що придбали чи успадкували такий будинок, можуть і не здогадуватися про такий «сюрприз», і коли на трубопроводі станеться аварія, вимагатимуть від водоканалу її усунути.

2. Який порядок дій представників водоканалу, коли при виїзді на аварію з'ясується, що мережа не на балансі?

Якщо навіть мережа не наша, ми, звичайно, локалізуємо витік і відключимо аварійну ділянку мережі, щоб не наражати споживачів на небезпеку та уникнути втрат води. Але ремонтувати таку трубу ми не маємо права, отже далі ми можемо лише **вручити припис балансоутримувачу** водопровідної мережі про необхідність ліквідації пошкодження. Після отримання повідомлення про виконання зазначених робіт водопостачання відновлюється.

3. Хто ж буде ремонтувати такі мережі?

Споживач може виконати роботи власними силами або звернутись до спеціалізована організації з обслуговування водопровідних мереж. Київводоканал також може виконати ці роботи, але тільки **на умовах окремого договору**.

4. «За що ми вам платимо?»

Коли ми пояснюємо, що не маємо права ремонтувати небалансові мережі, нас часто питають: «А кошти ж ми платимо вам. За що ж ми тоді платимо?».

Кошти, які ви сплачуєте водоканалу згідно з тарифом – це оплата за

— 1) — підготовку питної води, її 2) — транспортування до ваших домівок, 3) — відведення та 4) — очистку стоків.

Зверніть увагу, що

1) — до оселі споживача вода може пройти кілометри міських мереж, які ми обслуговуємо, і

2) — тільки наприкінці потрапити у небалансову мережу, обслуговування якої не закладено до тарифу.

5. Чи може Київводоканал приймати на баланс такі мережі? Що для цього потрібно?

Небалансові мережі можуть бути передані до нас на баланс згідно з відповідним рішенням органів місцевого самоврядування.

Але ми приймаємо мережі лише у технічно справному стані за умови надання

— 1) — звернення замовника, 2) — технічної документації на водопровідні мережі об'єкту, оформлення 3) — актів приймання-передачі та відповідного 4) — розпорядження КМДА.

Довідка:

Порядок користування системами централізованого питного водопостачання населених пунктів України визначається у відповідності до «Правил користування системами централізованого комунального водопостачання та водовідведення в населених пунктах України», затверджених наказом Міністерства з питань житлово-комунального господарства України від 27 червня 2008 року N 190 (у редакції наказу Міністерства розвитку громад та територій України від 19 квітня 2021 року N 97).

Згідно "Правил" виконавець послуги з централізованого водопостачання (ПрАТ «АК «Київводоканал») обслуговує лише ті вуличні, внутрішньоквартальні мережі водопостачання, споруди і обладнання, технологічні прилади й пристрої на них, а також водопровідні вводи, які перебувають у нього на балансі або на які є відповідний договір на обслуговування зі споживачем.

Милин Дмитрий

10 ч. · 🌐

2026-02-15 ... ✕

[Из старого] «Тяжёлые времена рождают сильных людей, сильные люди создают лёгкие времена. Лёгкие времена рождают слабых людей. Слабые люди создают тяжёлые времена»

Мир сейчас находится под руководством **слабых лидеров** (Путин, Байден, Шольц, Макрон) которые пришли к власти в хорошее время отсутствия больших войн и тяжелых кризисов.

Холодную войну закончили сильные лидеры, нашедшие в себе силы отказаться от ядерного противостояния и построить мир без угрозы ядерной войны.

Сильные американские лидеры приняли смелое стратегическое решение об открытии своего рынка для китайских товаров и инвестировании в производство в коммунистической стране.

Сильные лидеры Германии приняли смелое стратегическое решение о покупке газа у Советского Союза. Причем приняли его всего через 2 года, после роковой для СССР "операции Дунай" в Чехословакии.

Сильные лидеры подавили инфляцию во время stagфляции 1970-х - 1980-х годов, когда в США Волкер поднял ставку ФРС до 21,5%.

Нынешние лидеры получили все даром, не знают реальной ценности мира, реальной ценности глобализации, реальной ценности обеспеченности экономики энергоносителями, не знают цены низкой инфляции.

Наши лидеры начинают войны, поставляют оружие воюющим сторонам, печатают деньги, берут в долг, который не способны отдать даже теоретически, взрывают газопроводы, вводят санкции, разрушая глобальный мир.

Это поколение лидеров создает тяжелые времена, которые породят следующее поколение сильных и ответственных лидеров. Но тяжелые времена нам придется пережить.

№ 1.634-1

Операція «Мідас»: викрито високорівневу злочинну організацію, що діяла у сфері енергетики

НАЦІОНАЛЬНЕ
АНТИКОРУПЦІЙНЕ
БЮРО УКРАЇНИ

2025-11-11

НАБУ та САП викрили діяльність злочинної організації, до складу якої входили чинні та колишні посадовці енергетичної сфери, відомий у медіа бізнесмен, інші особи. Її учасники вибудували масштабну корупційну схему впливу на діяльність стратегічних підприємств державного сектору, зокрема АТ «НАЕК «Енергоатом», отримання неправомірної вигоди та відмивання коштів.

Наразі у порядку ст. 208 КПК України детективами затримано 5 осіб, а про підозру повідомлено 7 її членам, серед яких:

- (1) бізнесмен – керівник злочинної організації;
- (2) колишній радник міністра енергетики;
- (3) виконавчий директор з фізичного захисту та безпеки АТ «НАЕК «Енергоатом»;
- (4) чотири особи – «працівники» бек-офісу з легалізації коштів.

Вирішується питання про звернення до суду з клопотаннями про застосування запобіжних заходів.

1. Схема

Основним напрямком діяльності злочинної організації було систематичне отримання неправомірної вигоди від контрагентів Енергоатому у розмірі від 10% до 15% від вартості контрактів.

Зокрема

— контрагентам Енергоатому нав'язувались умови сплати відкату за уникнення блокування платежів за надані послуги/поставлену продукцію або позбавлення статусу постачальника.

— Ця практика отримала назву «шлагбаум».

До реалізації схеми керівник злочинної організації залучив колишнього заступника керівника Фонду державного майна, який у подальшому став радником міністра енергетики, а також колишнього правоохоронця, що обіймав посаду виконавчого директора з фізичного захисту та безпеки компанії.

Вони, використовуючи службові зв'язки в міністерстві та державній компанії, забезпечували

— контроль над 1) — кадровими рішеннями, 2) — процесами закупівель і 3) — рухом фінансових потоків.

Фактично управління стратегічним підприємством з річним доходом понад 200 млрд грн здійснювалось не офіційними посадовцями, а сторонніми особами, які не мали жодних формальних повноважень, проте узяли на себе роль «смотрящих».

2. Легалізація

Функція легалізації незаконно отриманих коштів покладалась на окремий офіс злочинної організації, розташований у центрі Києва.

— Приміщення належало родині колишнього народного депутата, а нині сенатора рф Андрія Деркача, обвинуваченого НАБУ і САП в іншому кримінальному провадженні.

Через цей офіс здійснювався суворий облік отриманих коштів, велася «чорна бухгалтерія» та організовувалось відмивання грошей через мережу компаній-нерезидентів. Значна частина операцій, зокрема видача готівки, проводилась за межами України.

За надання послуг не членам злочинної організації офіс отримував оплату у вигляді відсотків від проведених сум.

Загалом через так звану «пральню» за час документування їхньої діяльності пройшло близько 100 млн дол. США.

3. Операція

Спецоперація з документування діяльності злочинної організації тривала понад 15 місяців – з літа 2024 року.

За цей час зібрано великий масив даних та отримано тисячі годин аудіозаписів. НАБУ і САП надають оцінку діям всіх учасників цих матеріалів.

До її проведення на фінальному етапі залучено практично весь особовий склад детективів Національного антикорупційного бюро.

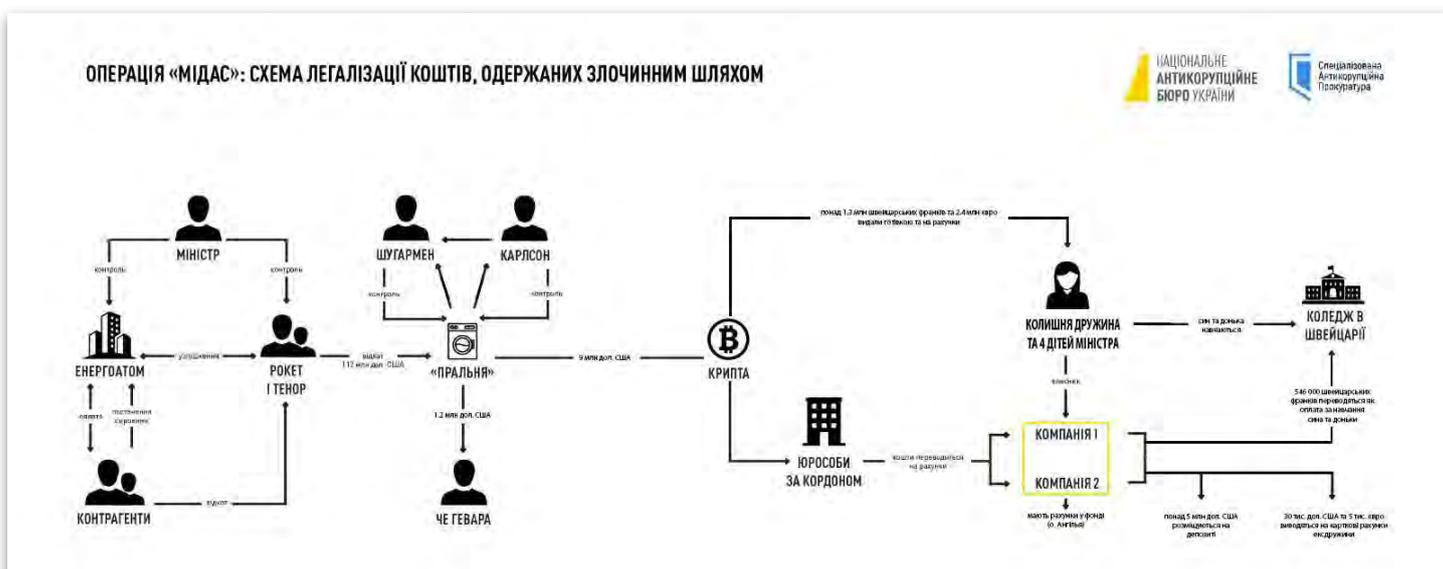
За ухвалами суду проведено понад 70 обшуків у Києві та інших регіонах, вилучено значний масив документів і готівкових коштів.

Детективи НАБУ та прокурори САП продовжують встановлювати інших учасників злочинної організації.

Слідство триває.

№ 1.634-2

Справа «Мідас»: підозрюється ексміністр енергетики

2026-02-16

НАБУ і САП розширили коло підозрюваних у справі «Мідас». На відмиванні коштів та участі у злочинній організації викрили **колишнього міністра енергетики** (2021–2025 років).

За даними слідства, у лютому 2021 року на острові Ангілья (самоврядна заморська територія Великої Британії) за ініціативи учасників злочинної організації, **викритої** НАБУ і САП у листопаді 2025 року, зареєстровано фонд, який мав залучити близько \$100 млн «інвестицій».

Фонд очолив давній знайомий учасників злочинної організації, громадянин Сейшельських Островів та Сент-Кітс і Невіс, який на професійній основі надавав послуги з відмивання доходів, отриманих злочинним шляхом.

Серед «інвесторів» фонду була і родина підозрюваного.

З метою приховання його участі на Маршаллових Островах створили дві компанії, інтегровані у структуру трасту, зареєстрованого у Сент-Кітс і Невісі. Бенефіціарами компаній оформили колишню дружину та чотирьох дітей високопосадовця.

1) — Ці компанії стали «інвесторами» фонду (шляхом купівлі його акцій), а

2) — учасники злочинної організації в інтересах підозрюваного почали перераховувати кошти на рахунки фонду, відкриті у трьох швейцарських банках.

Здобуті в Україні та за процедурою міжнародного співробітництва з компетентними органами низки країн матеріали свідчать, що

— у період перебування підозрюваного на посаді через його довірену особу, відому як «Рокет», злочинна організація **отримала понад \$112 млн готівкою** від протиправної діяльності в енергетичному секторі.

— Ці кошти легалізовували через різні фінансові інструменти, зокрема криптовалюту та «інвестування» у фонд.

Наразі встановлено, що

— на рахунки фонду, якими розпоряджалася родина підозрюваного, перерахували понад \$7,4 млн.

Ще

— понад 1,3 млн швейцарських франків та 2,4 млн євро видали готівкою та перерахували родині напряму в Швейцарії.

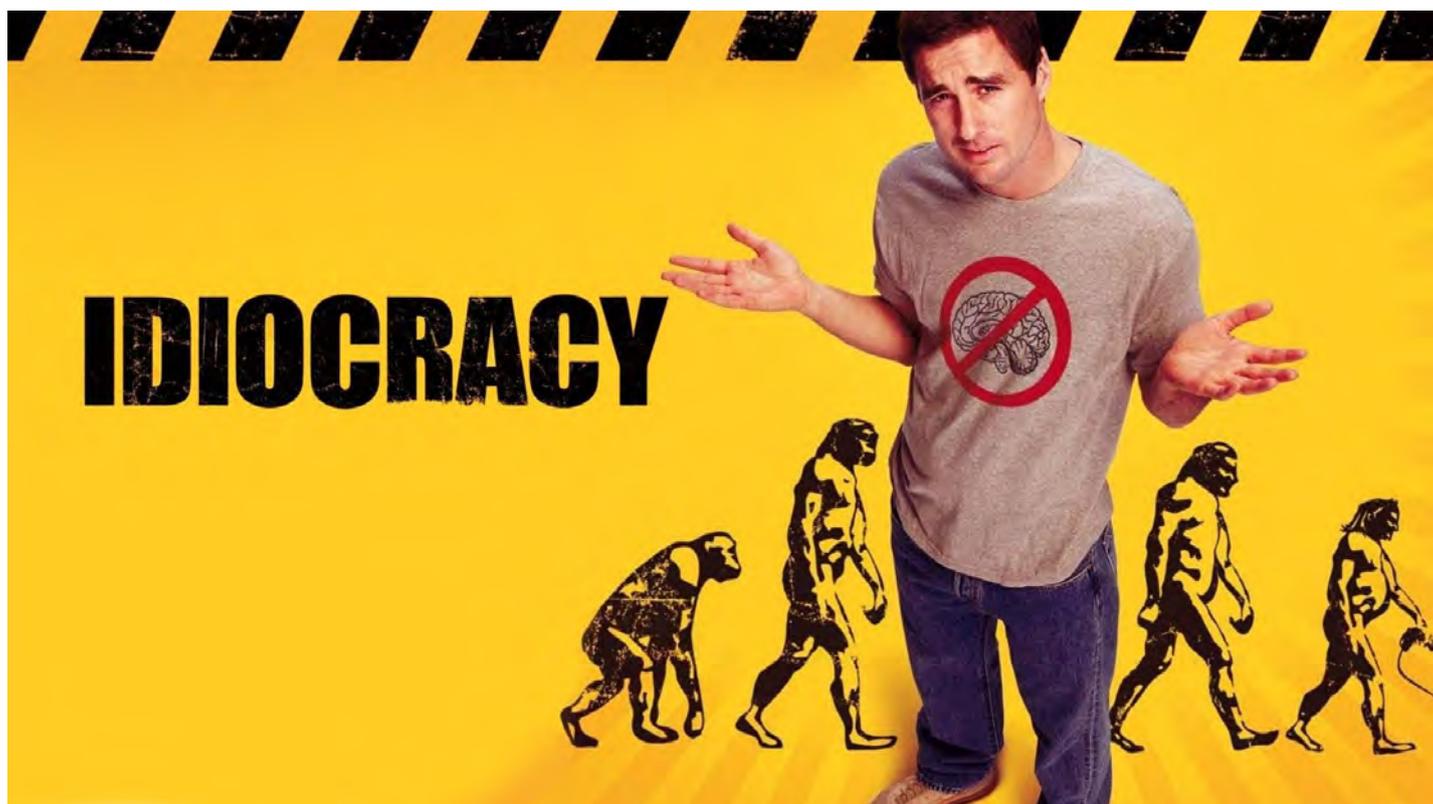
Частина цих коштів витратили на оплату навчання дітей у престижних закладах Швейцарії та розмістили на рахунках колишньої дружини.

— Решту поклали на депозит, від якого родина високопосадовця отримувала додатковий дохід та витрачала його на власні потреби.

15 лютого 2026 року при спробі покинути територію України колишнього високопосадовця затримали детективи НАБУ.

Йому повідомили про підозру за ч. 2 ст. 255, ч. 3 ст. 209 КК України.

Слідство триває. В межах розслідування вказаних фактів НАБУ співпрацює з 15 країнами світу.

№ 1.635

Виктор Небоженко

3 ч. · 🌐

2025-02-16

...

РАСТЕРЯННАЯ ЕВРОПА - МЮНХЕНСКИЕ ЗАГАДКИ.

После проведения Мюнхенской конференции по безопасности вопросов оказалось больше, чем ответов. Европа попала в серьезную геополитическую ситуацию, а сил и желания радикально что-то менять практически ни у кого нет.

Основные вопросы:

- 🔴 - Что делать с Украиной - помогать или имитировать?
- 🔴 - Что делать с Россией - открыто стать на сторону борющейся Украины или не рисковать угрозой конфликта с Кремлем и терпеливо ждать ухода Путина?
- 🔴 - Что делать с Америкой? Ждать ухода Трампа и победы других политических сил или самостоятельно решиться на перестройку НАТО и ЕС и сформировать единую европейскую суверенность?
- 🔴 - Что делать Европе – воспользоваться новой геополитической ситуацией и попробовать сформировать Новую Европу, включая Украину или оставить все как есть?

№ 1.636

Дозволити агресору щось забрати – це велика помилка. Це була велика помилка від самого початку, ще з 2014 року. І навіть раніше – під час нападу та окупації частини Грузії. І ще раніше, під час окупації Чечні, коли все було зруйновано й був мільйон жертв – вбитих і поранених.

Багато помилок було зроблено. Саме тому зараз я не хочу бути Президентом, який повторить помилки своїх попередників або інших людей. І йдеться не лише про Україну. Я кажу про лідерів різних країн, які дозволили такій агресивній країні, як Росія, зайти на їхню територію.

Бо Путіна не можна зупинити поцілунками чи квітами. Я цього ніколи не робив, і тому не вважаю, що це правильно. Моя порада всім: не робіть цього з Путіним.

Інакше буде перший крок, а потім за п'ять років він відновить своє військо, збільшить кількість солдатів, і його армія буде добре навчена. Бо він втратив багато навчених людей. Зараз він втрачає 30–35 тис. людей на місяць.

Можете собі це уявити у XXI столітті? Можете собі уявити: він втрачає 35 тис. щомісяця? Я не впевнений, що він про це знає.

Коли ви хочете компроміс від людей, які під ударами, які самі не є агресорами, що ви їм даєте? Вони нікому не довіряють. Вони нікому не довіряють, тому що в нас був Будапештський меморандум. Це були гарантії безпеки. Ми віддали нашу ядерну та іншу зброю. Багато літаків – десятки. Ми віддали їх і отримали гарантії безпеки суверенітету й незалежності.

У підсумку в нас немає цієї зброї, і в нас немає гарантій безпеки. Ніхто не захищав нашу незалежність. Це правда. І саме тому зрозуміло, чому люди не довіряють. Вони не живуть у світі фантазій. Вони – реалісти, і вони багато втратили: своїх рідних, свої домівки, свій спосіб життя.

Саме тому люди мають побачити, якими будуть гарантії безпеки. Що буде, якщо прийде Росія? Багато з них запитують не: «Що буде, якщо вони прийдуть?» Вони запитують: «Що буде, коли вони прийдуть знову?» Бо вони впевнені, що росіяни прийдуть знову. І вони просто кажуть: «Ні, ми не тікатимемо. Ми просто хочемо почути, що це означає. Яка ціна? Що означають гарантії безпеки від світового лідера – Сполучених Штатів Америки?»

А наші американські друзі – вони готують гарантії безпеки. Але вони сказали: спершу цей обмін територіями чи щось таке, а потім – гарантії безпеки. Я вважаю, що спершу мають бути гарантії безпеки. Друге. Те, що ми готові до компромісу, не означає, що ми віддамо наші території. На який компроміс ми готові? Не на той, який дасть Росії можливість швидко відновитись і знову прийти та окупувати нас. Це важливо.

Ось так ми бачимо пріоритети. Але в будь-якому разі гарантії безпеки почнуть діяти лише після голосування в Конгресі. То чого боятися? Я не розумію. Ми можемо підписати з лідерами документ про гарантії безпеки для України. Це сильний сигнал для людей: Америка допомагатиме й підтримуватиме, з вами будуть європейці, якщо Росія знову прийде. А потім можете говорити з українцями про те, на що вони готові.

Сказав це під час інтерв'ю для Politico. Україна вдячна всім, хто нас чує, підтримує та робить усе можливе у допомозі та дипломатії, щоб ця війна закінчилася достойно.

№ 1.637

Денис Шмигаль

1 день · 🌐

2026-02-19... ✕

Україна впроваджує системні рішення, які посилюють енергетичну стійкість. Під час заходів Міжнародного енергетичного агентства в Парижі мав честь виступити перед міністрами енергетики країн G7, Європейського Союзу, провідних світових компаній. Поінформував про російські атаки на українську енергетику, наші потреби й спільні ініціативи.

Протягом останніх двох місяців росія максимально наростила удари по наших енергетичних об'єктах. Вони запускають тисячі дронів і ракет, щоб знищити підстанції та лінії електропередачі, які з'єднують нашу енергосистему.

Щоб не допустити гуманітарної катастрофи, маємо діяти швидко. Ми пропонуємо партнерам єдину архітектуру координації — створити Energy Task Force з трьома рівнями управління: політичним, робочим і технічним. Це інтегрована система: потреби, проекти, постачання, фінансування та підзвітність.

📌 Рівень перший — Координаційна група з питань енергетичної безпеки України (енергетичний «Рамштайн»). Міністерський рівень. Стратегічний центр ухвалення рішень. Пропонуємо щонайменше щоквартальні зустрічі.

📌 Рівень другий — робочий. Операційний центр системи. Він перетворює політичні рішення на конкретні дії, фіналізує домовленості, готує проекти рішень, відстежує зобов'язання. Ми бачимо його як секретаріат у Києві з постійним зв'язком із партнерами.

📌 Рівень третій — технічний. Розробка технічних рішень, формування переліку потреб, контроль постачань, залучення приватного сектору.

У межах цієї ініціативи запросив партнерів до Києва 26 квітня на очну зустріч Ukraine Energy Coordination Group. Ця дата символічна — 40 років з дня Чорнобильської катастрофи. Світ має пам'ятати про наслідки недбальства на ядерних об'єктах і не допустити подібних катастроф у сучасному світі.

№ 1.638

Алексей Кучеренко 11 ч. · 🌐 2026-02-21

Отже, мужній уряд набрався сміливості й таки організував аудит «Енергоатому» - із запізненням так роки на 3-4 звісно.
 До цього повний аудит компанії державою не робився **НІКОЛИ!**
 Це не завадило «міністру економіки» **Соболеву** вже оголосити про намір продати 25 відсотків компанії.
 Це все що треба знати про систему державного управління енергокомпаніями країни.

Юлія Свириденко 7 ч. · 🌐

Провела зустріч із головою Державна аудиторська служба України Аллою Басалаєвою та заслухала звіт щодо попередніх висновків аудиту НАЕК «Енергоатом».

Аудит триває. Наразі аналізуються питання надмірних витрат, пов'язаних із проведенням компанією ризикових операцій. Уже виявлено недоліки у визначенні очікуваної вартості закупівель, факти завищення витрат на придбання товарно-матеріальних цінностей, а також залучення посередників під час постачання товарів.

Окремо аудитори перевіряють законність нарахування заробітної плати керівництву компанії.

Усі встановлені порушення отримають належну правову оцінку з боку правоохоронних та антикорупційних органів, а винні особи будуть притягнуті до відповідальності.

😱 Ух ты! 💬 Коментировать ➦ Поделиться

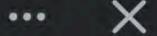
№ 1.639

Алексей Кучеренко

4 ч. · 🌐

2026-02-21

Вчора на засіданні комітету з енергетики та ЖКП трішки повоював за свою правку до закону про ЖКП - хочу зробити **обов'язковим щомісячне звітування керуючих компаній** перед споживачами.

Виявляється - є багато депутатів, які цього не хочуть чомусь.
Чому??

«У Києві провели ганебний **псевдоконкурс**. **8.5 тисяч багатоквартирних будинків** — це приблизно **два мільйони киян** — **фактично віддали комунальним керуючим компаніям**. **Реального конкурсу не було**. **Договори підписали голови РДА від імені мешканців**.

У результаті **вдвічі підняли тариф** — тепер це називається «**послуга з управління**». **Фактичного управління немає**. У середньому по Києву тариф — **13 гривень** за квадратний метр. Це приблизно **7 мільярдів гривень на рік**. За моїми оцінками, **30–50% цих коштів зникає** в невідомому напрямку. **Механізму контролю немає**.

№ 1.640

У цьому листі **Платон** пов'язує своє рішення присвятити себе філософії з безбожними політичними умовами міста, в якому він жив. Після того, як він усіляко намагався брати участь у суспільному житті, він пише, що зрештою усвідомив: усі міста політично зіпсовані (*kakos politeuontai*), і тоді відчув себе змушеним залишити політику і присвятити себе філософії.

Філософія постає в цій перспективі як замітник політики. Ми повинні займатися філософією, тому що – сьогодні не менше, ніж тоді – займатися політикою стало неможливо.

Слід не забувати про цей особливий зв'язок між політикою та філософією, який робить філософування сурогатом політичної дії, заміщенням і компенсацією, яка, звісно, не є цілком втішною заміною чогось, що ми більше не можемо практикувати.

Якої ж вартості тоді цей замітник, якого ми б не обрали, якби політичне життя було ще можливим? Філософія показує тут своє справжнє значення, яке полягає не в розробці теорій та думок, які можна запропонувати тим, хто вірить, що ще може займатися політикою. Філософія – це форма життя, яка дозволяє нам жити в політично нестерпних умовах. У цьому – оскільки вона дозволяє нам облаштуватися в непридатному для життя та аполітичному місті – **філософське життя показує себе як єдина можлива політика в часи неможливості політики.**

18 лютого 2026 року

автор – **Джорджо АГАМБЕН**

Юлія Свириденко • **сейчас с Віктор**

Микита и ещё 4. • **Подписаться** 2026-02-21

1 день · 🌐

Уряд спільно з регіонами працює над системним забезпеченням енергетичної стійкості країни і підготовкою до наступного опалювального сезону.

Для цього провела **нараду** з Мінрозвитку, Міненерго, керівниками ОВА та представниками енергетичних компаній щодо **реалізації Плану енергетичної стійкості областей.**

У нас немає ілюзій — ворог продовжить бити по енергетиці навіть із настанням тепла. Тому вже зараз готуємо чіткі плани стійкості на рівні кожного регіону, щоб забезпечити безперебійну роботу систем життєзабезпечення і готовність громад до наступної зими.

Ключові елементи **Плану енергетичної стійкості областей:**

- 1 **Захист** об'єктів критичної інфраструктури.
- 2 Розвиток **розподіленої генерації.**
- 3 Альтернативні **джерела живлення** для критичної інфраструктури.
- 4 **Розподілена теплова генерація.**

За результатами **наради доручила ОВА** спільно з Мінрозвитку, Міненерго, Мінфіном, Укренерго та іншими відповідальними структурами **розробити** і подати **регіональні плани енергетичної стійкості** з чіткими кроками їх реалізації.

Кожна **область** має:

- ◆ визначити **перелік** об'єктів критичної інфраструктури, що потребують першочергового захисту та автономного живлення;
- ◆ скласти покроковий **план** із строками його виконання до початку опалювального сезону;
- ◆ визначити **потребу** в обладнанні та фінансуванні робіт;
- ◆ визначити необхідні **ресурси** для реалізації Плану.

Наступне завдання — **синхронізувати регіональні плани з можливостями держави та забезпечити їхню своєчасну реалізацію.**

Коммуникативная безопасность в противовес безопасности информационной

Георгий *Почепцов*

Мы много говорим об информационной безопасности. Эта тема не сходит с повестки дня, а постоянно набирает силу. Но чем больше мы говорим, тем больше денег вкладывают государства в то, что более четко следует называть борьбой против кибератак, против хакеров, в то, что обозначают как кибербезопасность. Военные и компьютерщики, радостно потирая руки, выстраивают защитные стены. С определенной регулярностью новая атака через некоторое время пробивает и эту защиту, и начинается новый этап финансирования следующей стены.

— В сфере информационной безопасности процесс принял бесконечный характер. Новый вирус — новая защита, очередная хакерская атака — новая защита. Уже высчитано, что хакерская группа набирает силу за четыре года, поэтому их начинают отслеживать на уровне умений двух лет.

Главной особенностью этого информационного пространства является то, что оно не принадлежит индивиду — перед нами в качестве объекта атаки выступают государственные или бизнес-объекты.

— Это в первую очередь техническая разведка, происходит съем информации. Развитые страны получают несколько сот таких атак в день. Чтобы предотвращать такие ситуации в ЦРУ, например, сотрудники имеют по два компьютера, только один из которых подключен к Интернету.

Коммуникативное пространство принадлежит массовому сознанию, к нему имеет доступ каждый.

В отличие от вышеприведенного понимания информационного пространства как узкого, то есть закрытого для чужих, коммуникативное пространство — открыто, как для своих, так и для чужих.

Тут в принципе не может быть задачи снятия информации, поскольку эта информация и так вся доступна.

Перед нами два разных пространства:

— открытое и закрытое, поэтому способы защиты должны быть совершенно иными.

Чужая интервенция в это пространство также может иметь агрессивные намерения. Но это будет задачей по размещению информации с нарушением принятых в этой системе правил создания и размещения информации. Точнее сказать, принятая система правил размещения только имитируется, чтобы нужное сообщение в результате увидело свет.

Советский Союз, например, мог разместить в индийской газете нужную ему статью, которую потом начинал транслировать по всей мировой прессе или у себя как мнение мировой общественности. США, кстати, признают, что самым сложным для них случаем было распространенное подобным образом обвинение в том, что СПИД был создан в лабораториях Пентагона.

То есть для облегченного проникновения в коммуникативное пространство создается псевдо-источник информации, сообщение которого начинают цитировать другие. Точно так то или иное нужное мнение вкладывается в уста известного лица, чтобы получить потом мощную циркуляцию этого имплантированного мнения.

Если

— информационное пространство в этом понимании будет иметь тенденцию к закрытости, то

— коммуникативное пространство, наоборот, заинтересовано в открытости.

Чем сильнее информационное пространство, тем оно закрытее, тем меньший к нему возможен доступ.

Чем сильнее коммуникативное пространство, тем оно открытее, тем большее число людей способно оно охватить.

— В последнем случае работает пример с фильмом, которому требуется как можно больший охват аудитории для получения прибыли.

Огромные объемы финансирования вкладываются в то, чтобы закрыть информационное пространство от чужих, поскольку там содержатся секреты, в раскрытии которых их собственник не заинтересован.

В коммуникативное пространство вкладывают огромные объемы финансирования, чтобы содержащаяся там информация достигла как можно больших объемов людей.

То есть перед нами абсолютно противоположные правила функционирования двух этих пространств.

Еще одной характеристикой, отличающей два пространства, является постоянная сменяемость информации в коммуникативном пространстве и малая сменяемость информационного пространства.

По этой причине ценность текстов тут и там разная.

— В информационном пространстве она выше, а в коммуникативном пространстве ниже, так как в нем сегодняшние тексты завтра уже устареют и будут заменены следующими.

И то, и другое пространство боятся чужого несанкционированного вторжения.

Но

— в случае информационного пространства наибольшим злом будет копирование информации, а меньшим (по крайней мере, по частотности атак) — размещение информации.

В случае коммуникативного пространства снятие (копирование) информации как враждебный акт существует только для случая вскрытия внутренних, непубличных информационных потоков, раскрывающих кухню, поскольку они всегда закрыты для посторонних взглядов.

Социальные сети стали новым типом такого коммуникативного пространства, куда оказался более облегченным вход, чем это было в случае печати и телевидения.

— Этим сегодня активно пользуются, например, в избирательных кампаниях, когда нужный слух размещается сначала в Интернете с тем, чтобы потом его на более-менее официальной основе могли тиражировать печать и телевидение.

Чем раньше мы поймем разницу этих пространств, тем удачнее будет происходить противодействие в них.

Информационное пространство свою защиту видит в «стенах», коммуникативное, являясь открытым по своему определению, свою защиту видит внутри себя

— с помощью выстраивания своего рода типа защиты в виде собственной модели мира в массовом сознании.

Такая защита не видит потребности во внешней цензуре, поскольку цензура перенесена в самого человека.

Он отвергает те или иные сообщения как ложные, опираясь на свое знание ситуации, на знание «плохих»/»хороших» источников информации.

— Газета «Правда» была для американского гражданина заранее признана неправильной, поэтому сообщение из нее воспринималось как лживое даже до его прочтения.

— Точно так мы реагируем на наших политических противников, выискивая в их выступлениях исключительно подтверждение нашего признания их недостоверными.

— Когда Иран запрещает у себя куклу Барби, мультсериал Симпсоны или игру Покемон, то этим он защищает не свое информационное пространство, а пространство коммуникативное. Иран так и формулирует эту защиту как противодействие входу западных ценностей.

Именно в коммуникативном пространстве происходит битвы цивилизаций, культурные войны и под.

Но одной из особенностей этой войны является то, что в ней очень трудно защищаться запретами и цензурой.

— Советский Союз имел все это, но рухнул, потому что население само хотело этот тип виртуального продукта. СССР пытался защищаться от информационной войны, а это была коммуникативная война, где действуют совсем другие правила.

В коммуникативной войне, в отличие от информационной, защита должна выстраиваться не на границе, а в центре.

Не забор, а собственный сильный продукт поставит запрет на вход аналогичного чужого продукта.

Информационная война ближе в этом плане войне в физическом пространстве, где тоже «граница на замке» является важным инструментарием.

Однако в современном мире уже нет подобной «границы на замке», поскольку он принципиально продвинулся как к большей открытости, так и к большей связности. Страны по связности стали как города в прошлом, города — как деревни, где все знают друг друга. С экрана нам рассказывают о свадьбе или разводе голливудской звезды так, как будто мы являемся ее ближайшими родственниками. Кстати, такого уровня подробностей мы не знаем о своих ближайших родственниках.

Чтобы виртуальный продукт достиг такой силы, чтобы пересекать границы нужны не случайные, а системные методы его подготовки.

— И тут начинает работать не только содержание, контент, но и экономика,

— способная раскрутить до нужного уровня виртуальный продукт, в котором живут национальные смыслы.

Можно только искусственно тиражировать национальные смыслы, опираясь на историю. Современный человек не может быть так погружен в историю, как это пытаются сделать на постсоветском пространстве.

Национальные смыслы надо тиражировать в первую очередь в опоре на настоящем. Национальные смыслы не должны находиться только в прошлом.

Но национальные смыслы действительно необходимы.

— СССР, например, тиражировал смысл «Если завтра война», был даже такой фильм 1938 г. Этот смысл был важен для создания мобилизационной экономики, мобилизационной политики, позволявший отодвинуть решение социальных проблем людей в далекое будущее. Советские фильмы были идеологичны не только и не столько на поверхностном уровне, как на глубинном уровне, поэтому они сохраняют интерес к себе и сегодня как художественные произведения своего времени.

Эти глубинные смыслы мы можем трактовать как мифы, поскольку они акцентируют вневременные точки важности для массового сознания. Мультипликационный фильм про Бабу-Ягу, где она остается традиционным негативным персонажем, а не современный, где она выступает в роли доброй тети, более важен для развития ребенка, чтобы получить картину мира, где добро соседствует со злом. И Красная Шапочка не должна беседовать с незнакомцем, если хочет остаться в живых. Все эти простые истины нужны и сегодня.

Мы все выросли на книге и телевидении, но их теперь заменил телесериал, которые создал гораздо большие возможности для продвижения нужных идей. Мир в целом переходит на такие способы продвижения своих идей, которые не вызывают сопротивления у аудитории. «Мягкая» сила выходит на первое место, поскольку любые жесткие варианты заметны и вызывают сопротивление.

Коммуникативное пространство борется за внимание потребителя, поскольку

— информации сегодня больше, чем требуется, поскольку человек уже физиологически не в состоянии ее охватить.

— Нам уже стали нужны своеобразные «смысловые переводчики», которые рассказывают о том, как понимать то или иное явление в другой стране.

Если признать, что **миром правят смыслы**, а это действительно так, поскольку

— **идеи** и **информация** подстраиваются под смыслы, являясь их реализациями, то

— самыми сильными в мире являются смыслопорождающие страны. Они сильнее других, поскольку не только выдают на горы смыслы, которые мы обсуждаем, но и интерпретируют для нас и за нас чужие смыслы.

Сегодня **массовое сознание** не способно само понять и решить, является ли «правильным» поступок той или иной страны, например, Беларуси или Казахстана, Великобритании или Ирана.

Нам об этом расскажут новости смыслопорождающих стран, поскольку они не только более сильны в трансляции собственного мнения по всему миру (техническая сила), но и обладают национальной точкой зрения не только на свои, но и на чужие события (смысловая сила).

Сегодня **побеждает не тот, кто умнее, а тот, чей ум можно использовать для решения новых задач.**

Защита коммуникативного пространства — это новая задача.

Ее нельзя решать методами защиты **информационного пространства.**

Этими двумя разными пространствами должны заниматься разные специалисты. Пока мы будем их смешивать, мы не получим нужного результата.

№ 1.643-1

**ТРОФЕЙ ІЗ ПАП'Є-МАШЕ: ЯК МИ ВЧИСТУ
ПРОГРАЛИ ХОЛОДНУ ВІЙНУ.**

Частина 1: Похмілля «кінця історії»

2026-02-20

Рубін

Якщо ви досі тримаєте в серванті пляшку шампанського, щоб колись знову випити за велику перемогу вільного світу над комунізмом у 1991 році — вилийте її в унітаз.

Вона давно перетворилася на оцет, такий самий токсичний, як ілюзії вашингтонських аналітиків, які десятиліттями мастурбували на графіки глобальної демократизації.

Маю для вас вкрай незатишний спойлер, від якого в адептів ліберальної демократії зазвичай починається нервовий тик: США ПРОГРАЛИ ХОЛОДНУ ВІЙНУ.

Те, що ми тридцять років сприймали за гучний тріумф і фукуямівський «кінець історії», було найбільшою геополітичною галюцинацією. Ми стояли на п'єдесталі, обвішані медалями, поки противник тихо виносив меблі з нашого дому і скуповував суддів.

Те, з чим ми зіткнулися сьогодні — це не раптова криза. Це логічні метастази пухлини, яку Захід вирішив лікувати подорожником і кредитами МВФ.

Трамп із його безжалісною кувалдою MAGA з'явився не на порожньому місці. Це запізнілий інстинкт самозбереження цивілізації, яка раптово зрозуміла, що її зараз зжеруть.

Але давайте відмотаємо плівку назад. У той самий момент, коли все пішло не так.

1. ЗМІНА ВИВІСКИ ЗАМІСТЬ КАПІТУЛЯЦІЇ

У серпні 1991 року над кремлем спустили червоний прапор. Західна публіка ридала від щастя. Експерти з Вашингтона навперебій писали дисертації про те, як тоталітарний монстр звалився під вагою власної неефективності. Яка зворушлива наївність.

Не було ніякого краху. Була геніально проведена керована трансформація. Совкова номенклатура і гебісти просто зрозуміли, що марксизм-ленінізм більше не продається.

Ідеологічний баласт скинули за борт разом із партійними квитками. Суворі хлопці з Луб'янки просто змінили вивіску. Вони зняли сірі партійні костюми, влізли в пошиті на замовлення піджаки Brioni і перетворили державу на гігантську мафіозну корпорацію з ядерною парасолькою.

ВОНИ НЕ ЗДАЛИСЯ. Вони просто приватизували бензоколонку, залишивши за собою найголовніше — ядерний арсенал і агентурні мережі по всьому світу.

«Молода демократія» в рф була не більше ніж димовою завісою. За нею йшла гарячкова робота з виведення активів в офшори. Вони інтегрували вкрадені мільярди в кровоносну систему Заходу — в Лондон і на Волл-Стріт.

2. ГАМБУРГЕР ЯК СИМВОЛ ГЕОПОЛІТИЧНОЇ СЛІПОТИ

Покоління політиків 90-х — Клінтон, Буш-старший, європейські лідери — виявилися абсолютно профнепридатними перед обличчям цієї гібридної мутації.

Їхня логіка була приголомшливо убогою:

- 1 Раз у москві відкрився McDonald's, значить, вони тепер наші.
- 2 Раз вони п'ють кока-колу і носять джинси, значить, імперія зла мертва.
- 3 Якщо ведмідь почав жерти гамбургери, він автоматично стає вегетаріанцем.

Вони поблажливо плескали по плечу вічно п'яного Єльцина, виписували чеки від МВФ і з ідіотськими посмішками купували собі квитки на власну геополітичну бійню.

Західні лідери грали в шашки за правилами чесної дипломатії, тоді як чекістські мутанти грали в тривимірні шахи, використовуючи краплені карти і крадені гроші.

Ніхто не звернув уваги на те, що фундамент авторитарної держави залишився недоторканим. Біомаса, яка звикла до твердої руки, просто чекала нового ідола.

І путін, сіра міль із пітерського підворіття, виявився ідеальним кандидатом на роль реставратора.

3. ПОКИ МИ СПАЛИ: НАРОДЖЕННЯ НОВОЇ ОСІ

Головна трагедія 90-х і нульових полягає в тому, що конфлікт нікуди не зник, він просто пішов у тінь. Поки США радісно приміряли кашкет глобального поліцейського, ганяючись за бороданями по афганських печерах, справжні вороги набирали масу.

- 1) — кремль методично, долар за долларом, скуповував європейські еліти, підсаджуючи Старий Світ на нафтогазову голку.
- 2) — А за спиною у москви, тихо і без зайвого шуму, підбирав червоний прапор, що впав, Китай. Пекін холоднокровно препарував труп радянської економіки і використав жадібність західних корпорацій, щоб перетворитися на повноспектрального хижака.

«Кінець історії» виявився лише перекурком перед справжньою бійкою.

Ось чому сьогодні ми бачимо те, що бачимо. Трамп — це не збій системи і не каприз популістів. Це доктрина «Цивілізаційного реалізму» в дії, екстрена реанімація через електрошок.

Це холодне усвідомлення: якщо Імперія не почне випалювати метастази кувалдою «Жорсткого суверенітету», її просто зжеруть.

Але щоб зрозуміти, як Америка докотилася до необхідності такої жорсткої хірургії, потрібно зазирнути ще глибше. У ті часи, коли Трумен і Кеннеді допустили перші фатальні тріщини...

Далі буде...

№ 1.643-2

ТРОФЕЙ ІЗ ПАП'Є-МАШЕ: ЯК МИ ВЧИСТУ ПРОГРАЛИ ХОЛОДНУ ВІЙНУ.

Частина 2: Перші тріщини в фундаменті

У першій частині ми розібралися з тим, чому тріумф Заходу в 1991 році був лише масштабною геополітичною галюцинацією, за якою ховалася витончена мутація кремлівських чекістів.

Але якщо ви думаєте, що все пішло по швах тільки після розпаду СРСР, ви глибоко помиляєтеся.

Фундамент нашого глобального домінування почав кришитися задовго до того, як Єльцин станцював свій знаменитий п'яний танець.

Перші фатальні тріщини з'явилися ще тоді, коли творці повоєнного світового порядку були живі, сповнені сил і свято вірили в непогрішність своїх доктрин.

Давайте поговоримо про те, як Америка, перебуваючи на піку своєї могутності, примудрилася здати Азію, погодитися на криваву нічию і пустити ворога прямо собі під черево.

1. 1949: ЯК ВАШИНГТОН ПОДАРУВАВ МІЛЬЯРДНИЙ РИНОК ЧЕРВОНОМУ ДРАКОНУ

Знаменита доктрина Трумена 1947 року звучала красиво і пафосно:

— **вільні народи світу дивляться на нас, ми зобов'язані підтримати тих, хто чинить опір спробам поневолення.** Звучить як тост, після якого хочеться встати і віддати честь.

Але вже через два роки ця доктрина з тріском провалилася на найважливішому, наймасштабнішому напрямку.

У 1949 році США зробили помилку, за яку ми розплачуємося досі, причому щодня, купуючи будь-який гаджет або читаючи новини про чергову ескалацію навколо Тайваню.

2. АМЕРИКА «ВТРАТИЛА КИТАЙ»

Поки у Вашингтоні засідали розумні люди в дорогих костюмах і креслили на картах лінії стримування Радянського Союзу в Європі, в Азії Мао Цзедун методично добивав Гоміньдан Чан Кайші.

Американський істеблішмент, заколисаний власною ядерною монополією (яка, до речі, того ж 49-го року закінчилася), дивився на китайську громадянську війну з якоюсь гидливою відстороненістю. Корупція в лавах союзників здавалася їм достатнім приводом, щоб умити руки.

У підсумку,

— **найбільш густонаселена країна світу, колосальний ринок і стратегічний плацдарм в Азії дістався комуністам практично задарма.**

Це був не просто програш битви. Це була здача цілого континенту.

Реакція покоління Трумена була передбачувано істеричною.

— Замість того щоб визнати **катастрофічний провал своєї аналітики і розвідки**, у Вашингтоні почався параліч і параноїдальне полювання на відьом.

Маккартизм став чудовою димовою завісою:

— набагато простіше шукати шпигунів у Держдепартаменті та Голлівуді, ніж визнати, що ти щойно своїми руками створив монстра, який через кілька десятиліть почне скуповувати твою економіку на корню.

3. 1950–1953: КРИВАВА НІЧІЯ В КОРЕЇ ТА КАСТРАЦІЯ ГЕНЕРАЛІВ

Втративши Китай, Вашингтон не встиг навіть витерти холодний піт, як у 1950 році совкові маріонетки з півночі перейшли 38-му паралель у Кореї.

І ось тут американська еліта зробила другу концептуальну помилку

— **вона вирішила, що в екзистенційній війні можна зіграти «в нічню».**

Замість того щоб оголосити війну і знищити загрозу, інтелектуали в Овальному кабінеті назвали це «поліцейською операцією ООН».

Генерал Дуглас Макартур, людина з інстинктами справжнього хижака, вимагав

— **перенести удари на територію Китаю і закінчити справу, навіть якщо для цього доведеться застосувати ядерну зброю.**

Він розумів те, що сьогодні нарешті розуміє Трамп:

— **з тоталітарними режимами не домовляються, їх вбивають у кам'яний вік кувалдою.**

Але що зробив Трумен? Він злякався.

— Злякався москви, злякався третьої світової, злякався різкого Макартура — і з ганьбою звільнив єдиного генерала, який хотів і міг перемогти.

Підсумок цієї бюрократичної малодушності ми розхльбуємо досі.

Америка погодилася на статус-кво.

— Ми добровільно залишили на карті світу психопатичну комуністичну монархію Кімів, яка сьогодні штампує ядерні боеголовки і відправляє гарматне м'ясо для війни проти Заходу.

У 1953 році москва і Пекін засвоїли найважливіший урок: Америка боїться тотальної перемоги. Достатньо пролити трохи американської крові, і політики у Вашингтоні самі прибіжать підписувати перемир'я.

4. 1959: БОРОДАТІ РОМАНТИКИ І РАКЕТИ ПІД ФЛОРИДОЮ

Якщо втрата Китаю і ганебна нічия в Кореї були стратегічними землетрусами на іншому кінці світу, то події, що почалися через кілька років, стали ляпасом, від якого в Америці задзвеніло у вухах.

1959 рік. Куба.

— Група бородатих хлопців в оливковій формі скидає режим Батисти.

І знову американська аналітика демонструє дива короткозорості.

У ЦРУ довго чухали потилиці, намагаючись зрозуміти:

— Фідель Кастро — це просто ексцентричний націоналіст із лівим ухилом чи все-таки переконаний марксист?

Поки вони писали свої звіти, Кастро зробив вибір, який назавжди змінив геополітичну карту півкулі.

США, захоплені глобальною грою в наддержаву, примудрилися прогавити появу радянського форпосту всього в 90 милях від свого узбережжя.

— Це як якби ви будували неприступну фортецю, встановили новітні системи безпеки, а потім зі здивуванням виявили, що у вашому підвалі вже рік живуть цигани з вогнеметами.

Кубинська революція розкрила повну імпотенцію доктрини «стримування» при зіткненні з асиметричною загрозою. Америка не знала, як реагувати на гібридні методи того часу.

Пряме військове вторгнення (провал у Затоці Свиней) обернулося ганебним фіаско, яке тільки зміцнило Кастро.

А потім сталася Карибська криза 1962 року.

Так, Кеннеді прийнято вихвалити за те, що він відвів світ від краю ядерної прірви.

Але давайте будемо цинічними реалістами:

— сам факт того, що радянські ракети опинилися на Кубі, був колосальним провалом американської стратегії. Імперія зла, не зробивши жодного пострілу, змогла приставити пістолет до скроні Вашингтона.

Міф про те, що Захід контролює ситуацію, дав глибоку тріщину.

Стало ясно:

— система альянсів і пафосні промови в ООН не працюють, якщо противник готовий діяти нахабно, асиметрично і не за правилами.

Ці три провали

— 1) задача Китаю, 2) боягузтво в Кореї та 3) поява червоної Куби — стали першими симптомами хвороби, яка десятиліттями роз'їдала Захід.

Хвороби, ім'я якій

— геополітична сліпота і неготовність до жорстких, нелінійних рішень.

Саме ці помилки, помножені на боягузтво наступних поколінь політиків, привели нас до того хаосу, який зараз доводиться розгрібати за допомогою бульдозера MAGA.

Але про це, і про те, як Америка добровільно виростила головного спонсора тероризму на Близькому Сході — у наступній частині нашого розтину.

Далі буде...

№ 1.643-3

**ТРОФЕЙ ІЗ ПАП'Є-МАШЕ: ЯК МИ ВЧИСТУ
ПРОГРАЛИ ХОЛОДНУ ВІЙНУ.**

Частина 3: Палаючі континенти та бородаті фанатики

Ми вже з'ясували, як покоління *Трумена* і *Кеннеді*

1) прогавило Китай, 2) погодилося на криваву нічию в Кореї і 3) дозволило советам затягнути ракети на Кубу.

Але якщо в 50-ті та 60-ті роки Америка хоча б намагалася грати м'язами, то в 70-ті західна еліта вирішила, що геополітика — це занадто грубо, і пішла у філософські роздуми про права людини.

— Саме в це десятиліття було закладено фундамент того глобального пекла, в якому ми живемо сьогодні.

Давайте подивимося, як Захід своїми власними доглянутими руками 1) здав три континенти, 2) знищив союзників і 3) виростив спонсорів світового тероризму.

1. 1979: КАРТЕР, ШМАРКЛІ ТА ЗДАЧА ІРАНУ

До кінця 70-х років у Білому домі сидів Джиммі Картер — людина, можливо, з прекрасною душею, але абсолютно атрофованим інстинктом хижака.

У Тегерані в цей час зріла криза: лояльний Америці шах Мохаммед Реза Пехлеві стрімко втрачав контроль над країною. Шах був жорстким авторитарним лідером? Безперечно. Але він був НАШИМ сучим сином.

Він тримав у вузді ісламських радикалів, качав нафту на Захід і був головною противагою радянському впливу в регіоні.

Що робить адміністрація Картера, коли під шахом захитався трон?

— Замість того щоб відправити авіаносну ударну групу і допомогти союзнику закатати бунт в асфальт, Вашингтон починає «жувати шмарклі».

Емісари Держдепартаменту читають шаху лекції про важливість демократичних реформ, у той час як на вулицях Тегерана натовпи фанатиків уже палять американські прапори.

У підсумку Америка просто здає свого ключового союзника.

— Шах тікає, а з паризького заслання (яка іронія: Європа дбайливо дала притулок майбутньому кату) тріумфально повертається аятола Хомейні.

На зміну світському авторитаризму прийшла агресивна теократія, чією головною національною ідеєю стало знищення США.

— Потім послідувало захоплення американського посольства — 444 дні абсолютної, кришталево чистої ганьби світової наддержави. Бородаті фанатики витирали ноги об американську гордість, а Картер у відповідь писав ноти протесту.

Здача Ірану стала народженням системного державного тероризму.

Америка сама впустила у світ вірус, який потім мутував у Хезболлу, ХАМАС і хуситів.

2. ЛАТИНСЬКА АМЕРИКА: ЯК ЗАХІД ЗДАВАВ ДЖУНГЛІ

Поки на Близькому Сході народжувалася ісламська загроза, москва методично забирала під себе Третій світ.

— У Латинській Америці радянські інструктори ліпили з регіону плацдарм для удару по м'якому підчерев'ю США. Нікарагуа в 1979 році дісталася сандіністам.

Вашингтон намагався відбиватися, але робив це настільки непослідовно і з такою оглядкою на ліву пресу, що викликав лише глузування в Москві. Імперія зла діяла нахабно, а Америка постійно вибачалася за те, що намагається захистити свої кордони.

3. ЗРАДА В АФРИЦІ: ВБИВСТВО РОДЕЗІЇ ТА ПАР

Але якщо в Латинській Америці США хоча б імітували опір, то в Африці Захід здійснив акт прямого геополітичного самогубства.

У 70-ті роки совєти влаштували на континенті справжнє сафарі.

1) — Ангола, Мозамбік, Ефіопія — одна країна за одною падали в руки прорадянських марксистських режимів. Кремль, не соромлячись, перекидав туди тисячі кубинських найманців і тонни зброї.

А що робив «вільний світ»?

2) — Він був зайнятий знищенням власних союзників — Родезії та ПАР.

Родезія була ефективною, економічно успішною державою з найсильнішою армією в регіоні, яка успішно кришила прорадянських терористів. Але для західних лібералів Родезія була «расистським режимом».

Лондон, разом із Вашингтоном, задушили Родезію найжорстокішими санкціями, змусивши передати владу марксисту Роберту Мугабе.

Підсумок: колись житниця Африки перетворилася на жебрацьку дірку з гіперінфляцією, повністю лояльну антизахідній осі.

Той самий сценарій був реалізований проти ПАР.

Замість того щоб підтримати Преторію — єдиний індустріально розвинений, антикомуністичний бастион на півдні Африки — Захід приєднався до радянської кампанії бойкоту.

Європа і США своїми руками знесли режим, який захищав їхні інтереси, і віддали найбагатшу країну під контроль тих, хто десятиліттями фінансувався і навчався в КДБ.

4. ОДИНОКИЙ ОСТРІВ АДЕКВАТНОСТІ: ІЗРАЇЛЬ ПРОТИ ВСІХ

На тлі цієї тотальної капітуляції Заходу, єдиною державою, яка відмовилася грати в піддавки, став Ізраїль.

У **1973** році (Війна Судного дня) Ізраїль зіткнувся з екзистенціальною загрозою:

— радянська зброя в руках арабських коаліцій загрожувала скинути євреїв у море.

І Ізраїль вижив.

— Вижив не завдяки ООН або європейській дипломатії. Він вижив завдяки своїй жорстокій, нелінійній волі до життя і готовності вбивати тих, хто прийшов убити його.

Але подивіться на реакцію Європи.

— Замість того щоб підтримати єдиний форпост цивілізації на Близькому Сході, Старий Світ злякався арабського нафтового ембарго.

Європейські еліти почали підлещуватися перед терористами і читати Ізраїлю моралі про непропорційне застосування сили. Ця шизофренія триває досі.

— Європа, розм'якшена лівим дискурсом, десятиліттями намагається зв'язати Ізраїлю руки, не розуміючи, що **якщо впаде Єрусалим, наступними на черзі будуть Париж і Лондон.**

1970-ті роки стали десятиліттям, коли Захід довів ворогам:

— нас можна бити, нас можна шантажувати нафтою, у нас можна забирати цілі континенти.

Ми будемо писати обурені резолюції, душити власних союзників і просити переговорів.

Ми програвали Холодну війну не на полях битв — ми програвали її в головах наших політиків.

Але попереду було найцікавіше.

Період, коли Європа вирішила продатися чекістам за дешевий газ.

Ласкаво просимо в епоху «шредеризації».

Далі буде...

ТРОФЕЙ ІЗ ПАП'Є-МАШЕ: ЯК МИ ВЧИСТУ ПРОГРАЛИ ХОЛОДНУ ВІЙНУ.

Частина 4: Проблиск волі та епоха «шредеризації»

У попередніх частинах ми препарували історію того, як Захід десятиліттями здавав позиції:

— 1) віддали Китай Мао, 2) пустили радянські ракети на Кубу, 3) здали Африку і 4) виростили ісламський радикалізм в Ірані.

Здавалося, що до кінця 70-х років вільний світ просто втомився жити і готується до добровільної капітуляції перед москвою.

Але

— в 1980-ті роки сталося те, що історики пізніше назвуть «консервативною революцією», а чекісти — своїм найгіршим жахом.

На коротку історичну мить до влади у США та Великій Британії прийшли політики з інстинктами справжніх хижаків.

1. КОВБОЙ ТА ЗАЛІЗНА ЛЕДІ: ЯК ТРЕБА ГОВОРИТИ З ІМПЕРІЄЮ ЗЛА

Рональд Рейган та Маргарет Тетчер були антиподами слабкодушких мрійників із 70-х. Вони не вірили в «розрядку», не хотіли мирного співіснування з ГУЛАГом і не збиралися вибачатися за західні цінності.

Рейган зробив те, від чого у вашингтонського істеблшменту стався колективний непритомний стан:

— **ВІН НАЗВАВ РЕЧІ СВОЇМИ ІМЕНАМИ.**

Він публічно охрестив СРСР «Імперією зла». Для європейських дипломатів, які звикли роками вилизувати кремлівські черевики заради газових контрактів, це звучало як святотатство.

Що зробила ця пара? Вони увімкнули режим жорсткого пресингу.

1. ГОНКА ОЗБРОЄНЬ

Рейган запустив програму СОІ («Зоряні війни»). Байдуже, блеф це був чи ні — совкова економіка, що трималася на чесному слові та ціні на нафту, надірвалася, намагаючись відповісти.

2. ПІДТРИМКА АНТИКОМУНІСТІВ

Вони почали озброювати афганських моджахедів, перетворивши Афганістан на криваву рану для радянської армії (так, потім це відгукнулося, але тактично завдання було виконано блискуче).

3. ЕКОНОМІЧНЕ ЗАДУШЕННЯ

США домовилися із саудитами про обвал цін на нафту. Радянський бюджет просто луснув.

Рейган і Тетчер не хотіли домовлятися. Вони хотіли перемогти. І саме цей короткий період жорсткої, безкомпромісної сили призвів до того, що в 1991 році радянський колос розвалився.

Але що відбулося далі? Далі Захід зробив найганебнішу помилку у своїй історії. Замість того щоб добити потвору, вичистити чекістські архіви і

провести люстрацію, західні еліти вирішили, що ведмідь став вегетаріанцем, і почали з ним торгувати.

2. ЕПОХА ВЕЛИКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ПРОСТИТУЦІЇ: ФЕНОМЕН «ШРЕДЕРИЗАЦІЇ»

Покоління Клінтона, Блера, Ширака та Меркель виявилось негідним спадщини Рейгана і Тетчер.

1) — Вони 1) радісно оголосили «кінець історії», 2) розпиляли військові бюджети і 3) кинулися заробляти гроші.

2) — А чекісти, скинувши ідеологічний баласт КПРС, перевдяглися в дорогі костюми і зрозуміли геніальну річ: навіщо погрожувати Європі танками, якщо її можна просто КУПИТИ?

Почалася епоха, яку політологи сором'язливо називають «взаємозалежністю», а ми назвемо прямо — епохою тотальної політичної проституції, або «шредеризацією».

Символом цього падіння став Герхард Шредер — канцлер локомотива європейської економіки, Німеччини. Людина, яка протиснула будівництво газопроводу в обхід Східної Європи, посадила свою країну на російську газову голку, а після відставки одразу ж пересіла в крісло топменеджера газпрому.

І він був такий не один. кремль методично, долар за долларом, скуповував західний істеблішмент:

1. ЕНЕРГЕТИЧНИЙ ШАНТАЖ

Європа добровільно вбивала свою ядерну та вугільну енергетику (привіт екоактивістам, яких щедро спонсорувала москва), замінюючи її дешевим російським газом. До 2020 року залежність Німеччини від рф стала критичною.

2. ЛОНДОНГРАД

Британська столиця перетворилася на пральню для брудних чекістських мільярдів. Російські олігархи скуповували футбольні клуби, нерухомість у Мейфері та титули перів. Гроші не пахнуть, навіть якщо вони у крові.

3. ФРАНЦУЗЬКИЙ ЦИНІЗМ

Париж продовжував постачати москві військові технології (тепловізори, електроніку) навіть після вторгнення в Грузію у 2008 році та анексії Криму в 2014-му.

3. ГОЛКА, З ЯКОЇ НЕМОЖЛИВО ЗЛІЗТИ

Поки Америка в нульових витратила трильйони, ганяючись за бородами по печерах Афганістану і намагаючись будувати демократію в Іраку, путін вибудовував свою нову Імперію.

Європа розм'якла. Політики почали сприймати Москву не як екзистенційну загрозу, а як примхливого, але багатого бізнес-партнера. «Вони не нападуть, бо це економічно не вигідно», — мантрою повторювали європейські аналітики аж до лютого 2022 року.

— Вони судили чекістську мафію по собі. Вони думали, що путіна цікавлять дивіденди, а його цікавила імперія.

Трофей із пап'є-маше, який Захід склеїв собі в 1991 році, остаточно розсипався на порошок. Виплеканий західними грошима і технологіями, вигодуваний європейським боягузством і американською сліпотою, монстр повернувся.

І не один, а в союзі з Китаєм та Іраном — тією самою Віссю Зла, яку ми самі дбайливо виростили за попередні десятиліття.

Ми підійшли до точки абсолютного геополітичного банкрутства.

До моменту, коли старі правила більше не працюють, а дипломатія перетворилася на жалюгідне бекання. Саме в цій точці історії і знадобилася кувалда MAGA.

У фінальній частині нашого розслідування ми поговоримо про те, як Америка нарешті прокинулася і перейшла до Доктрини «Жорсткого суверенітету».

Далі буде...

№ 1.643-5

**ТРОФЕЙ ІЗ ПАП'Є-МАШЕ: ЯК МИ ВЧИСТУ
ПРОГРАЛИ ХОЛОДНУ ВІЙНУ.**

Частина 5: Кувалда MAGA та жорстока Реконкіста

У попередніх частинах ми провели розтин західної геополітичної сліпоти.

Ми побачили, як покоління політиків, починаючи з 40-х років, методично здавали світ:

— 1) прогавили Китай, 2) злякалися на Кубі, 3) віддали Африку, 4) виростили ісламський терор в Ірані і, нарешті, в епоху «шредеризації» просто 5) продали Європу чекістам за дешевий газ.

До 2020-х років ситуація стала критичною. Вісь зла (москва, Пекін, Тегеран) більше не ховалася.

Вони відкрито сміялися з ООН, скуповували західних політиків і готувалися до фінального переділу світу.

— Старий добрий ліберальний порядок, заснований на правилах, перетворився на клуб самогубців, де «всі ввічливо посміхалися, поки їм різали горло».

Саме в цій точці абсолютного геополітичного банкрутства і виник феномен MAGA.

1. ІСТЕРИКА НАВКОЛО КЕПКИ: ХТО НАСПРАВДІ ПРИДУМАВ MAGA

Європейські інтелектуали та ліва преса люблять малювати Трампа і рух MAGA як збіговисько примхливих популістів, які випадково зламали красиву систему.

Яка жахлива дурість та історична безграмотність. Для тих, хто втрачає свідомість побачивши червону кепку, маю погані новини: відкрийте Вікіпедію.

Трамп навіть не придумав це гасло. Фразу «Let's Make America Great Again» вперше використав Рональд Рейган у своїй президентській кампанії 1980 року — ТОЙ САМИЙ РЕЙГАН, який потім загнав осиковий кілок у груди радянської економіки.

А в 1992 році гасло «Make America Great Again» із задоволенням експлуатував демократ Білл Клінтон.

Бажання зробити свою країну великою, сильною і недосяжною для ворогів — це абсолютно нормальний, базовий інстинкт будь-якого притомного національного лідера.

У нас є свій власний, вистражданий кров'ю аналог — «УКРАЇНА ПОНАД УСЕ!». І він несе в собі точно такий самий сенс: об'єднання громадян заради виживання нації та безжального знищення тих, хто прийшов нас вбивати.

2. ВАМ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ ТРАМП? ЦЕ ВАШІ ОСОБИСТІ ПРОБЛЕМИ

Давайте прояснимо одну просту річ. Вам не подобається Трамп? Вас дратують його манери, його твіти, його колір обличчя чи його его? Це виключно ваші особисті проблеми.

Він вам не родич, не чоловік і не сусід по дачі, щоб ви його любили.

У геополітиці немає місця емоціям і підлітковим образам.

Багато хто сьогодні вже забув, якій принизливій, отруйній критиці піддавалися свого часу Рональд Рейган і Маргарет Тетчер. Ліберальна преса

80-х малювала їх карикатурними маніяками, тупуватими радикалами, які ось-ось розв'яжуть ядерну війну.

А сьогодні ці двоє — недосяжний зразок політичної волі, ідоли, на яких моляться навіть їхні колишні критики.

Тільки історія вирішить, хто мав рацію, а хто був жалюгідним боягузом.

У кожного світового лідера є своє конкретне історичне завдання.

Трамп із його доктриною «Цивілізаційного реалізму» та «Жорсткого суверенітету» прийшов не для того, щоб подобатися.

ВІН ПРИЙШОВ ЛАМАТИ ГНИЛУ СИСТЕМУ.

3. 2026 РІК: РЕКОНКІСТА ПОЧИНАЄТЬСЯ ІЗ ЗАХІДНОЇ ПІВКУЛІ

США перестали грати роль «доброго гегемона», який власним коштом захищає розгодованих європейських союзників і пише ноти протесту у відповідь на плювки в обличчя.

Хочете, щоб американська парасолька вас захищала? Платіть 5% ВВП на оборону. Не хочете? Захищайте себе самі, коли російські танки постукають у ваші двері.

Головна відмінність Трампа від політиків епохи «кінця історії»

— це **ГОТОВНІСТЬ ЗАСТОСОВУВАТИ СИЛУ.**

Трамп розпочав *Реконкісту*.

Реконкіста (від ісп. *Reconquista*, «відвоювання») — історіографічний термін для позначення військових кампаній християнських королівств проти мусульман 722-1492 років на Піренейському півострові. Після падіння Західної Римської імперії більша частина півострова знаходилася під владою Вестготського королівства, яке протягом 711—718 років було завойоване арабами. Початком Реконкісти є битва при Ковадонзі, а закінченням — падіння Гранади. Вперше термін «Реконкіста» з'явився у французьких дослідженнях Нового часу і звідти був запозичений іспанською історіографією.

1. БЛОКАДА КУБИ

У 2026 році Вашингтон, втомившись дивитися, як Пекін і Москва перетворюють Острів Свободи на свою розвідувальну базу, ввів найжорстокішу військово-морську блокаду. Жодних переговорів. Або Китай і РФ забирають звідти свої радары, або острів повертається в кам'яний вік.

2. ОПЕРАЦІЯ У ВЕНЕСУЕЛІ

Ситуацію з режимом Мадуро, який сидів на багнетах кубинських спецслужб і російських ПВК, було вирішено хірургічно. Замість марних санкцій, США провели жорстку, нелінійну спецоперацію із захоплення верхівки картелю. Це був чіткий сигнал усьому світу: Америка більше не домовляється з лівацькими диктатурами у себе під черевом. Вона їх випалює.

4. «ОПІВНІЧНИЙ МОЛОТ»: КІНЕЦЬ ІРАНСЬКОЇ КАЗКИ

Але найпотужніший удар кувалди MAGA зараз занесений над Близьким Сходом. Трамп закрив лавочку нескінченних «ядерних угод».

У 2026 році Пентагон завершив підготовку операції «Опівнічний Молот» — плану прямого військового знищення ядерного потенціалу Ірану.

Це не війна за демократію. Це санітарна вирубка зараженого лісу. Ізраїль нарешті отримав не просто «висловлення підтримки», а зелене світло і важкі бетонобійні бомби. Вісь зла затріщала по швах.

ЕПІЛОГ: МЕТА ВИПРАВДОВУЄ ЗАСОБИ

У нас усіх зараз має бути перед очима тільки одна мета:

— 1) ПОВНИЙ РОЗВАЛ РФ І ЖОРСТКА 2) ПОСТАНОВКА КИТАЮ НА МІСЦЕ.

Потрібно вибити зуби диктаторським режимам так, щоб вони навіть мріяти не могли про світове лідерство, не кажучи вже про переділ кордонів.

Чи вдасться це Трампу? Чи доведе він свою Реконкісту до кінця? Це покаже тільки найближче майбутнє.

Але одне ми з вами знаємо напевно, і ці п'ять статей тому залізобетонне підтвердження:

— УСІ ПОПЕРЕДНІ ПОКОЛІННЯ ЗАХІДНИХ ПОЛІТИКІВ ХОЛОДНУ ВІЙНУ БЕЗДАРНО ПРО@РАЛИ.

І якщо сьогодні ми не почнемо бити ворога кувалдою, не озираючись на «правила пристойності», завтра нам просто ніде буде жити.

Кінець серії.

Ентелехія проти алгоритму

СЕРГІЙ ЧАПЛИГІН

FEB 22, 2026

Чому без внутрішньої мети навіть найрозумніша система веде до хаосу

Є одне давнє грецьке слово, яке сучасна людина майже повністю витіснила зі свого словника - не лише з мови, а й із самого способу мислення. Це слово - ентелехія.

У філософії Аристотеля **ентелехія** — внутрішня **мета руху**, закладена в прихованому вигляді у кожному **бутті** до його здійснення; діяльний, формувальний початок.

Арістотель використовував його для позначення мети, закладеної в самій речі.

Не зовнішньої мети, не нав'язаної обставинами чи чужою волею - а внутрішньої, органічної, тієї, що становить саму суть існування речі.

Жолудь несе в собі дуб. Не як метафору, а як онтологічну реальність.

Бо **telos** завжди превалює над причиною.

Telos (/ˈtɛləs, ˈtiːləs/;[1] Ancient Greek: τέλος, romanized: *télos*, lit. 'end, purpose, goal')[2] is a term used by the philosopher **Aristotle** to refer to the **final cause** of a

natural organ or entity, or of human art. The Greek word *telos* is the root of the modern term "teleology", the study of purposiveness or of objects with a view to their aims, purposes, or intentions. Teleology is central in Aristotle's work on plant and animal biology, and in his analysis of human ethics, through his theory of the four causes. Aristotle's notion that everything has a *telos* also gave rise to epistemology.[3]

«Телос» (др.-греч. τέλος — завершение, цель) — философский термин, обозначающий конечную цель, высшее предназначение или внутренний смысл существования вещи, человека или мира в целом, ставший основой телеологии (учения о целесообразности). Понятие активно использовалось Аристотелем, считавшим телос имманентным свойством природы, «которая ничего не делает напрасно».

Людина також несе в собі своє призначення. Не як мрію, а як структуру Буття.

А причинний ланцюжок, який веде до досягнення цієї мети, може змінюватись, і є довільним. Походження завжди спрямоване до цілком певної мети, а причинні ланцюги, що ведуть до її досягнення, можуть бути взаємозамінними.

Сьогодні головне питання звучить чому воно так влаштовано?, а не з якою метою?

Різниця між цими двома питаннями це різниця між двома сприйняттями Буття.

- 1) — Пошук *причини* шукає механізм. Це питання аналітичне, холодне, технічне.
- 2) — Питання *мети* шукає сенс. Воно спрямоване до того, що річ або подія означає у великому порядку речей. Це питання живе, тепле, людське.

Раніше людина жила в телеологічному всесвіті. Вона могла не знати точного причинного ланцюга, що привів до цієї чи іншої події (і це її особливо не турбувало).

Але вона знала головне: якщо щось існує - воно існує з певною метою.

Якщо щось трапляється - у цьому є сенс.

Доля, рок, Божий Промисел, фатум, фортуна - це здатність сказати: “причинні шляхи можуть бути різними, але мета одна, і вона реальна”.

Сьогодні ми перевернули цю ієрархію догори дригом.

Каузальний інтелект досяг свого апогею саме тоді, коли телеологічна інтуїція майже повністю згасла. І це не випадковий збіг - це закономірність.

— «Чим точніше ми навчилися розбирати механізм, тим менше нас цікавив задум».

— «Чим детальніше ми описували причинний ланцюг, тим більш зайвим здавалось питання про мету».

Модерн побудував грандіозну машину пояснення світу. Вона працює бездоганно.

— Вона пояснює походження зірок і природу свідомості, механізми революцій і біохімію.

Але машина пояснення не має вбудованого сенсу.

— Вона рухається, не знаючи куди, з наростаючою швидкістю і наростаючою порожнечею всередині.

Сучасна людина знає механізми хвороб і революцій, нейромедіатори емоцій і алгоритми поведінки, фізику зірок і хімію кохання.

Каузальний детермінізм (причинна зумовленість усього) став непорушною вірою модерну.

Але питання *мети* завмерло.

Воно стало незручним, ненауковим, дивакуватим. Сучасна людина відповідає на нього або знизуванням плечей, або тривогою, або (що найчастіше) просто не ставить це питання взагалі.

— Порожнечу сенсу вона заповнює споживанням, розвагами, потоком інформації. Тим, що дає відчуття руху без жодного напрямку.

Арістотель сказав би:

— “ми навчилися досконало читати тінь, але забули, що тінь існує лише тому, що десь є світло”.

Ми розклали це світло на спектр, описали його довжину хвиль, виміряли швидкість його поширення. І в цій захопленості аналізом непомітно втратили здатність просто стояти під сонцем і розуміти, що воно означає.

І тут ми підходимо до найбільш болісного парадоксу нашого часу.

— Ніколи в історії людство не мало таких потужних засобів зв'язку. Ніколи люди не могли говорити з такою кількістю інших людей, так

швидко, так легко, з будь-якої точки землі. Комунікація досягла абсолютного технічного тріумфу.

І водночас, ніколи зміст цієї комунікації не був таким порожнім.

— Ми говоримо постійно і не повідомляємо нічого.

— Ми пишемо безперервно і не передаємо жодної думки.

— Ми гортаємо стрічки новин, клацаємо посилання, перескакуємо між курсом валют, чужими фотографіями, скандальними заголовками, кримінальною хронікою, порнографічними сайтами.

І всі ці речі, не пов'язані між собою жодним чином. Їх об'єднує лише випадковість та безглуздість, які ні про що не повідомляють та ні про що не свідчать.

— Ми, відриваючись від гаджету, не стаємо багатшими інтелектуально; ми навіть не можемо переказати, чим займалися: з одного боку, навіть соромно сказати що, з іншого (навіть захочеш) і не скажеш...

Причинний зв'язок між усіма цими кліками та переходами алгоритм забезпечує чудово. Але телеологічного зв'язку - жодного. Немає мети, немає напрямку, немає сенсу, якому підпорядкований цей рух. Є лише хаотична екзистенція користувача, що блукає між всіма цими подразниками.

Друзі! Ентелехія - це не містика і не втеча від раціональності.

Це визнання того,

- (1) що річ не вичерпується своїм походженням.
- (2) Що людина не вичерпується своєю біографією.
- (3) Що подія не вичерпується своїми причинами.

Людина без мети - це людина без внутрішнього хребта. Вона може бути надзвичайно ефективною в досягненні цілей, але ці цілі ці будуть або чужими, або випадковими, або нескінченно замінюватимуть одна одну, не приносячи наповненості. Бо наповненості - це телеологічна категорія. Воно виникає тоді, коли досягнуто саме те, до чого річ або людина за своєю природою прагне.

Це не просто культурна деградація і не ностальгія за минулим. Це симптом глибшої кризи. Кризи, яку не вирішити черговою технологією чи реформою освіти.

Криза сучасності - це не криза знання. **Це криза сенсів.**

Питання про *сене* не найвнне. Воно найскладніше з усіх. Саме тому його витіснили першим.

Можливо, найважливіше інтелектуальне завдання нашого часу не вдосконалення технологій і не пришвидшення прогресу. А щось значно простіше і значно складніше водночас: навчитися знову ставити питання про мету.

А відповідь завжди є. Вона закладена в самій речі. В кожній речі. В кожній людині.

Арістотель називав це *ентелехією*. Ми можемо назвати це як завгодно. Головне не переставати запитувати.

№ 1.645

Черговий комбінований обстріл. Саме черговий, не унікальний, але є декілька деталей.

Тому, короткий аналіз

2026-02-22

Місюра

Загальну статистику ви бачили - знову **збито практично все крилате.**

Наші сили ППО знову Боги!

17 з 18 крилатих ракет Х-101, 4 з 4 ракет Х-59, 2 з 2 крилатих Іскандери.

А от з балістикою картина вже трохи гірша:

— збито 8 з 22, та 2 з 4 гіперзвукових ПКР Цирконів.

Чому?

Тому що більшість балістики йшло по Кіровоградській області, а там немає Петріотів з ракетами ПАК-3...

1. КУДИ БИЛИ

Знову енергетика. Знову ТЕЦ (5, 6, Трипільська та Кіровоградська) та підстанції 330 і 750кВ.

Цього разу Болград, Вінницька та Українка (Кіровоградської області, яка постраждала найбільше цієї ночі).

2. ЯК БИЛИ

Сьогодні була розумніша тактика, від минулого недообстрілу. Видно, що знову вищий штаб "бділ")

Балістика та Циркони в сторону Києва - всі летіли близько четвертої години ранку, з різних сторін. Циркони були запущені з інтервалом, 5-7 хвилин.

Тобто, пускових було 2, а не заряджали одну чотирма ракетами.

А чекали - звісно корегування.

Це якраз час побачити прильоти/збиття перших двох і внести корективи.

Щоб знову не прилетіти в зону роботи ракет ПАК-3.

І тому дві наступних вже не були збиті. Морський бій в повітряному просторі, як постійно я про це буду говорити.

Балістика летіла стандартно, з дальністю 500км, тут немає чого обговорювати. Збили там, де стоїть Петріот.

Тому і найбільше постраждала Кіровоградська область, де його немає.

Минулий раз там Кинджали "шукали" нашу авіацію на Канатовому.

А от по Цирконах трохи додам.

Погано, що в них такі резерви накопичились.

— Точніше можуть в тиждень чотири ракети "з коліс" запускати. Добре, що ми їх збиваємо взагалі, бо створювались вони навпаки, щоб Петріот їх "не брав".

Додались ще деталі.

— Як в минулому аналізі я припускав, що **півні починають переходити на літні цілі**, цього разу це підтверджується.

Сьогодні в черговий раз вражена інфраструктура залізнична та самі локомотиви.

І наступна літня ціль після нашої авіації

— **водна інфраструктура**.

Сьогодні ворог цілився саме туди, є офіційна інформація, а не я її "нааналізував".

3. Чи вдалось півням сьогодні досягти намічених задач?

Ні, не змогли. Бо ППО красавчики. Та й інші підрозділи круті козаки, які роблять постійну роботу, щоб такі обстріли ставали найбільшим, на що півні спроможні.

Скільки це їм коштувало? Дуже багато. Сотні мільйонів доларів.

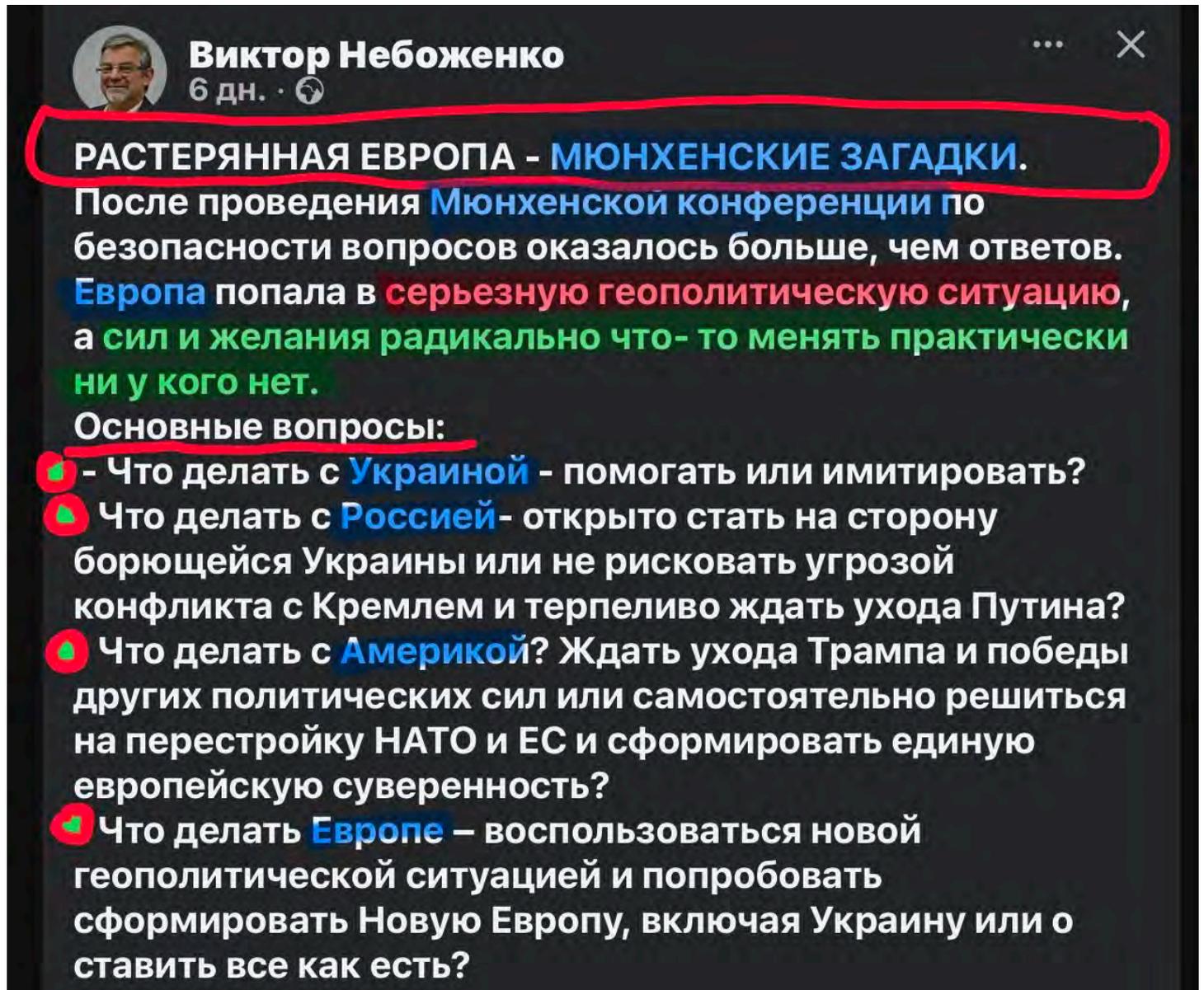
А ми відбились малою кров'ю.

Чому такий короткий аналіз?

Бо все дуже детально розкладав у минулі аналізи. Тут окрім нової тактики Цирконів і ударів по воді - нічого нового.

Головне, що ми тримаємось, та й погода йде на покращення)

№ 1.646

Виктор Небоженко
6 дн. · 🌐

РАСТЕРЯННАЯ ЕВРОПА - МЮНХЕНСКИЕ ЗАГАДКИ.
После проведения Мюнхенской конференции по безопасности вопросов оказалось больше, чем ответов. Европа попала в серьезную геополитическую ситуацию, а сил и желания радикально что-то менять практически ни у кого нет.

Основные вопросы:

- 🔴 - Что делать с **Украиной** - помогать или имитировать?
- 🔴 Что делать с **Россией** - открыто стать на сторону борющейся Украины или не рисковать угрозой конфликта с Кремлем и терпеливо ждать ухода Путина?
- 🔴 Что делать с **Америкой**? Ждать ухода Трампа и победы других политических сил или самостоятельно решиться на перестройку НАТО и ЕС и сформировать единую европейскую суверенность?
- 🔴 Что делать **Европе** – воспользоваться новой геополитической ситуацией и попробовать сформировать Новую Европу, включая Украину или оставить все как есть?

№ 1.647

Виктор Небоженко

4 дн. · 🌐

2026-02-23

ОБМЕН УКОЛАМИ ИЛИ КТО ВИНОВАТ.

Ни президент Зеленский, ни генерал Залужный не готовы конфликтовать. Поэтому сенсации не будет.

Сейчас ни Зеленскому, ни Залужному не выгодно ссориться. Но оба затаят обиду друг на друга. Третьи силы внутри страны и за рубежом постараются воспользоваться этим вялотекущим конфликтом.

Но конфликт имеет глубокую природу и будет иметь большие последствия. "Кто виноват и что делать?" - эти вопросы терзают не только чиновников Офиса

президента и зарубежных политиков, но и украинское

общество. С одной стороны, президенту Зеленскому надо любой ценой перебросить политическую

ответственность за поражения на фронте и скрытую капитуляцию перед Кремлем. Отсюда странные

разговоры Офиса о выборах во время однодневного перемирия Путина или шальной референдум, который должен размазать источники и факт возможного

поражения. С другой стороны, кажется, Зеленский хочет сделать украинскую армию, «виновной» в бедах этой страшной войны. Главными ответственными за провалы и возможного поражения в этой войне прежде всего

становятся генералы ВСУ или ленивый Запад, а не Офис президент во главе с тандемом Ермак-Зеленский, который и руководил войной.

Не случайно, бывший могущественный фаворит президента Зеленского за все годы войны - Ермак,

вовремя ушел в тень, соскочил с ответственности за свою противоречивую роль в этой войне, предоставив президенту Зеленскому самому выкручиваться из тупиковой ситуации.

2026-02-19

Машовец

1. Сумський напрямок (Північнослобожанський)

Декілька штурмових груп зі складу передових підрозділів 1443-го мотострілецького полку (мсп) та 83-ї окремої десантно-штурмової бригади (одшбр) противника (тактична група (ТГр) «Курск», угруповання військ (УВ) «Север») продовжували свої спроби прорватися на рубіж Писарівка — Мар'їне, діючи у наступних тактичних напрямках Андріївка — Писарівка, Варачине — Корчаківка та Юнаківка — Храпівщина. Однак, значного тактичного успіху вони не досягли.

Подібні спроби противника зайняти північно-східну частину лісового масиву в районі хутора Садки, здійснені ним у напрямках Олешня — Садки та Гуєво — Садки, також були безуспішними.

2. Вовчанський напрямок (Південослобожанський або Харківський)

ПІВДЕННО-СЛОБОЖАНСЬКИЙ НАПРЯМОК

ВОРОГ ОДИН РАЗ
НАМАГАВСЯ ПРОРВАТИ
ОБОРОННІ РУБЕЖІ НАШИХ
ЗАХИСНИКІВ У РАЙОНІ
НАСЕЛЕНОГО ПУНКТУ
ДВОРІЧАНСЬКЕ

Запеклі бої тривають на південних околицях міста Вовчанськ і в районі Синельникове — Цегельне — Вілча — Лиман, де противник (ймовірно, підрозділи його 128-ї окремої мотострілецької бригади (омсбр) 44-го армійського корпусу (АК), посилені окремими підрозділами та частинами 6-ї загальновійськової армії (ЗВА) та 11-го АК зі складу ТГр «Белгород — Харьков») намагаються прорватися на південь, вздовж східного берега річки Сіверський Донець, у напрямках Синельникове — Графське та Лиман — Симинівка. Однак протягом вже 3-х тижнів успіху не мають. ЗСУ, вочевидь, утримуючи позиції в районі Лимана та Вілчі, досить ефективно перешкоджають подальшому просуванню штурмових груп противника у цьому напрямку.

Просування противника вздовж дороги Вовчанськ — Білий Колодязь, у рамках продовження російського наступу на Великий Бурлук, також не було зафіксовано. Очевидно, що передові підрозділи цієї російської ТГр, на даний момент, загрузли в боях на південних околицях міста в районі вулиць Паніна та Станичної і тому, поки-що не готові здійснити тактичний прорив у цьому напрямку.

3. Великобурлукський напрямок

Російські війська (частини та з'єднання 6-ї ЗВА) намагалися розширити своє вклинення на українську територію у районі села Мілове, зайнявши сусіднє село Чугунівка, діючи (прориваючись) своїми невеликими піхотними групами по напрямках Веригівка — Чугунівка та Бутирки — Чугунівки. Після того, як українські передові підрозділи, що обороняються на цьому напрямку, виявили рух штурмових груп противника у селі Чугунівка, вони були або частково знищені, або частково відкинуті на вихідні позиції.

Спроби противника (6-а ЗВА) просунулися в напрямках Мілове — Амбарне, Красне Перше — Нововасильівка та Дворічна — Рідкодуб з метою охоплення з флангів «вузла» оборони ЗСУ в районі Колодязного також були невдалими.

4. Куп'янський напрямок

Спроби командування російських військ зі складу УВ «Запад», так би мовити, «відновити положення» в районі міста Куп'янськ, тривають. З цією метою ним було зосереджено на цьому напрямку основні сили 47-ї танкової дивізії (тд) 1-ї танкової армії (ТА) — 245-й та 272-й мотострілецькі полки (мсп), 26-й та 153-й танкові полки (тп), а також частину сил 68-ї мотострілецької дивізії (мсд) 6-ї ЗВА (з УВ «Север») — 121-й та 122-й мсп. а також 27-а омсбр з 1-ї ТА.

Противник регулярно намагається прорватися до залишків своїх штурмових груп, оточених у центральній частині міста, вздовж обох берегів річки Оскіл (як з плацдарму на західному березі, у напрямку Западне — Голубівка, так і вздовж східного берега в напрямку Лиман Перший — «Заоскілля», східна частина Куп'янська). Тут діють підрозділи зі складу 68-ї мсд противника та його 27-ї омсбр.

Окремі штурмові групи російських військ час від часу все ж-таки проникають у східну частину Куп'янська (бої ведуться в районі Лицею №7, Молочно-консервного комбінату та на північ від оптового магазину «Амбар»), але надовго там «не затримуються». ЗСУ досить стійко утримують квартали міста, що прилягають з півночі до осьової у східній частині міста вулиці Держинського, а також селища Кучерівка і Петропавлівка, тому досить впевнено або знищують їх, або витісняють назад у північному напрямку.

У свою чергу, спроби російської 68-ї мсд деблокувати залишки своїх штурмових груп з півночі, зі свого плацдарму на Осколі на північ від міста, через Голубівку, також поки що були безуспішними. ЗСУ жорстко контролюють дорогу, що проходить уздовж Осколу через Голубівку з півночі на південь, тобто в місто, а також квартали у північній частині міста, у районі вулиці Мічуріна і Куп'янського парку «Екстрім»

Однак, як я й передбачав раніше, було очевидно, що з часом, російське командування, щоб «відновити положення» у районі Куп'янська, разом із очевидними спробами прорватися до оточених найкоротшим маршрутом, почне активні дії на інших ділянках українського плацдарму, розташованого на схід від міста.

Власне, так й сталося. Російська 47-ма тд, після короткого перегрупування низки власних сил і засобів, суттєво збільшила активність своїх передових підрозділів на цілому ряді ділянок та напрямків уздовж всього периметру українського плацдарму. Зокрема, противник намагався атакувати у напрямках Вільшана — Петропавлівка, Круляківка — Колесниківка тощо.

Однак, найбільш наполегливо російські війська розпочали діяти в напрямку Піщане — Курилівка та Піщане — Ківшарівка, де штурмові групи 153-го танкового полку 47-й тд і можливо одного з мотострілецьких полків цієї дивізії (245-го або 272-й мсп) почали активно «просочуватися», намагаючись прорватися до Куп'янська Вузлового зі сходу.

Незважаючи на активний опір передових підрозділів ЗСУ, окремі дрібні піхотні групи противника (у більшості випадків по 2-3 в\сл) змогли «зачепитися» за кілька окремих будинків Курілівки (у районі місцевого ставка/штучного озера на річці Лозоватка), а також дістатися до північно-східних околиць Ківшарівки. Однак ворог не зміг просунути далі. Ні за Куп'янськ Вузловий, ні за Ківшарівку противник не зміг, навіть, «зачепитися», не кажучи вже про якісь «зачистки», за словами генерала Герасимова.

Наразі, очевидно, командування противника намагається перемістити достатню кількість штурмової піхоти через Степову Новоселівку до району Піщаного та на схід від Курилівки, щоб накопичити її там, а потім її силами продовжити наступ на Куп'янськ Вузловий зі сходу, таким чином намагаючись розсікти увесь український плацдарм на схід від Куп'янська.

Від початку активних наступальних дій противника на сам український плацдарм (близько місяця тому) йому вдалося просунути лише на одному напрямку: Степова Новоселівка — Піщане — Курилівка, причому на відстань — до 4,5 км.

5. На завершення, кілька слів про напрямок на Борову

За останні кілька тижнів противник здійснив низку досить інтенсивних атакуючих дій у напрямках Кругляківка — Загризове, Борівська Андріївка — Борова та Борівська Андріївка — Новоплатонівка силами окремих підрозділів 2-ї мотострілецької дивізії та 4-ї танкової дивізії (1-а ТА).

Очевидно, метою цих дій є не лише бажання блокувати зв'язок (у сенсі наземну комунікацію) із «вузлом» оборони ЗСУ в районі Загризове якомога «щільніше» (вздовж дороги Р-79 Ізюм – Куп'янськ), а й прагнення прорватися до північних та північно-східних околиць самої Борової.

У цьому сенсі окремі малі піхотні групи противника, очевидно, вже змогли дістатися до дороги Р-79 між Новоплатонівкою та Богуславкою, а також отримали дрібний тактичний успіх у районі Загризове, просунувшись на 1 км на південь, вздовж Осколу та залізниці, що проходить між селом і річкою. Однак, очевидно, їм так й не вдалося прорватися безпосередньо до самої Борової.

Очевидно, з цього приводу, варто відзначити, що місцеве російське командування має досить очевидний тактичний задум щодо витіснення українських підрозділів, що обороняються на східному березі Осколу в районі Загризове, Богуславка та Нова Кругляківка, через річку. А саме — шляхом переривання будь-якого зв'язку цього «вузла» оборони з районом Борової і одночасного тиску на нього з півночі та півдня.

У цьому контексті, здається, що йому вдалося завести у посадки між Новоплатонівкою і Богуславкою, які протяглися уздовж «залізниці» та сусідньої дороги Р-79, лише окремі невеликі піхотні групи. Однак особисто я не сумніваюся, що найближчим часом вони спробують збільшити свою присутність там. Й лише потім почнеться класичне «стискання» з флангів.

Цей варіант наразі виглядає більш імовірним, ніж повноцінний, але негайний «прорив у Борову» та її подальший штурм (оскільки, очевидно, не потребуватиме різкого й значного посилення ТГр 1-ї ТА, яка діє в цьому районі, на відміну від останнього).

№ 1.649

Игры шпионов

2026-01-20

Арти *Грин*

Почитав заготовку своего третьего поста о *Буданове*, решил, что нужно сначала опубликовать этот, а то большинство читателей просто не смогут понять о чём речь.

1. Краткий ликбез для чайников

Как-то, в 91-м году, будучи молодым, да ранним опером угрозыска, меня назначили в оперативно-следственную группу, расследовавшую убийство официанта одного из известных ялтинских ресторанов. Тело этого официанта было обнаружено дома со следами насильственной смерти, причём обстановка в квартире однозначно указывала на то, что убийство мог совершить партнёр по «нетрадиционным» сексуальным отношениям. Меня, как опера, владеющего техникой опроса свидетелей и подозреваемых, отправили в ресторан, где работал убитый, чтобы я попытался выявить всех реальных и потенциальных половых партнёров убитого. Надо сказать, что до того момента я совершенно искренне полагал, что гомосексуализм – это какая-то уникальная патология, из которой голливудские сценаристы выдумывали сюжеты для своих комедийных фильмов. А оказалось, что к этой категории «андерграунда» не относилась только одна работница того, довольно крупного ресторана. И то, видимо потому, что только она была не мужчиной. В тот момент уголовная статья за мужеложество уже была отменена, поэтому я легко раскрутил всех работников ресторана на довольно откровенные разговоры. В процессе опроса персонала выяснилось, что помимо работников ресторана, в это «движение» была вовлечена масса других

людей, в том числе хорошо известных в городе, лично мне и, вдобавок, некоторые заметные представители правоохранительных органов. Даже если бы у меня тогда были длинные волосы, они бы минимум неделю стояли дыбом от того, что я тогда узнал. Я просто представить себе не мог, что это явление не просто существует, а ещё и имеет такие масштабы... К слову, мы тогда всё размотали и, в течении нескольких дней убийца был вычислен, пойман и изобличён. Но к чему это я припомнил... Когда человек ранее никогда не сталкивался с каким-то явлением, ему кажется, что этого явления на самом деле нет или оно существует где-то далеко в единичных случаях, а на самом деле оно может существовать просто вокруг в каких-то уму не постижимых количествах.

Про одно из таких явлений я сегодня вам поведаю.

Речь пойдёт о ТАЙНЫХ АГЕНТАХ.

Постараюсь изложить материал в популярной форме, хотя в своё время прочитал тысячи страниц академических учебников и ведомственных секретных журналов с примерами оперативных разработок и комбинаций из секретных библиотек УВД Одессы и Ялты.

Приёмы, методы и документальное оформление оперативной и агентурной работы в различных спецслужбах СССР/РФ/Украины мало чем отличаются.

До 1946 года угрозыск, политическая «охранка» и внешняя (не военная) разведка были в одном ведомстве, поэтому не только методы, но и вся нормативная документация КГБ/ФСБ/СБУ и МВД – это эволюция от одного общего предка, а высшее руководство военной разведки (ГРУ ГШ) нередко назначалось из аппарата НКВД/МГБ/КГБ, отсюда и вся агентурная «нормативка» ГРУ/ГУР/ГУ ГШ РФ не сильно отличаются от «нормативки» других оперативных органов «совка и постсовка».

Лично я на протяжении десятка лет занимался оперативной и агентурной работой в угрозыске, периодически взаимодействуя по этой линии с операми СБУ и УГО. Даже, как-то, ради реализации одной оперативной разработки, пришлось войти во взаимовыгодный оперативный контакт с резидентом спецслужбы одной из мусульманских стран. В общем, кое-что по предмету знаю и готов поделиться частью этих знаний.

2. Типы тайных агентов

Для примера, на приблизительно 90 тысяч населения Большой Ялты было под две сотни оперативных работников угрозыска. У каждого оперативного работника угро через 5-7 лет работы на оперативной должности накапливалось под 20 и больше вербовок. То есть, «на связи» с оперативниками УР постоянно находилось под 2 000 негласных сотрудников,

в т.ч. резидентов. Резидент – это тайный агент, на связи которого находилось несколько агентов. Плюс ещё какое-то число ПКНС «подготавливаемый к негласному сотрудничеству».

Ещё плюс-минус похожая история в БХСС/БЭП, СБУ, УГО, погранцов, налоговой милиции и ещё чёрте-кого.

Плюс, «приостановленные», то есть агенты тех оперов, кто уволился или перешёл на неоперативную должность, а их агентов начальству не удалось раскидать на других оперов...

В общем,

— только на официальные оперативные органы Украины работало под 10% от всей численности населения, включая младенцев и глубоких стариков.

Представляете масштабы?! Можете себе представить сколько из людей, которых знаете лично вы могут оказаться тайными агентами какой-нибудь спецслужбы?!

А теперь смоделируйте сколько тайных агентов российских спецслужб могут оказаться в зонах их «особого интереса», например в УГО, СБУ, ГШ ВСУ или ГУР МОУ...

В далёких 90-х – начале 00-х на почве спорта и других интересов я немало контактировал с операми бывшего 9-го управления КГБ, позднее - УГО Украины. Тогда в Крыму этой братвой командовал генерал-лейтенант Толстой, Лев Николаевич)). Меня тогда даже агитировали влиться в ряды вновь создаваемого управления по борьбе с терроризмом. Но я отнекивался, не желая менять свои «вольные хлеба» на служебную лямку, оставаясь с теми, кто предлагал в дружеских или приятельских отношениях. Так вот.

С тех пор мне врезалось в память, как эти, уже старшие офицеры элитнейшей спецслужбы Украины с завистью смотрели на своих сослуживцев, которых «забирали» в спецслужбы РФ с сохранением званий на аналогичные должности. Просто зарплата/пенсия и прочие плюшки в спецслужбах РФ были в разы выше и вкуснее. И такие переходы тогда были совсем не редкостью. И не только из УГО, но и из остальных спецслужб Украины.

Ярчайшей иллюстрацией такого явления является массовый, почти 100% переход этого контингента спецслужбистов Украины в Крыму в спецслужбы РФ в 2014-м. К чему это я...

Как минимум до 2014-го года спецслужбы РФ при желании имели возможность завербовать 90+% старшего офицерского состава любых спецслужб и ВСУ. Им просто не нужно было столько агентов! Навербовали

столько и тех, кого считали нужным. «Сложный» для вербовки «материал» стал постепенно просачиваться в ряды старших офицеров различных украинских ведомств только после аннексии Крыма и развязывания полноценной войны на Донбассе. Но этот процесс шёл очень постепенно. В связи с вышеизложенным, те явления и подозрения, которые для меня являются вполне понятными и логичными, большинству, никогда не сталкивавшемуся с агентурной работой, кажутся «теорией заговора». И когда я излагаю «непосвящённым» друзьям и знакомым, что тот или иной персонаж вероятно является агентом той или иной спецслужбы РФ, как правило они смотрят на меня как на параноика, не желая верить, что такое возможно. Но нежелание воспринимать действительность, эту самую действительность никак не меняет!

Но не всё так ужасно, на самом деле. Львиная доля всех этих агентов просто «липа».

Например, в спецслужбах есть «добывающие офицеры» и все остальные, а в угро есть «раскрывающие опера» и все остальные. У «раскрывающих оперов» всегда высокие показатели по раскрытиям, и они могут тупо забить болт на «показатели по вербовке». Их, конечно, поругивают за низкие «оперативные показатели», но за счёт многократно БОЛЬШИХ, чем у остальных, показателей по раскрытиям преступлений им это сходит с рук. На самом деле редкое раскрытие обходится без агентурной работы. Как правило, ключевую роль в изобличении преступника или преступной группы играет или «постоянный» агент, который имеет доступ к потоку интересной информации (сожительница/сосед/родственник скупщика краденного, ночной таксист, бармен ночной наливайки, мелкая сошка ОПГ и т.п.) или приходится делать «разовую вербовку» кого-то из окружения интересующего фигуранта. Но тратить время на горы формальной макулатуры для оформления вербовки просто лень. Да и на самом деле опасно для агента, если он имеет близкие подходы к организованным формам преступности. Лично я прекратил оформлять реально рабочую агентуру после одного печального случая, который заставил меня засомневаться в гарантии секретности бумаг «под двумя нулями». Но этот эпизод останется на моей совести и без комментариев. С тех пор официально у меня «на связи» были исключительно «камерники», которые за пару пузырей, изъятых участковыми у самогонщиков, готовы были переночевать в камере с «залётными».

А вот у «нераскрывающих» оперов есть вариант сделать план и карьеру чисто на «агентурных показателях». Так, я совершенно случайно несколько раз узнавал, что у моих раскрытий «личным сыском» оказывались «соавторы по агентурным данным». Это когда коллеги заранее знали, кого я планирую разрабатывать и задерживать за совершённые преступления, они успевали оформить «шкурку» (агентурную записку от одного из их агента о преступной деятельности «моего злодея»), завести ОРД (оперативно-разыскное дело) и

сразу его «реализовать», когда я его задерживал и передавал в следствие с доказательствами совершённого преступления. По большому счёту, мне было глубоко по барабану на это очковтирательство. Мало того, я совершенно не стеснялся пользоваться тем, что мог попросить о какой-то услуге у такого «очковтирателя», например, подменить меня на дежурстве или предоставить отпуск, когда мне нужно (если это был мой начальник). При этом практически никогда не получал отказ)).

Но перейдём-таки к «типам тайных агентов».

Ниже, описывая разновидности агентов, буду приводить в качестве примера конкретных персонажей, которых можно найти в Википедии. Их связь со спецслужбами может быть явной, а может быть и только моей версией, на основе известного фактажа и моего личного оперативного и агентурного опыта.

3. Кадровые (штатные) негласные агенты

Это агенты, как правило, прошедшие полноценный курс подготовки в штатных учебных заведениях спецслужб и направленные на работу «под прикрытием». То есть они имеют официальную работу, не связанную со спецслужбой, но при этом выполняют задания оперативного руководства как основную. Кадровые «нелегалы» живут под залегендированной биографией, а «легалы» под своей, с тщательно законсперированной связью со спецслужбой. Примерами кадровых нелегалов можно привести «Рудольфа Абея», Рихарда Зорге, «Штирлица» и других легендарных разведчиков и шпионов. В разведорганах «легалами» являются почти все военные атташе, «третьи секретари» консульств, многие работники советских/российских СМИ и других официальных структур СССР/РФ за рубежом. А в угрозыске и охране – внедрённые в интересующую среду под своей собственной биографией агенты, чьё сотрудничество со спецслужбами никогда не афишировалось. Например, бывшие сотрудники «наружек» (служб негласного наблюдения).

Частным случаем кадровых нелегалов в российско-украинском противоборстве спецслужб являются лица, прошедшие полноценную шпионскую подготовку ещё в СССР или в РФ в начале 90-х, когда украинские офицеры спецслужб ещё проходили обучение в советских/российских разведвузах, но продолжили службу в украинских спецслужбах. Например, сын начальника СБУ (1998-2001), депутат 3-9 созывов ВРУ, бывший президент украинской компании «Энергоатом», а ныне сенатор РФ, Герой России Андрей Деркач. Знаю ещё несколько персон подобного VIP-уровня в Украине, чья связь со спецслужбами РФ не столь очевидна, но не вызывает у меня сомнений. О некоторых из них в следующем тексте.

4. Завербованные агенты

Эти люди никогда не посещали учебных заведений спецслужб и не служили в этих структурах. При необходимости они проходили индивидуальную подготовку по работе со спецтехникой/ПО в строго законспирированных условиях без отрыва от «основной биографии». Как правило, они вербуются на ранних стадиях своей карьеры в интересующих ведомств или нанимаются в эти ведомства уже по заданию спецслужб. Спецслужбы стараются помочь таким агентам с карьерой с помощью других своих агентов или каким-то другим способом, например, помогая им добиваться заметных для начальства результатов или «рекламируя» их специальными «утечками» в СМИ. Такими агентами были Ким Филби и вся «кембриджская пятёрка», вероятно, Дмитрий Ярош и главный герой моего предыдущего и следующего текста.

Далеко не всем завербованным агентам удастся сделать хорошую или заметную карьеру. Большинство так и уходит на пенсию оставаясь в среднем звене интересующих спецслужбу структур, часто так и остаются «нераскрытыми», но порой, их вклад/вред оказывается не меньшим, чем от заметных и/или засвеченных агентов.

5. «Предатели»

Это агенты спецслужб, по какой-то причине тайно перешедшие на противоположную сторону. Они бывают завербованные или «инициативники». Порой, по открытым данным сложно понять «инициативники» они или завербованные. К таким можно отнести полковников Гордиевского, Пеньковского и сотрудника МІБ Джоржа Блейка, а также известный писатель Виктор Суворов (Резун). Вообще, «инициативником» или «завербованным» может быть и не предатель из спецслужбы, а просто какой-либо чиновник любого ведомства, журналист, писатель или общественный деятель, имеющий доступ к информации или влияние, которые, по его мнению, могут представлять интерес для спецслужб противника. Таким агентом советской разведки, вероятно, был известный писатель Эрнест Хемингуэй. Полагаю, таких «инициативников» было предостаточно среди работников ГШ ВСУ и других организаций Украины с доступом к секретной информации особенно в период компании 2014-2015 годов. Уверен, и до сих пор их осталось немало. Далеко не все такие «инициативы» вызвали реальный встречный интерес у спецслужб РФ, ввиду их переизбытка, дублирования «секретов» и/или бесперспективности карьеры самих «инициативников», особенно предпенсионного возраста)).

6. Агенты «по интересу»

Это такие люди, которые готовы использовать свою «вербовку» спецслужбой, чтоб улучшить шансы на продвижение по служебной лестнице, для возможности использовать спецслужбу в своей работе или устранении конкурентов и других целях, часто просто корыстных. Порой, такой агент в

паре опер-агент может играть роль первого номера и «добытчика», используя свою тайную связь со спецслужбой в своих целях. Немало владельцев охранных фирм и начальников служб безопасности крупных компаний оформляются тайными агентами спецслужб, поскольку это просто удобная форма сотрудничества. Да и немало руководителей крупных государственных компаний часто делали карьеру именно за счёт этого фактора. Некоторые даже являлись агентами спецслужб одновременно двух государств, получая поддержку сразу с двух сторон. Много тайных агентов среди контрабандистов, наркоторговцев, сутенёров и других представителей криминального бизнеса. Это легализует их «крышевание» операми перед вышестоящим начальством спецслужб, следственными органами и судами. Да и помогает получать поблажки и смягчение приговоров, в случае «залёта». К слову, такие агенты, как правило, являются очень результативными, в плане полезной информации по другим преступникам и преступным группам.

Есть ещё целая куча разных других типов агентов спецслужб, таких как «связники», держатели конспиративных квартир, «медовые ловушки» и пр., которых я не планирую упоминать в следующем тексте, поэтому и в этом не буду, чтоб не втягиваться в лонгрид.

Когда прочтаете следующий пост, станет понятней, зачем я написал этот, а пока

До связи.

№ 1.650

Хроника провалов... или Как Буданов уничтожал ГУР МО

2026-01-12

Грин

В предыдущей части я, как смог, попытался пояснить, откуда у генерала Буданова такой многочисленный фанклуб, несмотря на абсолютно провальную новейшую историю этого ведомства под руководством такого «неординарного» начальника.

Именно так я воспринимаю деятельность этой организации под руководством г-на Кирилла Буданова.

Многие сотни бойцов, оперативных офицеров и аналитиков проявляли личное мужество, профессионализм и честно выполняли свой долг, но ГУР как организация в этот период оказалось крайне неэффективным распорядителем средств и ресурсов, которыми она располагала.

Да и вообще, это ведомство за годы командования Буданова просто деградировало, значительно снизив уровень квалификации как оперативной компоненты, так и превратив элитнейший спецназ в штурмовые войска действующие в стиле «слабоумие и отвага».

Похоже, свои штурмовые войска Сирский создавал по образу и подобию того, во что Буданов превратил спецназ ГУР и ССО.

Ниже постараюсь кратко пояснить как Буданов реализовывал эту диверсию. В целях экономии вашего драгоценного внимания ограничусь только ключевыми событиями, которым я сам был свидетелем или знаю из достаточно достоверных источников.

1. Назначение

В конце лета 2020-го года появились первые утечки о срыве операции «Авеню». Как выяснилось позже, после совещания в ОП с участием Зеленского, Ермака, тогдашнего начальника ГУР генерала Бурбы и других приближённых Зеленского, по настоянию Ермака операция по вылету и задержанию группы вагнеровцев была отложена на один день.

За этот день кто-то слил Лукашенко, что в Беларуси компактно отсиживается группа российских наёмников, которых сразу же задержали сотрудники КГБ Беларуси.

— Генерал **Бурба** обвинил в этом сливе кого-то из участников того совещания в ОП.

— В результате, 5 августа генерал Бурба был уволен, а на место начальника ГУР назначен полковник **Буданов**, который этим назначением перескочил сразу через пару десятков ступеней карьерной лестницы.

Как стало понятно из многочисленных интервью и свидетельств участников событий, Буданов был назначен с задачей «замести следы» слива операции и подделать внутренние документы ГУР с целью сокрытия следов самого существования этой операции.

— Буданов сразу рьяно приступил к выполнению этой задачи.

— Офицеры, которые отказались участвовать в служебном подлоге были уволены и подверглись откровенным репрессиям.

Но 18 августа фабула этой операции и обстоятельства её слива проникли в публичное пространство.

Насколько я помню, сначала об этих событиях написал Женя Шевченко, а сразу за ним Юра Бутусов.

Примерно через год вышло расследование Грозева.

Сейчас детали этих событий рассказывает полковник Роман Червинский в своих многочисленных интервью.

Таким образом,

— столь стремительное возвышение на самом деле весьма посредственного спецназовца, но на тот момент близкого друга семьи личной секретарши Зеленского Марии Левченко, имело вполне конкретную причину.

И даже с такой задачей Буданов не справился, но за рвение был поощрён, как и за другие его полностью провальные мероприятия.

Вообще, уникальна и удивительна эта головокружительная карьера молодого генерала. Она просто соткана из провалов и пустой медиараскрутки «величайшего разведчика и спецназовца».

Но об этом ниже.

2. Вторжение

Как известно, в отличие от абсолютного большинства топов Зеленского, генерал Буданов публично артикулировал высокую вероятность масштабного вторжения войск РФ в Украину в феврале 22-го.

Мало того, Буданов публично демонстрировал карты вторжения, которые в значительной степени оказались пророческими.

Но на фоне всеобщей подготовки к «майским шашлыкам» это звучало просто как глас городского сумасшедшего в базарный день. То ли его не воспринимали как серьёзный источник достоверной информации, то ли он сам не особо навязывался Зеленскому со своими выводами, но факт в том, что

— ни Зеленский не был готов к вторжению, ни органы военного управления, включая Главнокомандующего ВСУ, ни о каком вторжении Главным Управлением Разведки проинформированы не были.

Зато Буданов, с его же слов, почти за сутки сообщил жене о вторжении предстоящем в 5 утра 24 февраля и заблаговременно перевёз её в свой кабинет на Рыбальском. Там они, с их же слов не расставались минимум несколько месяцев.

Так что же предпринял руководитель не слабой такой структуры для того, чтобы сорвать планы врага в условиях всеобщего неверия в его прогнозы?

А практически ничего!

Сведения об участии подразделений ГУР в первые дни вторжения мне попадались исключительно как единичные и точечные действия отдельных малочисленных групп ГУРовцев на различных участках.

Это выглядит как личная инициатива офицеров-патриотов во главе небольших групп в различных локациях.

Что же касается самого Буданова, зная, как тщательно штатные, мобилизованные и пиарщики ГУРа «на аутсорсе» освещают «героический путь» этого генерала, полагаю, ничего выдающегося таки он в тот момент не совершал.

— А ведь вполне мог бы возглавить контрдесантную операцию в Гостомеле в день вторжения или

— устроить кровавую баню колоннам противника в Чернобыльских лесах.

Ну, или вообще совершить хоть что-то значимое. Но, увы, нет...

3. Змеиный

Благодаря известным на весь мир радиопереговорам нашего пограничника с крейсером «Москва» об острове Змеиный узнал весь мир.

Наверное, поэтому героический штурм этого то ли острова, то ли скалы (по разным версиям) стал просто навязчивой идеей молодого генерала.

— Как «выяснилось» позже, штурмовать его вообще не имело никакого смысла. Всё живое и неживое на нём достаточно легко уничтожалось с нашего берега дальнобойной артиллерией, которая была в распоряжении ЗСУ.

Но, как поётся - «не добыть надёжной славы, куда кровь не пролилась». В данном случае - кровь наших лучших и самых подготовленных Воинов!

В итоге, под «героическим» руководством начальника ГУР МОУ Буданова наш элитный спецназ из разных ведомств, ВМФ и ВВС понесли значительные потери в бесплодных попытках взять эту скалу (остров) штурмом.

По итогу вся эта затея кончилась так, как должна была начаться

– перепахиванием этого куса скалы дальнобойной артиллерией с берега... И без всякого героизма – просто боевой работой артиллерии.

Но бесплодные попытки штурмовать этот клочок суши обошлись нам многими десятками жизней элиты из элит Сил Оборона, сбитыми и

повреждёнными самолётами/вертолётами, утраченными Байрактарами и быстроходными катерами в недостижимых для столь незначительной цели количествах.

В этой истории есть несколько пикантных деталей.

В первых числах мая 22-го года для десантирования на остров с восточного фронта был вызван один из заслуженных коллективов элитного офицерского спецназа ГУР. Им была поставлена задача через полсутки после прибытия с востока приступить к операции по десантированию на Змеиный.

— Этот коллектив ох@енел от такого шарлатанского подхода и потребовал больше времени на подготовку такой сложной операции.

— По итогу они были объявлены трусами-отказниками и изгнаны из ГУРа в различные бригады Сухопутных войск с возбуждением уголовного производства. Самолюбие молодого генерала не могло вынести столь «наглого» обвинения в некомпетентности «его сиятельства».

Про последующие события вокруг Змеино́го приведу фрагмент общения с одним авторитетным нашим разведчиком с оригинальной пунктуацией переписки по закрытому каналу:

«По Змеиному - 7-9 мая полетел водолазный отдел спецназа гур, отказался высаживаться на остров потому что, байрактарми обещали погасить ПВО (там стояло торы), а когда вертоллит подлетел к острову - по нему начали работать ТОРы и вертолетчик принял решение вернуться (потому что мог не долететь до места высадки). После этого Иващенко пытался заставить ребят повторить попытку - но они отказывались вылетать указывая, что с действующим ПВО это невозможно. Тогда Иващенко предложил им вылететь на втором борту, а первым запустить трошников (по плану предложеному Будановым и доведенному по телефону Иващенко по вертолету с тро отработает ТОР и у него закончатся ракеты, тогда спецназ высадиться и пойдет на штурм. У каждого второго был украинский флаг который нужно было поднять и снять на видео, после чего эвакуировастя с острова, а там оставить трошников. Потому что вся ближайшая вокруг остова вода контролировалась росфлотом.

После того как бойцы водолазного отдела отказались выполнять такой приказ - их отстранили, после чего привезли сотрудников инструкторского отдела и отправили из на неудачный штурм вместе с альфачами.

— *Кстати во время второго штурма змеино́го тором был сбит вертолёт с командующим ввс ВМФ ЗСУ и су27.»*

По итогам «змеиной эпопеи» Буданов озадачился формированием подразделений «спецназа» ГУР, который не будет умничать, а будет сразу исполнять его самые идиотские затеи.

Организация штурмов острова Змеиный была только началом деятельности этого генерала по ликвидации элитного военного спецназа Украины и влившихся в его состав самых отважных и физически выносливых Защитников Украины.

К сожалению, эта практика продолжается до сих пор.

4. ЗАЭС

В конце лета 22-го мою 24-ю бригаду «Королевской пехоты» в составе ударной группировки могучих бригад ЗСУ сосредоточили на запорожско-крымском направлении.

Согласно плана наступления, мы должны были железным потоком дойти до Крыма, тем самым изолировав мощную группировку элитных российских войск во главе с генералом Теплинским на правом берегу Днепра.

«Разнюхав» по своим каналам полосу наступления своей бригады я выдурил у командования БРку для своих экипажей с целью облёта предстоящего ТВД и ознакомления с ним своих экипажей БпЛА.

Не обнаружив в планируемой полосе наступления никаких серьёзных узлов сопротивления и инженерных заграждений, в целях повышения слаженности экипажа самого дальнего своего комплекса, по «приглашению» тамошних ГУРовцев, я несколько сместил район разведки в сторону Запорожской атомной электростанции.

В процессе общения с ГУРовцами не сложно было догадаться, что там затевается.

Если честно, мне не хотелось верить, что подобный замысел мог прийти в голову «высокому начальству».

Попытка штурма атомной электростанции с форсированием Днепра в расчёте, что противник не будет использовать тяжёлое вооружение, выглядела безумной как по сложности, по количеству ожидаемых потерь, так и риску обвинения наших войск в «ядерном терроризме».

К тому же успех такой операции не сулил никаких дивидендов.

Только трудности по снабжению/эвакуации плацдарма на левом берегу и обвинениями украинских войск в «ядерном терроризме».

Из возможных дивидендов

— только PR в среде «узколобых» патриотов на фоне ужаса мировой общественности от возможной ядерной аварии.

Глубоко уверен, что

— такая операция была форменной *диверсией* против Украины как по бессмысленным потерям наших элитных войск, так и по имиджевым последствиям.

Из нескольких источников можно сделать вывод, что попыток десантирования было несколько, в том числе силами до 2-х батальонов. Ни одна из них не увенчалась успехом, да и не могла, как по мне.

Не имею данных о том сколько наших бойцов погибло в этих авантюрах генерала Буданова, но их жизни точно на совести этого честолюбивого генерала с признаками слабоумия и авантюризма.

Хотя, вполне возможно, что со стороны Буданова это был не тупой авантюризм, но об этом в следующей части текстов про Буданова.

Вот как западная пресса описала одну из попыток десанта на ЗАЭС:

<https://www.dw.com/ru/the-times-rasskazala-o-popytke-ukrainy-otbit-zaes/a-65262986>

The Times рассказала о попытке Украины отбить ЗАЭС

Жан Рофе
08.04.2023

Около 600 украинских военных в октябре 2022 года пытались вернуть контроль над Запорожской АЭС, но не смогли этого сделать, пишет The Times.

Ukraine's secret attempt to retake the Zaporizhzhia nuclear plant

With meltdown an ever-present threat, the stakes behind the attack could not have been higher. Kyiv's great gamble is explained by Maxim Tucker

5. Западный Крым и прочие авантюры

Помимо вышеописанных операций ГУР под командованием Буданова были ещё десятки подобных операций ГУР и ССО, тактический смысл которых колеблется от идиотского до сомнительного.

Разбирать их в этом формате не будем, иначе понадобится много времени на написание/чтение текста, но вспомним только пару географических названий, где «таланты» Буданова проявлялись с таким же успехом – Северодонецк, Западный берег Крыма и др.

6. ССО «имени Буданова»

В начале июля 22-го года, после окончания эпопеи вокруг острова Змеиный, в результате которой сформированный почти за десятилетие боевых действий офицерский спецназ ГУР фактически прекратил своё существование, командир этого спецназа - генерал Хоренко был назначен на должность командующего ССО.

— Практически сразу, выдвиженец Буданова распространил его практики использования спецназа уже и на ССО.

Как-то в начале осени 22-го, во время боёв на Херсонском плацдарме я заехал в Николаев за какой-то посылкой и всякой мелочью для хозяйства дроноводов. Со мной был мой побратим, пилот БПЛА, который раньше был контрактником в Очаковском 73-м морском центре ССО. Пользуясь случаем, он договорился о встрече со своими побратимами из этой прославленной части спецназа. Я оказался невольным свидетелем их разговора. Речь в основном шла о серии идиотских вылазок спецназовцев 73-го центра на Кинбурнскую косу, во время которых бесцельно гибли их побратимы. Мне прямо врезалось в память, что эти глупейшие вылазки просто деморализовали этих опытных отважных воинов своей бессмысленностью и низким уровнем подготовки операций.

По сути, лучшие воины спецназа ССО просто стирались в каких-то безумных непрофессиональных затеях командования. Насколько я знал, такой безумный расход людей ранее никогда не был в традициях спецназа.

Но я тогда ещё просто ничего не знал об авантюрах Буданова на Змеином, а Хоренко просто продолжил подобные затеи уже в ССО.

— Полагаю, после своего назначения Хоренко стал реализовывать идиотские инициативы своего, формально уже бывшего, шефа, только уже силами спецназа ССО.

К слову, 30 октября 23-го Хоренко сдуру решил дать своё первое и последнее интервью ТСН и уже через 4 дня узнал о своём увольнении с должности из СМИ.

На его место из недр будановского ГУРа извлекли практически никому не известного полковника Лупанчука, который продолжил дело, начатое Хоренко. Вот только благоразумно ни разу не высунулся с интервью. Ибо в украинских медиа есть место только для одного «легендарного» спецназовца)). Хотя, есть версия, что Хоренко снят за излишние вопросы по ценообразованию оборудования, поставляемого в ССО. А возможно, что эти факторы наложились.

Для демонстрации практик ССО при Лупанчуке и экономии времени приведу фрагмент из моей переписки с одним спецназовцем на языке оригинала:

«...Зі свого боку хочу підтвердити відомий особисто мені факт що мав місце під час проходження мною військової служби в підрозділах ССО ЗСУ щодо необдуманого проведення операції за усної ініціативи ГУР (юридично навіть не було бойового розпорядження на це) по висадці 28 лютого 2024 року десанту 73-го морського центру ССО України (рухались на 6 швидкісних човнах) на Тендрівську косу. Тоді загинуло біля 15 елітних спецназівців з нашого боку:

[https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%B5%D0%B9%D0%B4_%D0%BD%D0%B0_%D0%BA%D0%BE%D1%81%D1%83%D0%A2%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%B0_\(2024\)#cite_note-bbc_29-5](https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%B5%D0%B9%D0%B4_%D0%BD%D0%B0_%D0%BA%D0%BE%D1%81%D1%83%D0%A2%D0%B5%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%B0_(2024)#cite_note-bbc_29-5)

Цей безлад став можливим завдяки тому, що командуючі ССО ЗСУ традиційно призначались з подачі керівника ГУР. На той час ССО ЗСУ керував протеже К.О.Буданова – Сергій Лупанчук, який з бажання вислужитись перед К.Будановим віддав поза межами правового поля вказаний незаконний УСНИЙ наказ...»

Как по мне, вполне исчерпывающая оценка...

7. Дроноводство ГУР

С начала полномасштабного вторжения в ГУР передавались все возможные ништяки, которые наши партнёры отправляли в нашу армию.

— В том числе тысячи дронов различных типов от десятков производителей.

— **Не удивлюсь, если ГУР втянул в себя до половины этого компонента военного оборудования, поставленного в Украину в 22-23гг.**

В августе 22-го я попал «в гости» в один из коллективов ГУР, на вооружении которого был целый зоопарк «летающей смерти». Причем коллектив обитал в прекрасном расположении, имея все необходимые условия для «творческого

роста». Такие тепличные условия в этой организации сохранились и до сих пор.

Только у меня ГУР «спёр» два отлично подготовленных экипажа больших комплексов.

Но на таких «дрожжах» в ГУРе так ничего выдающегося и не выросло.

В смысле, десятки коллективов в ВСУ, поднявшихся из гораздо более скромных условий на порядок опередили эту элитную организацию по своей эффективности и набили на порядок больше техники, личного состава и других ресурсов противника. Так подразделения дроноводов СБУ в, пожалуй, менее тепличных условиях достигли первых строчек в рейтинге наших коллективов БпЛА, не говоря уже о коллективах, выросших в обычных бригадах Сухопутных войск и других организациях Сил Обороны. Не буду здесь углубляться в причины, они очевидно связаны с личными «талантами» руководителя ГУР и его назначенцев.

Таким образом, каждый доллар, вложенный в военное оборудование, включая дроны, у ГУР в разы менее эффективен, чем в среднем по ЗСУ. А по сравнению с лучшими коллективами – на порядки.

И какой же тогда Буданов «эффективный боевой генерал»? Да он просто пылесос, всасывающий лучшие ресурсы как людей, так и оборудования, а на выходе – пшик. В рамках подготовки к этому тексту, поинтересовался почему ГУР так мало выкладывает видосов с поражением сил противника своими дронами? Может у них там куча секретных коллективов, которые прячут свои достижения как «военную тайну»?

Оказалось - не прячут. Выкладывают всё что есть...

8. Российские добровольческие антипутинские движения

Не секрет, что среди граждан и уроженцев России есть огромное количество врагов путинского режима.

По оценкам моих знакомых

— из этой среды, при желании, можно было бы сформировать корпус, как минимум из нескольких десятков тысяч россиян, желающих воевать на стороне Украины.

Но это перспективное дело было поручено генералу Буданову, который превратил его просто в фарс с фронтменами из крайне-правых радикалов.

У моих контактов из среды противников нынешнего российского режима, в том числе пытавшихся организовать комплектование таких подразделений, сложилось устойчивое мнение, что

— формирование таких подразделений абсолютно сознательно саботировалось украинской стороной.

То есть конкретно Будановым.

И я это мнение полностью разделяю.

Генерал Буданов, получив полную монополию на организацию антипутинских российских подразделений и частей, сделал всё необходимое, чтобы дискредитировать эту программу и провалить эту работу.

Как по мне, эта его работа должна быть высоко оценена профильными спецслужбами путинского режима.

Кроме того, мои побратимы, которые своими глазами видели рейды «русских» подразделений на Брянско-Курско-Белгородских участках отмечают жуткую организацию на и за гранью саботажа во время этих вылазок.

И это тоже одна из граней «военного таланта» генерала Буданова.

9. Взаимодействие с ВСУ

На протяжении трёх лет на фронте я периодически сталкивался с более чем десятком автономных небольших групп ГУР. С некоторыми сталкивался непосредственно в зоне боевой работы, командиров других связывали со мной общие боевые товарищи, чтобы я помог им ознакомиться с оперативной обстановкой на новом для них направлении и помочь организовать боевую работу в зоне, где они могут быть эффективны.

Самое удивительное в этих контактах было то, что большинство из командиров этих групп говорили мне, что им категорически запрещено взаимодействовать с линейными подразделениями ВСУ.

Это звучало как полная дичь, но они реально получали такие указания. Мне сложно пояснить такие указания какой-то логикой. В большинстве случаев такое просто невозможно. Вот как вы себе представляете, например, снайперскую группу или экипаж дроноводов, которые выходят в полосу какого-то батальона/бригады на «свободную охоту»? Да они просто сами станут дичью ещё на подходе! Поэтому, толковые ГУРовцы таки входили во взаимодействие хотябы с какими-то комбатами, включаясь в боевые порядки их батальонов, а бестолковые просто бесцельно слонялись по прифронтовым городам изредка издали постреливая чем было в сторону противника. Говорят, сейчас эту «лавочку» закрыли, влив эти группы в более крупные

коллективы, но года три это «чудо» будановского «боевого менеджмента» просуществовало.

Более крупные коллективы типа Кракен, Артан, Шаман, Иностраннный Легион и другие были устроены как личная ЧВК Буданова с постепенным формированием формата секты.

Они задействовались в каких-то локальных боестолкновениях как правило вне общего замысла тактических и оперативно-тактических командиров.

Так называемые «Тимуровцы» - это вообще отдельная личная гвардия с какими-то мутно-криминальными дополнительными (если не основными) функциями.

Вообще формирование многочисленных отрядов по типу штурмовых – довольно противоестественное использование ресурсов оперативно-стратегических органов военной разведки, а фактический КПД от ресурсов в них вложенных, по сравнению с ресурсами вложенными в другие компоненты Сил Оборны такой же ничтожный, как и в дронной компоненте ГУР.

10. «Вишенка на тортик»

К середине весны 22-го у нас почти закончились снаряды. Мы могли себе позволить огрызнуться лишь парой выстрелов на сотню снарядов противника. Снарядов советских калибров у наших западных союзников просто не было, а орудий НАТОвских калибров не было у нас.

Мы тогда каким-то чудом не рухнули.

Очень постепенно у нас начали появляться системы 105 и 155 мм, но как мы продержались до их появления – реальная загадка.

Уже в 25-м году выдался случай пообщаться со специалистом, имеющим отношение к закупкам боеприпасов в тот период, от которого помимо прочего узнал, что

— почти весь объём закупок снарядов в 2022-23 был отдан Буданову, которому для этого подчинили компанию «Спецтехноэкспорт».

Так вот.

— Помимо завышения цен на снаряды в 1,5-3 раза, исполнение контрактов (сама поставка) в тот период было не выше чем на 20%.

То есть деньги на закупку наших боеприпасов советских калибров на внешних рынках более чем на 90% были украдены шайкой мерзавцев во главе с Будановым!

Агенту ГРУ/ФСБ за такую диверсию точно присвоили бы звание героя России. Сразу дважды.

Но об этом и том, кто, как и зачем творил чудо-карьеру генералу Буданову – в следующем тексте.

До связи

№ 1.651
